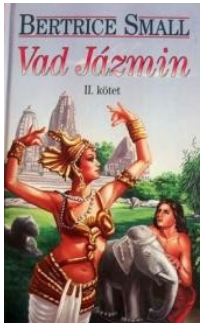

Beatrice Small

Vad Jázmin II

A gyönyörű, finom és okos Jaszaman hercegnő fiatal életében két férfi játszik meghatározó szerepet - az iránta bűnös szenvedélyt tápláló féltestvére, Szálím, és ifjú férje, Dzsamal kán. Szerető hitvese oldalán meglelt boldogságának azonban hamar vége szakad, amikor Dzsamalt meggyilkolják. Jaszaman Angliába menekül a bátyja elől, édesanyja családjához. Itt végre találkozik még mindig csodálatosan szép anyjával, Velvettel, és legendás nagyanyjával, Skye O'Malley de Mariscóval...

Bertrice Small újabb romantikus kalandokkal teli regénye a 17. századi India egzotikus világába röpít bennünket, majd megmutatja azt is, milyen az élet ugyanekkor az angliai királyi udvarban...

A szereplők:

INDIÁBAN:

Jaszaman Kama Begum - India uralkodójának és Kandra nevű angol feleségének leánya *Jalal-ud Din Muhammad Akbár* - India nagymogulja, 1556-1605

Hamida Banu Begum, más néven *Mariam Makani* -Akbár édesanyja

Rugáija Begum - a nagymogul első felesége, Jaszaman nevelőanyja

Jodh Bai - a nagymogul egyik kedvenc felesége, örökösének anyja

Szálím - Akbár legidősebb fia és örököse *Man Bai*, *Nur Dzsahan* - Szálím kedvenc feleségei *Murád*, *Danijal*, *Sahzad-Kanim Begum*, *Sukuran Nisa Begum*, *Aram-Banu Begum* - Akbár gyermekei *Juszeif Ali kán* - Kasmír korábbi, legyőzött uralkodója, jelenleg Akbár hűséges hadvezére *DzsamalDaria kán* -Juszeif kán legifjabb és leghűbb fia *Jakub kán*, *Haiderkán* -Juszeif kán másik két, életben maradt fia

Cullen Butler atya - pap, Jaszaman nevelője *Alain O'Flaherty* - Az O'Malley-Small kereskedőház ügynöke Indiában

Michael Small - A *Cardiffi Rózsa* nevű hajó kapitánya *Lady Julianna Bourbon* - orvos *Adáli* - Jaszaman főintézője *Rohána*, *Toramalli* - ikrek, Jaszaman szolgálóleányai

Ali - halász a Vulár-tavon

Bálna - Hiramán papagáj gondozója

ANGLIÁBAN

Skye O'Malley de Marisco, *Lundy grófnője* -Jasmine de Marisco nagyanyja és a család mátriárkája *Adam de Marisco*, *Lundy grófja* - Skye férje, Jasmine *nagyapja*.

Velvet de Marisco Gordon, *BrocCairn grófnője* - a leányuk, Jasmine édesanyja

Alexander Gordon, BrocCairn grófja - Velvet férje
Sybilla Gordon - Alex Gordon házasságon kívül született, de később törvényesített leánya
James, Adam Charles, Róbert, Henry és Edward Gordon - Velvet és Alex fiai
Ewan és Gtvenneth O'Flaherty - Skye legidősebb fia és a felesége
Murrough és Joan O'Flaherty - Skye második fia és a felesége
Willow és James Edwardes, Alcester grófnője és grófja - Skye legidősebb leánya és a férje
Robin és Angel Southwood, Lynmouth grófja és grófnője - Skye harmadik fia és a felesége
Deirdre és fohn Blakeley Lord és Lady Blackthorne - Skye második leánya és a férje
Padraic és Valentina Bürke, Lord és Lady Bürke - Skye legfiatalabb fia és a felesége
Conn és Aidán St. Michael, Lord és Lady Bliss - Skye testvére és a felesége
Thomas Ashburne, Kempe grófja - a család barátja
Rowan Lindley, Westleigh márkija - Thomas Ashburne unokatestvére
James Leslie, Glenkirk grófja - a király bizalmasa
James Stuart - Anglia királya, 1603-1625
Dániai Anna - a felesége
Henry Stuart - a király legidősebb fia és örököse
Elisabeth Stuart, Charles Stuart - a király leánya és kisebbik fia
Róbert Carr, Rochester vikomtja - a király kegyence
Frances Howard, Lady Essex - udvarhölgy
Daisy Kelly - Lady de Marisco komornája

ÍRORSZÁGBAN

Rory Maguire - Maguire's Fordból
Fergus Duffy - a falubeliek hangadója
Bride Duffy - a felesége
Eamon Feeny - királyi ispán

Második rész

JASMINE

Anglia, 1606-1607

- *Thistlewood!* - Skye O'Malley de Marisco életveszélyesen kihajolt hintaja ablakán, miközben az a London Roadon egy kanyarban oldalra dőlt. Mögötte a hintó belsejében a férje, Adam nyugodtan ült, csinos arcán halvány mosoly játszadozott. - Az ördögbe is, Thistlewood! Nem tudsz gyorsabban hajtani? - kiabált fel a kocsisnak Skye.

- Nem tudom jobban hajszozni a lovakat, milady - hangzott a magvas válasz.

- Az ördög vigye el, elkésünk - morogta Skye, és visszabújt a hintóba, majd felhúzta az ablakot, nehogy befújjon a hideg szél.

- A kis hercegnő, az unokánk, akit még soha nem láttunk, csaknem hat hónapja utazik a tengeren. Szép kis fogadtatás, mondhatom, hogy Londonba érve senki sem várja! Még azt hiszi, nincs szükségünk rá, Adam! Szegény gyerek!

- Dőlj csak hátra, kicsi lány - tanácsolta csendesen a férje, és hatalmas tenyerébe vette asszonya kezét. - Adáli még azelőtt elhagyta Queen's Malvernt, mielőtt a vihar miatt járhatatlanná váltak az utak a birtokunk és London között. Két héttel ezelőtt rendben megérkezett a városba. Ha a kereskedelmi flottánk korán fut be, Adáli fogadja kis úrnőjét, és elkíséri Greenwood House-ba, ahol unokánk biztonságban lesz, amíg Londonba nem érünk. - Megveregette a tenyerében fekvő jeges kis kezét. - Hamarosan odaérünk, Skye, de hát mikor is voltál türelmes, ha

valamit nagyon akartál? - Adam de Marisco gonoszkodva kuncogott.

- Mondd csak, te rémes öregember, te talán nem várod, hogy kebledre ölelhess Jaszamant? Te talán nem akarsz, hogy végrehalárára velünk lehessen? - kérdezte szenvedélyesen Skye. - Az a gyerek Velvet elsőszülöttje!

- Tudom - mondta a férfi -, és nem is hazudok neked. Alig várom, hogy lássam azt a lányt. Szeretném tudni, milyen. Nem szeretem a bizonytalanságot.

- Remélem, jól utaztak - morfondírozott Skye. - Emlékszem, milyen unalmasan teltek a napok, amikor Indiából Bess királynő' parancsára azzal az expedícióval visszatérőben voltunk.

- Adálitól úgy tudom, hogy amíg velük volt, kellemes volt az útjuk. Jaszaman és Cullen atya a szolgálólányokat tanította angolra. Adáli természetesen már évekkkel ezelőtt megtanult angolul Velvettől és Cullen atyától. A császár ezért bízta rá azt a levelet, amelyet nekünk küldött. Azt hiszem, okos ötlet volt Adálitól, hogy azt javasolta Small kapitánynak, hogy egy hajóval megelőzi az egész flottát. Így egy jó hónap lélegzethez jutottunk, és felkészülhattünk unokánk fogadására.

- Igen - helyeselt Skye. - Adáli nagyon eszes fickó. Mindig is az volt a célja, hogy az unokánk útját egyengesse. Remélem, jól érzi majd magát Angliában. Bízom benne, és kedvelem is. Te nem, Adam?

- De igen - bólintott Adam. - Rögtön beilleszkedett a mi kedves angol szolgálók közé. Szobalányod, Daisy bevallotta nekem, hogy Adáli „igazi úriember”. A mi jó Daisynktól énnél nagyobb dicséretet nem is kaphatna - tette hozzá. Adam de Marisco mosolyogva.

A lovak London felé vágattak. Hideg, tiszta nap volt. Néhány nappal korábban erősen havazott. A kristálytisza fehérségben most vakítóan sütött a nap. A csupasz fák feketén rajzolódtak a

ragyogó kék égre. Thistlewood a bakról már látta Westminster tornyát. Füttentett a lovaknak, hogy gyorsabb vágásra ösztökélje őket.

14

A tizenöt hajóból álló O'Malley-Small flotta lassan Úszott fel a Temzén a London Bridge utáni partszakasz felé, ahol majd horgonyt vetnek. Jasmine de Marisco és két szolgálója a kapitányi kabin nagy, kiöblösödő ablakában álltak, és az elébük táruló várost nézték.

- Nincs zöld - mondta Rohána idegesen. - Minden olyan kopár, és hideg van.

- Tél van, de azt hallottam, hogy Anglia csodálatosan zöld és szép ország - biztosította Jasmine.

Kopogtattak az ajtón, és Rohána beengedte Cullen Butiért. A három nő meglepetten nézett rá: az atya olyan ruhát viselt, amilyenben addig sohasem látták -fekete gyapjúpantallót, arannyal finoman hímzett fekete bársonyzekét, melyet a nyakánál kis fodor díszített, s hozzá hosszú bőrcsizmát. A fején kis fehér tollal ékesített, lapos fekete bársonykalap ült.

- Az anyaszentegyház papjait már nem fogadják szívesen Angliában - magyarázta meglepett pillantásukat látva. - Ajánlatosabb eltitkolni, hogy katolikus pap vagyok.

Jasmine bólintott. - És Cullen cousinnek szólítsalak?

- Igen - felelte a férfi. - Az volna a legjobb, a leányasók pedig Butler úrnak.

- Megértettétek? - kérdezte Jasmine a szolgálóit, s azok bólintottak. - Azt hiszem - folytatta Jasmine -, a lehető leghamarabb haza kellene térned Írországba, Cullen cousin. Velem szemben már teljesítetted a kötelességed. Tudom, hogy a szíved a hazád és a hegyei között megbújó kis kőtemplom után vágyakozik. És édesanyád is látni szeretne már, nem igaz? Gondolom, már nem is reménykedett, hogy valaha viszontlát!

- Nem bizony - helyeselt a férfi -, de bármibe fogadok, tudja, hogy jövök. Nagyanyád bizonyára írt már neki. És igazad van, Jasmine, nincs többé rám szükséged. S bár a nevelésed érdememnek tudom be, a lelked és vallásosságod tekintetében kudarcot szenvedtem.

- Nagyanyám hívó asszony? - kérdezte Jasmine.

- Azt hiszem, a maga módján igen - felelte a férfi.

- Más szóval pontosan olyan, mint én? - ingerkedett Jasmine.

Cullen Butler elgondolkodott, aztán felnevetett: - Igen, azt hiszem, nem jársz messze az igazságtól, cousine-om. Skye néném feltétlenül hisz Istenben és a saját erejében, hogy meg tud birkózni mindennel, amivel az élet szembeállítja.

Ismét kopogtattak, és amikor Rohána ajtót nyitott, Small kapitány lépett be. - Néhány percen belül horgonyt vetünk - közölte Jasmine-nal. - Greenwood House-ból egy bárka már vár rád, asszonyom. És hoztam egy szőrmével bélelt köpenyt is. A folyón nagyon hideg van, és még hosszú út áll előtted. - Átnyújtotta Toramal-linak a köpenyt, és távozott; szólította a kötelesség.

- Azt hiszem, az öltözékünk nem elég meleg, cousin - nyugtalankodott Jasmine.

- A bárkában lesz majd parázstartó, és a lábatokhoz flanelba csavart forró téglát helyeznek - mondta Butler atya, és amint Jasmine vállára terítette a köpenyt, felkísérte a fedélzetre a három nőt. Jasmine a korláthoz sietett, és lenézett a vízre. A hullámokon elegáns bárka ringatózott: tágasnak látszott, és ablakait beüvegezték.

A fabaldachin alól egy turbános fej kukkantott ki, a szája ismerős, széles mosolyra húzódott. - Méltóságos úrnőm! - kiáltott fel Adáli. - Isten hozott Angliában! Nagyszüleid már Greenwood House-ban várnak!

Jasmine izgatottan bölintott, s hirtelen ismét könnyűnek és

boldognak érezte magát. Megfordult, és köszönetet mondott Michael Small kapitánynak, hogy Indiából épen-egészségesen idehozta.

Közben Rohánát és Toramallit leengedték a bárkába. Cullen Butler a fedélzetmester székébe segítette Jasmine-t, majd a széket átemelték a korláton, és leeresztették a bárkába, ahol Adáli kisegítette úrnőjét. A széket ismét felhúzták, hogy a pap is csatlakozhassák hozzájuk.

Jasmine és két szolgálója a kabinban egy kényelmesen párnázott ülésen foglaltak helyet. Puha, meleg szőrmetakarókba bugyolálták mindhármukat, a lábukhoz forró téglát tettek. Adáli és Cullen Butler letelepedtek velük szemben, s Adáli boldogan rávigyorgott Jasmine-ra:

- El sem hiszem, hogy végre itt vagy, úrnöm! - lelkendezett. - Én egy hónapja érkeztem, és éppen karácsony napján értem nagyanyád házába, amelyet Queen's Malvernnek hívnak. Legifjabb unokatestvérednek akkor volt a keresztelője. Hatalmas családod van, asszonyom. Mind gyönyörűek, de borzasztó zajosak!

- Tudnak rólam? - kérdezte Jasmine.

- Még nem - felelte Adáli. - Méltóságos nagyanyád titokban akarja tartani jöveteledet, amíg anyádat értesíteni nem tudja.

A bárka lassan elérte Chiswice-on-Strandet, ahol Greenwood House állt, a Riversedge Streeten az utolsó ház. A víz felől Jasmine-nak feltűnt, hogy pompás szomszédjaihoz viszonyítva a ház elegáns, de kisebb palota, amelyet patinás rózsaszín téglából építettek, falait pedig sötétzöld repkény futotta be. Mint később megtudta, a ház egy csodálatosan ápolt kis erdős parkban állt.

A bárka odaért a mólóhoz, ahol egy lakáj gyorsan kikötötte, majd kisegítette belőle az utasokat. A hosszú vízi út után Jasmine egy pillanatra megingott kiszállás közben, de aztán határozottan kapaszkodott ki a havas gyepre. Mögötte a

szolgálói, majd a pap és Adáli léptek partra.

- Erre parancsoljon, asszonyom - mutatta az utat udvariasan a szolgáló, s közben azon törte a fejét, miféle Istencsudái lehetnek. Ezekben a furcsa színes ruhákban, a fejükre borított kendőben úgy festenek, mint a cigányok, gondolta magában, mialatt a folyópartról felvezette őket a házhoz.

A bájos kis téglaház ajtajában ekkor egy asszony jelent meg, és sietős léptekkel elindult feléjük. Sötétzöld bársonyruháját meglobogtatta a folyó felől fújó enyhe szél. Magas volt, és inkább karcsú, bár telt idomai arról tanúskodtak, hogy sok gyermeket szült. Sötét hajában két halántéka fölött ezüstös csik húzódott; haját egyébként elegáns kontyba tűzte fel, és selyemvirágokkal ékesítette. Szívélyes mosoly ült az arcán, s Jasmine-on átvillant, hogy ez talán Kandra, az anyja.

A pap előresietett a középkorú hölgy felé: - Skye néni! - kiabálta, majd elkapta az asszony kezét, és megcsókolta. - Hogy lehet, hogy egy nappal sem látszol idősebbnek, asszonyom? Anyám, a húgod Írországból már biztos ősz hajú kis öregasszony.

A szeretetteljes hízélgés kacagást váltott ki Skye de Mariscóból. - Ha fogna rajtam a kor, Cullen Butler, már rég megtehetné volna, amennyi kalandban részem volt, de szerencsére nem fog. - Arcon csókolta a papot, majd kedvesen félretolta, és néhány lépés után megállt Jasmine előtt.

A két nő egy végtelennek tűnő pillanatig elmélyülten nézte egymást; Skye kék szeme valami ismerős vonást próbált felfedezni az előtte álló karcsú lány arcán, de nem igazán talált semmit, Jasmine-t pedig elképesztette, hogy ez az elegáns, fiatalos asszony a nagyanyja. Hiszen vele összehasonlítva Mariam Makani vén volt! Talán Kandra is Skye-ra hasonlít?

- Milyen gyönyörű vagy - lehelte halkan a lány, s ezzel végre megtörte a csendet.

- Te is - vágta rá a nagyanyja. Futó félmosoly villant a szája szögletében, majd ajkába harapott, nehogy elsírja magát.

- Kandrához hasonlítok? Úgy értem, az anyámhoz - helyesbített Jasmine, és elpirult. - Igyekszem úgy gondolni rá, mint az anyámra.

- Nem. Vagyis igen. Egy kicsit talán - bizonytalankodott Skye, de aztán elnevette magát. - Olyan boldog vagyok, hogy végre itt üdvözölhetlek! Isten hozott Angliában, Jaszaman Kama Begum!

- Őt otthagytam Indiában, nagymama - mondta Jasmine. - Szíves engedelmekkel inkább Jasmine de Mariscónak nevezném magam.

Egy pillanatra úgy tűnt, Lady de Marisco képtelen tovább küzdeni a könnyei ellen, de végül sikerült megszólalnia: - Nagyon helyes, drága kislányom! Isten hozott hát, Jasmine de Marisco! - Azzal nem tudván tovább türtöztetni magát, megölelte a lányt, és megcsókolta bársonyos, illatos arcát. Azután eleresztette, és határozottan így szólt: - Menjünk be a házba! Bizonyára majd megfagytok ebben a hűvös szélben. Nagyapád bent vár. Nem engedtem, hogy kijöjjön, mert először én akartalak látni. Ha azonban nem megyünk be azonnal, kijön, és úgy meghül, hogy hetekig nem gyógyítom ki belőle. - Belekarolt az unokájába, és sietős léptekkel bevezette a házba.

Adam de Marisco a könyvtár ablakából figyelte a jelenetet. Még öregedő szemével is jól látta, milyen különleges szépség az unokája. Ez hát az első unokájuk! Kíváncsi lett volna, mit szól Velvet ehhez a fejleményhez. Amint Adáli megérkezett, Adam írni akart a lányának, de Skye nem engedte.

- Előbb hadd lássuk, milyen a lány - érvelt okosan. - Lehet, hogy nem tud angolul, vagy fogalma sincs az angol etikettéről. Ha így van, meg kell tanítanunk mindenre, hogy minél előnyösebben mutatkozzék be az anyjának, amikor végre megismerkednek.

- És ha illedelmes ifjú hölgy? - vetette ellen akkor a férje.

- Nem kell elkapkodnunk a levélírást - legyintett Skye. - Velvet, Alex és a gyerekek amúgy is itt töltik a nyarat. Elég idejük lesz, hogy Jaszamannal megismerjék egymást. Milyen mesés meglepetés lesz Velvetnek, hogy végre láthatja a lányát, akit kénytelen volt Indiában hagyni! Soha nem felejttem el, mennyire lesújtotta, hogy nem hozhatta magával!

- Én sem - értett egyet Adam de Marisco. - De biztos, hogy jó ötlet így meglepni, kicsi lány?

- Alig várom, hogy lássam, milyen képet vág! - dörzsölte a kezét Skye. - Velvet mindig is szerette a meglepetéseket.

Adam még most sem volt egészen biztos benne, hogy a felesége ötlete beválik, de ekkor nyílt az ajtó, és Skye belépett az unokájukkal. Adam de Marisco kitérte felé a karját, és a lány egyetlen szó nélkül átölelte. A férfi a könnyeivel küzdött, de egy-kettő azért csak kicsordult, és legurult ráncos arcán. Öreg bolondnak tartotta magát, de akkor sem tehetett róla. - Drága kislányom - mondta. - Nem gondoltam volna, hogy valaha is megölelhetlek, de most már boldogan halok meg.

- Ne emlegesd az elmúlást, Adam de Marisco - szidta Skye. - Es ne préseld össze Jasmine-t, ereszd csak el! Még meg sem nézted rendesen, pedig ha megtennéd, látnád, micsoda páratlan szépség. Ha egyszer az urak meglátják, fegyveresekkel kell távol tartanunk őket a háztól. Ez az új udvar cseppet sem olyan elegáns, mint a régi, és nem is olyan kifinomult, mint Bessé volt a fénykorában.

Adam de Marisco kieresztette erős karja öleléséből az unokáját, és meglepetten kiáltott fel: - *Udvar?* Évek óta nem járunk az udvarba. Mit emlegeted itt az udvart?

- Azért nem jártunk oda, mert Bess eltiltott - legyintett könnyedén Skye -, de ez a Stuart király még csak nem is ismer! Hogy találjunk férjet Jasmine-nak, ha nem járunk az udvarba?

- *Jasmine?! -* ráncolta értetlenül a szemöldökét Adam.

- Unokánk Jasmine-ra változtatta a nevét, és a mi vezetéknevünket szeretné viselni. Most tehát Jasmine de Mariscónak hívják. Hát nem tökéletes, Adam?

- De mennyire, hogy az! - lelkendezett az öregúr, majd szürkés-kék szeme alaposan elidőzött a lány arcán. - Rád hasonlít, Skye - jelentette ki végül.

- Tényleg úgy gondolod? - ragyogott a büszke nagymama.

- Egyik unokád sem hasonlít rád? - kérdezte Jasmine.

Skye elgondolkodott, majd így szólt: - Talán az unokatestvéred, Laura Southwood, esetleg Thalia Blakeley, de ők még nagyon fiatalok, így nem merném biztosan állítani. A kis Bessie Bürke a vérmérsékletét örökölte tőlem. - Kuncogott. - Ó, drága kislányom, ha tudnád, micsoda kiterjedt és szerető családod van itt Angliában! Amint meglátnak, a szívükbe fogadnak majd, ahogy én is!

- Hány unokád is van, nagymama? - tűnődött fennhangon Jasmine.

- Lássuk csak... A legidősebb fiannak, Ewan O'Flaher-tynek nyolc gyereke van, köztük Alain is, akivel Kambaj-ban találkozál. Ewan öccsének, Murrough-nak hat gyereke van, Willow nénédnek nyolc, Robin bátyádnak, azaz Lynmouth grófjának szintén nyolc, de három az első házasságából, öt a másodikból, aztán Deirdre nénédnek hét, Padraic bátyádnak, vagyis Lord Burke-nek, aki később szánta rá magát a házasságra, eddig csak két gyermeke született. Adam Burke-öt, a karácsonykor született kisbabájukat akkor kereszteltük, amikor Adáli megérkezett a hírrel, hogy Anglia felé vitorlázol, és egy hónap múlva megérkezel.

- És az anyám? Neki hány gyereke van? - kérdezte Jasmine.

- Öt féltestvéred van, öt fiú, és egy mostohanővéred. A bátyáidat a következőképp hívják: a legidősebb James, bár a

beceneve Sandy, Adam Charles, Róbert és Henry, az ikrek, s végül Edward. Remek fiúk, bár a skóciai viszonyok között kissé pallérozatlanok lettek. A mostohanővéred, aki csak hat hónappal idősebb nálad, Lady Sybilla Alexandra Mary Gordon. Lehet, hogy jól összebarátkoztok - mondta Skye. - Anyád és a családja április végén érkeznek. Velvet születésnapja május elsejére esik. Azt a napot mindig igyekszünk együtt tölteni. Te leszel a legszebb születésnap ajándék, amit anyád valaha kapott, drága kislányom! El sem képzeled, hogy bánkódott utánad!

- Hogy néz ki? - kérdezte Jasmine a nagyanyját. - A tengeren töltött első esténken Adáli nekem adott egy miniatúrt, amelyet róla festettek. - Ruhája zsebébe nyúlt, kivett egy képet, és odanyújtotta Skye-nak.

Skye a képre nézett és elmosolyodott. - Igen, így nézett ki tizenöt vagy tizenhat évesen - mondta. - Az idén ünnepli harmincharmadik születésnapját. Ha lehet, ma még szebb, de a vonásai érettebbek. Ettől függetlenül könnyen felismered majd.

- Tavasszal? - kérdezte élénken a lány. Először látszik annak a fiatal lánynak, aki valójában, gondolta Adam de Marisco, aki mindvégig le nem vette a szemét az unokájáról.

- Igen, akkor - ígérte Skye -, de addig titokban kell tartanunk az ittlétedet. Április közepéig itt maradunk Londonban. Magadhoz kell térned a hosszú út fáradalmaiból, egy teljes új ruhatárra van szükséged, drága kislányom, és a szolgálóidnak is helyzetüknek megfelelő öltözékeket kell csináltatnunk. Nos, hol is kezdjük? - morfondírozott Skye.

Adam de Marisco az unokájára sandított, és elvigyorodott, amikor látta, milyen megsemmisülten áll nagyanyja előtt. - Jobban teszed, ha ráhagyod, Jasmine - tanácsolta. - A végén úgyis az van, amit ő akar.

- Azt hallottam, hogy a nagyanyám *félelmetes* - mondta huncutul Jasmine. Már is imádta ezt a hatalmas termetű idős urat,

csodálatos szürkés-kék szemével és ősz sörényével.

- *Félelmetes?! Még hogy én?* - Skye megbántottságot színlelt, de a másik kettő pillantását látva kitört belőle a kacagás.

A de Marisco házaspárt elképesztette a kincs, amivel Jasmine érkezett. A ritka és drága fűszerek, ha Angliában túl adnak rajtuk, egy életre gazdag asszonnyá teszik az unokájukat. A csodás kelmék is kisebbfajta vagyont értek, a selymek, vásznak elragadtatott felkiáltásokat váltottak ki Jasmine nagyanyjából. Skye, akinek ékszerei messze földön híresek voltak, őszintén elámult a lány tulajdonában levő pompás ékszerek és csiszolatlan drágakövek láttán. Valóban rendkívül gazdag az unokája, gondolta.

- A férjem, Dzsamal adta nekem - mondta egy nap Jasmine, amikor a Kasmír Csillagait megmutatta nagyanyjának.

Skye kezébe vette az ékszert, és gondosan megvizsgálta. - Ezek a legszebb zafirok, amelyeket valaha láttam, és mindegyik kő makulátlanul tiszta - mondta végül, mielőtt visszaadta volna Jasmine-nak. - Nagyon szeretted a férjed, drágám? - kérdezte aztán. Jasmine eddig nem sokat mesélt a férjéről.

- Olyan távolinak tűnik - vallotta meg Jasmine. - Egy éve, hogy meghalt. Már szinte abban sem vagyok biztos, hogy emlékszem-e az arcára. Hát nem vagyok szörnyeteg, nagymama? Hogy szerettem-e? Igen, szerettem, és ő is szeretett engem. Bölcs volt és elbűvölő. Becsületesen szolgált volna az apámat és a bátyámat, de a bátyám megölette. Ha száz évig élek is, sosem bocsátok meg Szálimnak!

Jasmine keveset mondott indiai életéről, de az egyenes kérdésekre sohasem tagadta meg a választ. Csak éppen magától nem mondott semmit.

- Fáj a szíve - magyarázta Adam Skye-nak. - Azt hiszem, könnyebben megbékél magával és az itteni életével, ha megpróbálja elfelejteni a múltat.

Április eleje volt, s ugyanazon a napon két hírnök is érkezett: az egyik északról, a másik a Kelet-Indiákról éppen befutó egyik hajóról. Az első futár, aki a BrocCairnek libériáját viselte, Skye-nak hozott levelet. Az asszony gyorsan átfutotta, aztán így szólt:

- Haza kell mennünk. Anyád és a családja két hét múlva érkezik Queen's Malvernbe. Családi ünnepséget rendezek! - Az unokájára nézett, aki miután elolvasta a levelét, elsápadt. - Mi történt, drága gyermekem?

- Atyám meghalt - suttogta Jasmine, és feltartott egy mesés értékű fekete gyöngysort. - Alain üzente meg egy későn kifutó kereskedelmi hajóval. - Könnyek peregtek a szeméből. - Apámmal abban egyeztünk meg, hogy az üzenet hitelessége felől ezzel a jellel bizonyosodhatok meg.

Skye szeretettel magához ölelte a kétségbeesett lányt. - A halál mindig nagy megrázkódtatás - vigasztalta a haját simogatva. - Alain azt is megüzente, mikor halt meg a császár?

- 1605. október tizenötödikén. Este. A hatvanharmadik születésnapján. Mama Begum és Jodh Bai voltak mellette. Alain a hivatalos bejelentést is elküldte. - Jasmine-ből kitört a zokogás; Akbár halála fölötti bánatát nagyanyja keblén sírta el.

De fiatal volt, és távol Indiától, így néhány nap múlva már enyhülni kezdett a fájdalma. Mélyen szeretett apját soha nem felejtette el, de Skye anyni tennivalóval halmazta el, hogy nem maradt ideje a búslakodásra.

Cullen Butler is eljött elbúcsúzni, és egy órával később a de Mariscók is elindultak Queen's Malvernbe. Bár a kíséret több hintón utazott, Jasmine, Adam és Skye szívesebben utaztak lóháton. Jasmine egy csodaszép, finom csontozató fekete kancát kapott a nagyszüleitől, a lovat Ébenfának hívták. A lány imádott előrelovagolni; megengedte a gyeplőt, és élvezte, hogy arcába fúj a meleg tavaszi szél. A domboldalakon nárcisz, egyszerű piros pipacs, napvirág és rekettye virított. A számára

újdonságnak számító vadvirágok nevét a nagyanyjától tanulta. Jasmine-t lenyűgözték a csinos zsúpfedeles, fehérre meszelt házacskák is.

Közép-Anglia vidékei felé tartottak, és egy ragyogó, meleg, késő áprilisi napon Jasmine de Marisco megpillantotta Queen's Malvernt. A házat IV Edward uralkodása idején építették, és a király szerelme bizonyítékaul adta királynőjének, Elizabeth Woodville-nak. A maiverni dombok közötti kis völgyben meghúzódó házat két folyó vette közre, a Severn és a Wye, és U alakúra építették. Királyi tulajdon volt, de Elizabeth Tudor, a néhai királynő' bérbe adta Skye-nak és Adamnek cserébe Adam szigetéért, Lundyért. Az uralkodása utolsó éveiben súlyos pénzgondokkal küszködő királynő' végül eladta a házat a de Mariscóknak.

Meleg színű, patinás rózsaszín kövekből épült, két falára fényes sötétzöld repkény futott fel. A magas és széles ablakok, bár ólomkeretes üvegből készültek, elég fényt engedtek be a szobákba. Ahogy nyomukban a zörgő hintókkal, a murvával felszórt úton fellovagoltak, Jasmine észrevette, hogy az élő sövénnyel egymástól elválasztott zöld mezőkön kancák legelésznek a csikóikkal.

- Nagypád és én lovakat tenyésztünk - magyarázta Skye.

Nyílt az ajtó, és szolgák siettek elő, hogy üdvözöljék az érkezőket. Mögöttük egy foghíjas asszonyság kiabált: - Skye úrnő! Ideje, hogy hazataláltál! Mán azt hittem, visszatértek a régi szép idők, amikor' nélkülem kóboroltál el.

- Jaj, Daisy, sosem mennék el nélküled! - nevetett Skye, megállította a lovát, és lassan lekászálódott a nyeregből. - Már nem vagyok olyan mozgékony, mint régen.

- Nos, milady, gyere, oszt rögtön készítek neked egy finom forró fürdőt - sürgölődött körülötte a szolgáló, majd éles tekintete felfedezte Jasmine-t, aki a nagyapja mellett állt. - Há'

ez meg ki? - kérdezte, és rámeresztette a szemét. - Ismerősnek láccik. Ismerem én ezt a lányt, Skye úrnő?

- Nem, Daisy - karolt bele öreg komornájába Skye de Marisco, és a ház felé terelte. - Gyere a könyvtárba, öreg barátnóm, és ott mindent elmondok.

Amikor becsukták maguk mögött az ajtót, Skye helytel kínálta Daisyt, majd leült vele szemben: - Ez Velvet elsőszülöttje, Daisy. Bár az évek során egy szóval sem említetted, tudom, hogy Pansy elmondta neked. - Most Jasmine-hoz fordult, aki közben bejött a nagyapjával. - Daisy lánya, Pansy, anyád szobalánya. Indiában is vele volt, drágám.

- Isten az atyám! - tátotta el a száját Daisy. - Hát akkor ezért együtt ide karácsonykor az a pogány Adáli, mink meg csak törtük a fejünket, mi végre van itt! - Megint Jasmine-ra meresztette a szemét. - Nem csoda, hogy ismerős vótál nekem, te lány. Anyádra meg nagyanyádra is hasonlítasz, de szerintem inkább nagyanyádra...

- De Velvet még nem tudja, hogy itt van - vágott közbe Skye.

- *Micsoda?! - Daisynek leesett az álla.*

- Velvet május elsején eljön a születésnapját megünnepelni, és nyárra is itt marad. Jasmine-t kapja tőlem ajándékba. És addig egy szót se a szolgálknak, Daisy! -figyelmeztette Skye. - Ó, alig várom, hogy lássam, milyen meglepett képet vág, amikor először pillantja majd meg Jasmine-t!

Amikor Daisy elment, s magával vitte Jasmine-t is, hogy megmutassa neki a szobáit, és végrehajtsa azt a töméntelen utasítást, amit az úrnője adott, Adam töltött magának és a feleségének a finom archambault-i vörösborból.

Skye-nak nyújtotta az egyik serleget, és így szólt: - Tényleg azt hiszed, hogy helyes így meglepni Velvetet? Amióta hazajött, hogy kibéküljön Alexszel, egy szót sem ejtett a lányáról.

- Azért, mert nem beszél róla, még nem jelenti azt, hogy nem

is gondol rá, Adam - válaszolta Skye. - Egy anya sem felejt el a gyereket, akit szült, és akit akár csak olyan rövid ideig is gondozott, mint Velvet Jasmine-t. Hidd el, el lesz ragadtatva, ha meglátja!

- És Alex? Tud róla egyáltalán? - tünődött fennhangon Adam.

- Hát persze hogy tud - jelentette ki Skye magabiztosan. - Muszáj tudnia róla. Velvet megígérte, hogy beszél róla a férjének. Igaz, hogy Jasmine megjelenése nagy megrázkódtatás lesz Alexnek, de ne felejtjük el, hogy Velvet felnevelte azt a lányt, akit Alex kedvese szült azalatt, míg Velvet Indiában volt. Sybilla szinte már azt hiszi, hogy Velvet az édesanyja, és mamának is szólítja. Azt hiszem, Velvet minden szeretetét, amit Jasmine-nak szánt, Sybillának adta.

- Hát, felteszem, minden rendben lesz, ha egyszer a család túljut az első megrázkódtatáson - vélekedett Adam.

A következő néhány napban a szolgálk szorgosan készülődtek az érkező vendégek fogadására. A broccairni Gordonok érkezése előtti estén Skye és Adam magukhoz hívták az unokájukat. - Mindig is úgy terveztük, hogy anyádra hagyjuk Queen's Malvernt - kezdte Skye. - Tudtuk, hogy mivel Bess Tudor örökös nélkül halt meg, a trón Stuart Mária fiára, Jakabra száll majd. Anyádat egy befolyásos családból származó skót férfihoz adtuk, mert úgy hittük, hogy ha eljön a napja, Alexszel és a gyerekekkel Angliába költözik majd.

De amikor Jakab király három éve Angliába érkezett, föld nélküli másod- és harmadszülöttek meg kalandorok kísérték, akik igyekeztek mindent a markukba kaparintani. Az angolok és a skótok között viszály támadt. Egy évvel azt követően, hogy Jakab Anglia trónjára lépett, békét kötött a spanyolokkal, Anglia ősi ellenségeivel. Múlt novemberben lelepleztek egy összeesküvést, amely a király és parlamentje felrobbantására irányult.

Alexander Gordon, BrocCairn grófja, anyád férje vér szerinti rokona a királynak, de úgy határozott, hogy Dun Brocban, ősei várában marad Skóciában. Sosem volt igazi udvaronc. Az az életmód, ami a kedvére való, anyádnak is megfelel. Fiatalon szerette az udvari életet, de most már nem. Nagyon szereti Skóciát, de ragaszkodik hozzá, hogy a nyarat mindig az enyhébb éghajlatú Angliában tölthesse.

Éppen ezért ostobaság lenne, ha Queen's Malvernt a BrocCairnekre hagynánk. Így hát új végrendeletet készítettünk. Egy nap te öröklöd, Jasmine, a házunkat és Londonban Greenwood House-t is. Adammal jól tudjuk, hogy mindig tárt kapukkal fogadod majd a család tagjait, ha a sors úgy hozza, hogy szükségük lesz a vendégszeretetedre, de azt is érezzük, drága kislányom, hogy angol gyökerekre is szükséged van. Ezzel lehetővé tesszük számodra, hogy független légy a többiektől. A gazdagság, mint te is tudod, hatalmat ad, hogy kedved szerint élj.

- Nagyon hálás vagyok neked és nagyapának is - mondta Jasmine -, de nem akarom megsérteni sem anyámat, sem mást a családból.

Skye megpaskolta Jasmine kezét. - Senkit sem fogsz megbántani, ugye, Adam? Anyád megérti és valószínűleg helyesli majd a döntésünket. Sem Sybilla, sem a fiúk nem számíthattak arra, hogy ezt a birtokot öröklik. Ó, ezerszer jobban érzem magam most, hogy tudom, birtokos leszel! Még néhány óra, drága kislányom, és anyád megérkezik! Már alig várom!

Amikor a BrocCairnek jövetelét hírül vitték a házba, Jasmine és a szolgálói felsiettek a szobáikba, ahol az est egy bizonyos órájáig várniuk kellett. Jasmine szinte belebetegedett az izgalomba.

A hintók felgördültek a bejárat elé. Lovasok kísérték őket,

köztük maga BrocCairn grófja és öt fia közül négy. Alexander Gordon megállította a lovát, majd széles karimájú tollas kalapját nagy ívben meglengetve, a nyeregből mély bókot vágott ki rokonai előtt. Udvarias példáját fiai is követték.

- Isten hozott ismét Queen's Malvernben, uram! - kiáltotta Skye.

A gróf lepattant a lováról, és megcsókolta az anyósát. - Madame Skye, te nem öregszel meg soha? Skóciában már boszorkányságról sutyorognának! - Megfordult, és így folytatta:

- Fiúk, gyertek, üdvözljétek nagyanyátokat!

Míg az unokák körbevették nagyanyjukat, és igyekeztek felhívni magukra a figyelmét, a Velvetet, mostohalányát és a legkisebb fiút, Edwardot szállító hintó is megállt mellettük. Egy inas odafutott, hogy kinyissa az ajtót és leeressze a lépcsőt.

- Nagypapa! - kiabálta a kis Edward Gordon, és kibucskázott a hintóból.

Adam de Marisco karjába kapta a kicsit, és erősen magához szorította. - Neddie, kisfiam, de jó újra látni téged! - Letette a kisfiút, és így szólt: - Menj, csókold meg nagyanyádat.

- Sibby összehányta a kocsit! - mesélte kéretlenül Neddie. - Iszonyú büdös volt! Láttál már valakit zöldesen sápadtnak, nagypapa? Sibby egészen zöld volt, amikor hányt!

Adam nem tudta elfojtani a nevetését. Velvet mostohalánya zöldes arccal mulatságosnak tűnt. Lady Sybilla Alexandra Mary Gordon nem tartozott Adam kedvencei közé. El sem tudta képzelni, hogy történhetett, de Sybilla szörnyen sznobra sikeredett. Nagyon büszke volt apja őseire, akik révén nemcsak Skócia legbefolyásosabb klánjaival került rokonságba, hanem magával a királyi családdal is.

Arról, hogy édesanyja egy londoni ezüstműves erényesnek éppen nem nevezhető leánya, hallani sem akart. Lady Sybilla Alexandra Mary Gordon szempontjából Alanna Wythe Shaw

soha nem is létezett. Az előkelő és jóval kívánatosabb rokonokkal rendelkező Velvet de Marisco Gordont tartotta édesanyjának.

- Papa!

- Velvet, kedvesem! - Adam kitárta a karját, és Velvet kecsesen odafutott hozzá, hogy átölelje. Megcsókolták egymást, majd Adam így szólt: - Szebb vagy, mint valaha, Velvet.

Velvet örömeiben elpirult. "Világos bőrű, gesztenyebarna hajú gyönyörű nő volt, akinek pompás alakja rácsfolt arra a tényre, hogy hat gyermeket szült.

- Te pedig egy nappal sem lettél öregebb az elmúlt év során, papa - adta vissza a bókot Velvet, és smaragdzöld szeme huncutul csillogott.

- Neddie azt mondja, hogy Sybilla összehányta a hintót - jegyezte meg Adam.

Velvet felkacagott. - Csak az első nap - legyintett. - De Neddie képtelen túltenni magát azon a látványon, hogy Sibby lerókázta az új utazóruháját. Tudod, nem jönnek valami jól ki egymással.

- Nagypapa! - Lady Sybilla Alexandra Mary Gordon i! finomkodva libbent le a hintó lépcsőjén addig várt, amíg meg nem bizonyosodott róla, hogy megjelenését kellően megcsodálják és értékelik majd. Törékeny, kicsi, alig százhatvan centiméter magas lány volt. A szeme, amit szeretett tágra nyitni, égszínkéék volt, aranyszőke hajának egyetlen tincse sem szabadult el utazás közben. Utazóruhája halványkék bársonyból készült, és bár április utolsó napján meleg volt az idő, az ifjú Lady Sybilla hűvösnek és magabiztosnak látszott.

- Isten hozott, Sibby - csókolta meg Adam a lány homlokát. - Lehet, hogy amióta nem láttalak, szebb lettél? A fiatal emberek nemsokára ösvényt taposnak Dun Broc sziklás hegyén, kedvesem.

Sibby kuncogott. A bók volt a mindene. - Már találtam

magamnak egy megfelelő úriembert, nagypapa - súgta oda. - A neve James Leslie, Glenkirk grófja. A király rokona, ahogy én is. A felesége és a gyerekei öt éve haltak meg. A felesége az egyik Gordon unokatestvérem volt. Mindenki azon a véleményen van, hogy egyszer újra kell nősülnie, és fel kell hagynia a gyásszal. Most az udvarban van, és mama szerint lehet, hogy mi is elmegyünk oda! Papa majd felveti Lord Leslie-nek, hogy vegyen el feleségül. Hát nem izgalmas? Glenkirk grófnője leszek!

- Csakis akkor leszel Glenkirk grófnője, ha Lord Leslie úgy dönt, hogy te vagy számára a megfelelő -mondta Skye, aki közben odalépett hozzájuk. - Velvet, kedvesem, tanítsd meg Sibbyt, hogy ne fecsegen! Te is tudod, hogy elég egy rossz helyen kimondott szó, és vége a jó hírének.

Sybilla Gordon lekicsinylően ráncolta az orrát. Nagymama mindig kedvét szegi. Kotnyeles öregasszony. Mit tudhat az életről? Világéletében itt élt vidéken, és soha nem járt az udvarban. Azért is én leszek Glenkirk grófnője, gondolta magában Sybilla. Aztán édesen felmosolygott Skye-ra, és csinosan pukedlizett. - Boldog vagyok, hogy visszatérhettem Angliába, nagymama - mondta.

Skye hűvös csókot nyomott Sybilla arcára, majd a lányához fordult: - Az idén meghívtam a testvéreidet is.

- Szent ég, mama! - csapta össze a kezét Velvet. - A ház úgy tele lesz rokonokkal és gyerekekkel, mint tavaly karácsonykor.

- Megkértem a gyermekeimet, hogy az unokáinkat hagyják otthon, kivéve a te gyerekeidet és Adam Burke-öt.

- Nos, azt hiszem, ez esetben nem leszünk túl sokan - jelentette ki Velvet.

- Főként azért nem, mert elintéztem, hogy Deirdre testvéred meghívja magához a három legkisebb gyermeked.

- Istenem, mama, te mindenre gondolsz - ölelte meg Velvet az

anyját. - Olyan boldog vagyok, hogy újra itt lehetek! Nem az én házam, és az ujjamat sem kell mozdítanom. Nem könnyű Dun Broc háztartását vezetni. Most, hogy a király elhagyta Skóciát, még nehezebb az élet, mint azelőtt. Jobb, ha most rögtön megmondom, mama, hogy csatlakoztunk az új egyházhoz. Most, hogy Jakab elment, könnyebb az életünk. A régi egyház tagjait mindig veszély fenyegeti. Ezt nem tehetem sem a gyerekeimmel, sem Alexszel. Mit is mondott az öreg Bess királynő a vallásról?

- „Csak a mi urunk, Jézus Krisztus van. A többi lényegtelen” - felelte Skye, és a két nő egymásba karolva lassan besétált a házba.

Skye gyermekei mind megérkeztek Queen's Malvern-be, az egy Ewan O'Flaherty és családja kivételével, akik Írországban éltek. Padraic és az ő Valentinája a közeli Pearroc Royale-ból Valentina szüleivel, Connal és Aidannal, Lord és Lady Bliss-szel lovagoltak át.

Deirdre Blackthorne hintón hajtott át férjével, Johnnal Blackthorne Hallból. Murrough O'Flaherty és az ő Joanja Devonból jöttek fel, ahogy Robin, Southwood grófja és a felesége, Angel is, és természetesen Willow, Alcester grófnője és odaadó férje, James Edwardes.

- Nem értem, mi olyan különleges Velvet harmincharmadik születésnapjában, hogy mindannyian hivatalosak vagyunk rá - mondta Willow a gyerekeinek. - Adam Bürke múlt karácsonyi keresztelője után biztosra vettem, hogy mama többé nem hívja meg az egész társaságot, de most ragaszkodott hozzá, hogy eljövünk. - Gonoszkodva elmosolyodott. - Természetesen meghagyta, hogy számtalan gyermekünket hagyjuk otthon. Tudátok, hogy nagymama leszek? Cecily Mindenszentekre várja az első gyermekét.

A nagytermet csodálatosan feldíszítették virágzó galagonyával,

illatos fenyőágakkal és korai orgonával. A hatalmas U alakú asztalnál hús főre terítettek a legszebb damasztal, súlyos ezüsttel és vöröses kalcedon-nal díszített ezüstszerlegekkel.

Skye kitűnő háziasszony volt, és mindig szeretett vendégeket fogadni. Az aznap esti ünnepi fogásokat finom lazac nyitotta meg, amit Gordonék hoztak Skóciából, utána marhasült következett, azután hatalmas,édes és rózsaszín sonka, egy tálon apró bárányszeletek, két sült pulyka, hat kacsa gyümölcsmártással, egy hatalmas fácán és jól átsütött kerti sármányok. A húsfélékhez zsenge zöldborsót, apró céklát és fehérborban párolt fejes salátát adtak. A frissen sült kenyér halmokban állt az ezüstitálcákon.

Velvet de Marisco Gordon május elsején nem sokkal éjfél után született. Gyermekkora óta az volt a családi szokás, hogy előző este kezdték az ünnepséget, melynek csúcspontja az ünnepeltnek éjfél utáni megajándékozása volt. Ebben az évben ünnepélyesebb volt a hangulat, mint máskor, de egyik vendég sem tudta, miért.

Skye körülnézett, és elégedetten elmosolyodott. Családja jóllakottan és boldogan ült körülötte, bizalmas értesüléseket cseréltek, beszélgettek. Nemsokára itt az éjfél, és Velvet ül a főhelyre, hogy átvegye az ajándékait. Skye már bejelentette, hogy Adam és az ő ajándéka lesz az utolsó, amit a lányuk kap.

- Éjfél van - kiáltott fel Adam, amikor a csarnok állóórája ütni kezdett. Felállt, és köszöntésre emelte serlegét: - Boldog születésnapot, Velvet! Legyen ez a legszebb születésnapod, és emlékezz rá, amíg csak élsz!

A többi vendég is felemelte borral teli serlegét, és együtt kiáltották: - Boldog születésnapot, Velvet! Hosszú életet! Sok boldogságot!

Velvet boldogan ragyogott, és zöld szeme elkerekedett, mint egy gyereké, amikor elé tették az ajándékokat, amelyeket a

rokonai mintegy varázsütésre húztak elő az asztal alól, ahol addig rejtegették őket. Velvet elismerően kiáltott fel, valahányszor egy újabb ajándékot bontott ki és csodált meg. Amikor már mindent megnézett, felpillantott, és így szólt az anyjához: - Nos, mama, mi az a meglepetés, amivel kedveskedtek nekem?

Skye és Adam egyszerre nevettek fel, majd Lady de Marisco intett a szolgálinak. A csarnok ajtaja kinyílt, és több szolga begörgetett egy kerekeken guruló négyszögletes emelvényt. Függyöny rejtette el a szem elől, hogy mi van az emelvényen. Az emelvényt gondosan az U alakú asztal közepére tolták, és közvetlenül Velvet előtt állították meg. Skye és Adam a drámai hatás kedvéért megálltak az emelvény két oldalán, miközben Velvet köré sereglett mindenki, hogy jobban lásson. A de Marisco házaspár kínos lassúsággal félrehúzta a függönyt, mire egy élőkép tárult az egybegyűltek elé.

Az emelvény előterében egy divatosan öltözött, gyönyörű fiatal nő állt. A ruhája vörös selyemből volt, aranybrokát alsóruháját apró gyöngyökkel és csillogó markazittal hímezték ki. A ruha kivágása mély volt és szögletes. A hasított ruhaujjból kivillant az aranybrokát. Csuklóban arany csipkefodor díszítette a ruhát. A hölgy fekete haját közepén elválasztották, és a tarkóján kontyban fogták össze. Vörös rózsát viselt a hajában, és a nyakában lógó rubinköves nyaklánc, valamint a fülében lógó rubinok vagyont értek.

Nem volt egyedül. Egy közepes termetű úr állt mellette, egzotikus ruhában: szűk fehér nadrágban, aranyszállal és gyöngyökkel hímeztett fehér kabátban, amely a térdéig ért, a fején pedig fehér turbán volt. A másik két személy láthatóan egy ikerpár volt, ők még egzotikusabb zöld és arany selyemruhát viseltek, amely sötét hajukat is elfedte.

A közönség egy emberként sóhajtott fel.

Velvet szeme elkerekedett. Ismerősnek találta a férfit és a két lányt. Láta már őket. Ismerte is. *Hiszen ez Adáli, Rohána és Toramalli!* A nevek hirtelen villantak fel az emlékezetében. A szíve vadul vert. Görcsösen megkapaszkodott az asztal szélében.

Azután szemügre vette a gyönyörű lányt. A szokatlan türkizkék szemek nyugodtan pillantottak rá. Tekintete emlékeztette valamire, de nem tudta pontosan, mire. Valami ismerős vonást keresett a lány arcán, amelyet azonosíthatna. A teremben halálos csönd honolt, amit a vendégek leplezetlen kíváncsisága még súlyosabbá tett.

Velvet ekkor látta meg a lány arcán az apró anyajegyét, amely a bal orrlyuka és a felső ajka között helyezkedett el. Nem. Az nem lehet. *Lehetetlen!* Döbbenetében felsikoltott, ahogy feltolultak benne az emlékek. A lány ekkor reszkető mosolyra húzta az ajkát, és így szólt: - Boldog születésnapot, mama. - Velvet de Marisco elájult.

Óriási volt az izgalom, de Skye és Adam azonnal intézkedtek. Utasították BrocCairn grófját, hogy ájult feleségét fektesse a kandalló melletti heverőre. Murrough O'Flaherty kapitányt megkérték, hogy vezesse le a lányt és társait az emelvényről. A többi vendéget csendre intették, majd Skye bort öntött legfiatalabb leánya ajkai közé. Velvet felnyögött, és kinyitotta a szemét, de amikor meglátta anyja haragos arcát, újra lehunyta a pilláit.

- Azonnal nyisd ki a szemed, Velvet Gabrielle-Marie de Marisco! - förmedt rá Skye. -*Megígérted!* Megígérted, hogy szólsz Alexnek, és nem szóltál, ugye? Nem szóltál!

Velvet pillái megint felnyíltak. Anyja dühödten meredt rá. Még sohasem látta ilyen haragosnak Skye-t. Alex, az ő drága Alexe zavartnak és döbrentnek látszott. - Én... én képtelen voltam rá! - nyögte ki végül az anyjának.

- Ülj fel! - parancsolta Skye. - Hogy érted azt, hogy képtelen

voltál rá?

Velvet nehézkesen felült. Holtsápadt volt, és arcát könnyek szántották. Egy pillanatra fiatalabbnak látszott harminchárom événél. Nedves pillái alól gyors pillantást vetett Jasmine-ra, és aztán újra elkapta a tekintetét. - Nem emlékszel, mama? - kérdezte halkán. - Nem emlékszel, hogy azt mondtam, soha nem mondom el Alexnek, nehogy szemrehányást tegyen nekem?

Skye egy percre megzavarodott. Olyan öreg lenne, hogy ez kiment volna a fejéből? - Azt hittem, hogy a friss fájdalom mondatta ezt veled - mondta a lányának.

- Azt hittem, hogy eljön az idő, amikor megbízhatasz Alexben, és mindent bevallhatsz neki.

- Ez az idő soha nem jött el - mondta halkán és komoran Velvet. - Alex skót, és soha nem értené meg.

- Tizenöt év alatt egyszer sem tudtad szóba hozni a férjed előtt elsőszülött gyermekedet? - kérdezte hitetlenkedve Skye.

- Ó! - Willow és Deirdre egyszerre kiáltottak fel, szemük elkerekedett, és arckifejezésük elfogódottság nélküli döbbenetről árulkodott.

- *Micsoda?* - BrocCairn grófjának arckifejezése elsötétült a haragtól. - Mit mond az anyád? *Ez a lány a gyermeked?* Hogy lehet az, madame? És mégis mikor szarvaztál fel, Velvet? - A rokonai még soha nem látták, hogy ennyire kikelt volna magából.

- Mondd meg neki, Velvet - sürgette a lányát Skye. - Mondd meg ebben a pillanatban, vagy én mondom meg neki. Elképeszt a viselkedésed, és el sem tudom képzelni, mit gondolhat rólad Jasmine. *Mondd meg neki!*

- Igen, madame, mond meg! - mondta BrocCairn grófja fenyegetően.

Velvet idegesen anyjáról a férjére, aztán Jasmine-ra kapta a pillantását, majd ismét vissza Alexre. Ugyan mi értelme lenne

tovább titkolni? Nyilvánvalóan minden kitudódott. Nincs mit tenni. - Jaszaman a lányom - mondta Alex Gordonnak. - Apja Akbár, a nagymogul.

- Hát az meg hogy lehet? - kérdezte a férfi dühödten. Velvet hirtelen mérges lett. Rátört az emlék, hogy erőszakkal választották el annak idején a lányától. Ismét Jasmine-ra nézett. Istenem, gondolta, valami csoda folytán, amivel még nem vagyok tisztában, visszakaptam a lányomat.

Velvet felállt, és így szólt a férjéhez: - A szokott módon nemzettük, uram, de kénytelen voltam otthagyni Indiában, amikor tizenöt évvel ezelőtt hazaküldtek hozzád. Nem hittem, hogy valaha is viszontlátom a lányomat, Alex, de ez ő, efelől nincs kétségem. Apja anyajegyét viseli az ajka fölött. - Aztán elfordult a férjétől, kitérte a karját, és így szólt: - Gyere, hadd öleljelek meg, Jaszaman Kama Begum! Te vagy a legszebb születésnap ajándék, amit valaha kaptam! Úgy vágyom rá, hogy megölelhesselek, hiszen eddig sosem tehettem. -A boldogság könnyei peregtek az arcán.

Velvet megölelte a lányát, és anyai csókokkal borította gyönyörű arcát. - Ó, drágám! - mondta Jasmine-nak. - Szebb vagy, mint a képzeletemben valaha is! Hogy kerültél ide? Azt hittem, hogy férjhez mentél, és rendeződött az életed. Mi történt apáddal?

Körülöttük a család döbenten, kérdezősködve toporgott. Láthatóan válaszra vártak. - Legyetek türelemmel! - kiáltott fel Skye, mire mindannyian felé fordultak. - Ez a történet túl hosszú, ezért elég, ha egyszer elmondjuk. Gyűljetek körénk, kedveseim, és Velvet meg a negyvenhatodik unokám együtt beszámolnak mindenről.

- Szóval erre céloztál múlt karácsonykor, amikor azt mondtad, hogy neked és papának negyvenhat unokátok van - kacagott fel Willow. - Hát mindvégig tudtál róla, mama? Persze hogy tudtál!

Ebben a családban semmi sem történhet, amiről te ne tudnál, ugye?

- Sandy! Adam Charles! Sybilla! - kiáltott BrocCairn grófja. - Azonnal hagyjátok el a termet.

- Nem! - vonta vissza veje parancsát szigorúan a nagyanyjuk. - Kérem, maradjatok itt mind. -A vejéhez fordult, és így folytatta: - Tudom, hogy ez nagy megrázkódtatás, Alex. Jasmine azonban valóság. Gyermekeid a testvérei. Tőle magától és Velvettől kell hallaniuk ezt a történetet, s nem valami gonosz, alattomos pletyka útján kell tudomást szerezniük róla. - Gyöngéden megérintette a férfi karját. - Kérem.

- Rendben van - egyezett bele a férfi, mert képtelen volt megcáfolni Skye érveit. Bár Sybillát láthatóan megrázták a váratlan események, és könnyek szöktek a szemébe, Alexander Gordonnak el kellett ismernie, hogy a fiai érdeklődését teljesen lekötötte ez a váratlan fordulat. - Maradhattok - szólta oda nekik kurtán.

Székeket húztak a kandalló köré, a hölgyek leültek, a férfiak melléjük álltak. Minden tekintet Skyera, Velvetre és a gyönyörű fiatal nőre szegeződött.

- Ez - kezdte hivatalos hangnemben Skye - Velvet elsőszülött gyermeke. Szülőföldjén, Indiában, Jaszaman Kama Begumnak hívták. Királyi hercegnő. Itt Angliában jobban szereti, ha nevének angol megfelelőjét használhatja, ami Jasmine. Nagyapja vezetéknevét vette fel mellé. Társai a főintézője, Adáli és szolgálólányai, Rohána és Toramalli. Ők annak idején Indiában Velvetet is szolgálták. Azt hiszem, most Velveten a sor, hogy elmondja a történetét.

- Mind emlékeztek, hogy Alexszel kötött házasságom elején a férjem ostoba párbajt vívott egy ringyó rég elveszett becsületéért - kezdte Velvet, és kemény pillantást vetett a férjére, aki cseppet sem megfélemlítve viszonozta azt. Jasmine azonban izgatottan

hallotta ezt az új hírt, amellyel kiegészíthette a Kandráról szóló történetet. - Padraic, aki jelen volt, azt hallotta, hogy valaki felkiált, hogy Lord Gordon meghalt. Odanézett és látta, hogy Alex elterül a fűvön. Rohant, hogy meghozza nekem e szerencsétlenség hírét, mielőtt idegenektől tudnám meg. - A bátyjára, Padraic Burke-re nézett, akit oktalan ifjúságának e tette pirulásra készítetett. - A hír lesújtott - folytatta Velvet. - Papa és mama Indiában voltak, ahol a portugál kormányzó váltságdíjért tartotta fogva őket. Murrough aznap indult hajóval, hogy elvigye a kiszabadításukhoz szükséges aranyat. Könyörögtem, hogy vigyen magával. Nem bírtam volna egyedül maradni a bánatommal.

- Hozzám vagy Deirdre-hez is fordulhattál volna - szölt közbe élesen Willow.

Velvet felkacagott. - Megpróbáltad volna irányítani az életemet, kedves uralkodni vágyó Willow. És a drága Deirdre oly mélyen együtt érzett volna velem, hogy belehaltam volna a bánatba - mondta két nővérének. - Nem, a döntés, hogy Indiába megyek, az adott körülmények között a legjobb volt. Szükségem volt mama erejére. De amikor megérkeztünk Indiába, rájöttünk, hogy mamáék már elmenekültek a portugáloktól, és elindultak hazafelé.

A portugál kormányzó dühös volt. Lehozatott Murrough hajójáról, és kényszerítette bátyánkat, hogy szabadságomért cserébe adja át a váltságdíjat. Murrough azonban nem tudta, hogy mama annyira megbántotta a kormányzót, mert keményen visszautasította, amikor az kikezdett vele, hogy bosszúból úgy döntött, elküld ajándékba Akbárnak, India uralkodójának, a nagymogulnak.

Mire Murrough értesült a portugál csalásáról, már késő volt. A karaván régen elindult, s vele én is. - Velvet mélyet sóhajtott. - Nem részletezem, milyen nehéz és fájdalmas volt az utam és

megérkezésem a nagymogul udvarába. Elég, ha annyit tudtok: Akbár, a nagymogul belém szeretett, és India törvényei szerint megtett negyvenedik feleségének. Én is beleszerettem Akbárba, és a mi Urunk 1590. évének augusztus kilencedikén kasmíri palotámban megszületett a lányunk, Jaszaman. Szerettem a férfit, akit a férjemnek hittem. Szerettem a kislányunkat. Amikor azonban Jaszaman néhány hónapos volt, nagybátyánk, Michael O'Malley Akbár palotájába érkezett, és közölte, hogy Alex Gordon mégsem halt meg a hírhedt párbajban. Él, és a történetek ellenére is ő a törvényes férjem, nem Akbár. Nem volt más választásom, mint visszatérni Angliába.

De akkoriban hallani sem akartam erről. Alexnek néhány hónapig, Akbárnak viszont két évig voltam a felesége. Közös gyermekünk született! Akbár azonban tisztességes férfi volt. Szerelmünk és együtt töltött éveink ellenére sem engedte, hogy egy másik férfi felesége a háremében maradjon. Elkábítottak, és a lányom nélkül küldtek haza. Akbár nem engedte, hogy magammal vigyem a gyermekemet. Azt mondta, hogy neki csak Jaszamán maradt a kettőnk nagy szenvedélyéből. Félt, hogyan fogadnák itt, Angliában.

Ezután keveset hallottam felőle, csak azt, hogy él. Minden évben Jaszaman születésnapján Akbár egy gyöngyöt küldött mamának, annak jeleként, hogy a lányunk jól van. Két évvel ezelőtt Cullen Butler, Jasmine nevelője levelet küldött mamának, amelyben közölte, hogy Jasmine férjhez ment és boldog. Ha addig álmodoztam is róla, hogy egyszer újból láthatom, házasságkötése után már nem reméltem, hogy viszontlátom a lányomat.

Robin Southwood új unokahúgára nézett, és mosolyogva így szólt: - Gondolom, Jasmine-on a sor, hogy folytassa a történetet. Elmondanád, kedvesem, hogy kerültél Angliába?

Minden szem a lányra szegeződött. Csodálták szépségét és

kifogástalan modorát. BrocCairn grófja azonban akaratlanul is haragot érzett a gyönyörű teremtés iránt, aki így megváltoztatta az életét. A gróf lányának még nála is nagyobb volt a haragja. Ő Velvet lánya, nem ez az egzotikus teremtés! Nem osztozik ezzel a *Jasmine-nal* Velveten. *Velvet az ő mamája!*

- Nem emlékeztem anyámra, aki életet adott nekem - kezdte Jasmine halkán -, de soha nem hagyták, hogy elfelejtsem azt az asszonyt, akit Kandrának hívtak, és akit apám olyan odaadóan szeretett. Elmondták, hogy azon a napon, amikor anyámat elszakították tőlem, apám felment a palota tornyába, és nem jött le három napig, akkor is csak anyja kérésére, akit rémült feleségei kértek fel a közbenjárásra, mert apám se nem válaszolt, se nem hallgatott a könyörgéseikre. Amikor apám végre lejött a toronyból, a haja megőszült. És soha nem szűnt meg Kandra utáni vágyódása.

Velvet felsikoltott. Könnyes lett a szeme. - Olyan gyönyörű haja volt - mormolta maga elé. - Lány volt, ugyanakkor erős, amilyen ő is.

Alex Gordon arca fájdalmasan megrándult.

- Apám első feleségének adtak, hogy felneveljen - folytatta Jasmine. - Mama Begumnak hívtam. Egyszerű életet éltem, családi körben. Hat féltestvérem volt, három fiú, három lány. Tizenharmadik születésnapom éjszakáján azonban legidősebb bátyám, Szálím eljött hozzám. A szörnyű részleteket nem akarom elmondani, legyen elég annyi, hogy bátyám megpróbált elcsábítani, amit idővel bizonyosan véghez is vitt volna, ám akkor még türelmes volt, és nem vette el a szüzességemet.

Sybilla lélegzete elakadt, de Valentina néni belecsepegt a karjába, hogy elhallgattassa, nehogy kifakadásával felkeltse apja haragját. Érintetlensége ellenére Sybilla többet tud, mint amennyit elárul, gondolta Valentina.

Jasmine folytatta a történetet, beszámolt házasságáról s végül

Dzsamal kán meggyilkolásáról.

- Miért nem tudott apád megvédeni? - kérdezte gyöngéden Murrough O'Flaherty.

Jasmine a fejét rázta. - Apám súlyos beteg volt. Szálím mindenképp a legidősebb fia és örököse volt. Egy kiút maradt csak: hogy elhagyjam Indiát. Apám és Mama Begum tervet kovácsoltak. Álruhában Kambaj kikötőjébe szöktem Cullen atyával és a szolgálaimmal. Miután Angliába értem, megtudtam, hogy apám két hónappal azután halt meg, hogy Indiában vitorlát bontottunk. Szálím a Dzsahangir nevet vette fel, ami világhódítót jelent. Ő most India nagymogulja. Ha ott maradtam volna Indiában, vérfertőző kapcsolatra kényszerültem volna a bátyámmal, és ennek a puszta gondolata is elborzaszt. Mama Begum és apám úgy vélték, biztonságban leszek Angliában, anyám családjánál.

- Tudja a bátyád, hogy itt vagy? - kérdezte Robin Southwood.

- Nem, uram, tudomásom szerint nem. Mama Begumon, apámon és a velem utazó szolgálaimon kívül senki sem tudott az úti célomról.

Hosszú csend következett, mialatt megemésztették, amit Jasmine és Velvet mondott nekik. Azután a Velvethez korban legközelebb álló Padraic, Lord Bürke szólalt meg.

- És most mit teszel, Jasmine? - kérdezte. Jasmine felnevetett. - Nagymama azt mondja, hogy férjhez kell mennem, de azt hiszem, még nem értem meg rá, hogy megállapodjam, bácsikám.

- Jasmine nálam lakik majd - szögezte le határozottan Skye. - Adammal új végrendeletet készítettünk. Egy nap majd ő örökl Londonban Greenwood House-t és Queen's Malvernt. Bár apja címét Velvet örökl, ez idővel Jasmine-ra száll mint Velvet elsőszülöttjére. Egyikkötőknek sincs szüksége Greenwoodra vagy Queen's Malvernre. Nem lehet kifogásotok a döntésünk

ellen.

- De úgy volt, hogy ez a két birtok mamáé lesz! - siránkozott Sybilla Gordon. - És azt mondta, hogy egyszer majd én öröklöm őket!

- Ilyesmit nem mondhatott neked, Sybilla - vetette oda élesen Skye. - Egyik birtok sem az övé, hogy szabadon rendelkezék felettük. Jóllehet Velvetre akartuk hagyni, de az igazság az, hogy nincs rájuk szüksége. Apád úgy döntött, nem telepszik le Angliában, Sybilla. Te, ha jól tudom, Glenkirk grófjának felesége akarsz lenni. Így tehát te is Skóciában maradsz. Jasmine vér szerinti unokám, és szüksége van egy saját otthonra.

- De a ház nyitva áll mindig a család előtt, ahogy eddig is - próbálta meg mostohanővére félelmeit csitítani Jasmine.

- *Milyen kedves tőled* - jelentette ki Sybilla epésen -, de ha azt hiszed, hogy azután, hogy a tiéd lesz, beteszem a lábam ebbe a házba vagy Greenwoodba, akkor keservesen csalódnod kell. Nem adom össze magam valami idegenben született fattyúval, még ha anyám lánya is!

Jasmine elsápadt, de mielőtt bárki is megszólalhatott volna, így vágott vissza: - Indiában születtem, az uralkodó törvényes gyermekeként. Te azonban Angliában születél, anyám férjének és egy ezüstműves lányának törvénytelen gyermekeként. Kíváncsi vagyok, hogy akkor te mi vagy?

- Ó! - Sybilla feljajdult, és haragos toppantására arany fűrtjei meglebbentek.

Jasmine nevetésben tört ki. Sybilla válaszát egyszerre találta bosszantónak és ostobának.

- *Papa!* Az a fattyú kinevet - kiáltotta oda Sybilla Alex Gordonnak. - Azonnal hallgattasd el! Nem tűröm el!

Jasmine előrelépett, és csattanós pofont adott a mostohatestvérének. - Ha még egyszer ezt a szót használod velem kapcsolatban, kikaparom azt a kerek kék szemed! -

fenyegetőzött.

Sybilla felsikított, és elszabadult a dühe. Ő Lady Sybilla Alexandra Mary Gordon, BrocCairn grófjának leánya. Ez a lány itt előtte senki! *Senki!* - Apám törvényesített, te fattyú! - sikította.

Jasmine újból arcul ütötte, de ezúttal erősebben. - Mondtam, hogy ne használd ezt a szót - figyelmeztette ellenfelét. - A törvényesítés láthatóan nem javított az anyádtól Örökölt alantas hajlamaidon.

- *Ó az anyáin!* - sikította Sybilla, és Velvetre mutatott.

- Nem - mondta Jasmine. - *Ő az én anyám.*

- Hagyjátok abba! - lépett közbe végül Skye. Karon ragadta Velvet mostohalányát. - Ezt a veszekedést te kezdted, Sybilla. De te fejezted be, Jasmine. Velvet mindkettőtök anyja. Ő szülte Jasmine-t, és ő nevelte Sybillát. Most pedig kérjeteK bocsánatot egymástól. Ilyen ostoba civakodás nem fog éket verni a családomba!

- *Bocsánatot kérni? Tőle? Soha!* - prüszkölt Sybilla. - Aligha kérhetek bocsánatot azért, hogy az *igazat* mondtam - vágta oda dühösen Jasmine a nagyanyjának.

- *Fattyú!* - acsargott Sybilla.

Jasmine előreugrott, a szőnyegre döntötte a mostohatestvérét, ráugrott, és ököllel püfölni kezdte. Ezt a leckét nem felejtí el egyhamar ez a kis szuka! Hogy mer ilyen kifejezést használni? *Fattyú?* Még hogy ő? *Hiszen ő a nagymogul lánya!* Sybilla visongott, és csépelni kezdte Jasmine-t. Bátran védte magát, nem volt gyáva. ellenfél.

- Lám, meggondolatlanságod mit hozott ránk! - ordította Alex Gordon a feleségének.

- *Az én meggondolatlanságom?!* - süvöltötte vissza Velvet. - Tehetetlen rabszolga voltam a háremben! Vagy azt szeretted volna, hogy a *te* becsületedért öljem meg magam? Te sem sokat

gondoltál a tisztességgel, amikor Alanna Whyte-tal közösültél, és ország-világ előtt a kedveseddé tetted! Még Skóciába is magaddal vitted, a faluban saját házat adtál neki, ahonnét kínozhattott, sőt majdnem meg is ölt! *Még hogy az én nemtörődöm viselkedésem?! -* Velvet félfordulatot tett, és akkora ütést mért a férjére, hogy BrocCairn grófja beleszédült.

Lynmouth grófja kacagni kezdett. - Erre a látványra már igazán nem számítottam - kuncogott Robin. - A viaskodó BrocCairnek. Az elmúlt pár évben úgy turbékoltak, mint a galambok, s már azt hittem, a meglegedettség unalmas házaspárrá változtatta őket. Szeretem a meglepetéseket, ti nem? - Hátrébb ugrott, mert a földön hempergő néneji sikítva és egymást karmolva a lába elé gurultak.

- Hogy mondhatasz ilyet, Robin? - szidta a felesége, de Robin már hahotázott, s nemsokára a többi férfi is csatlakozott hozzá. A bolondos nevetés könnyeket csalt a szemükbe.

- A férfiak minden hájjal megkent csirkefogók - jelentette ki Skye a lányainak és menyeeinek. - Aidán! És Willow, te is segíthetsz, hogy szétválasszuk ezt a két vadmacskát! - kiáltott oda menyeeinek és lányának.

A két verekedőt némi nehézség árán szétcibálták. Jas-mine gyönyörű fekete haja szétzilálódott, és bal arcán lilás árnyalatú duzzanat virított. Egyik vállán elszakadt a ruhája, de egyébként nem történt komolyabb baja.

Két féltestvére, Sandy és Adam Charles elképedve bámultak rá. Soha meg nem fordult a fejükben, hogy a lányok is tudnak úgy verekedni, mint a fiúk. A fiatalabbik öccse képén önkéntelen vigyor jelent meg.

- Sibby jól beverte a szemed! - közölte tényszerűen. Jasmine érdeklődéssel pillantott rá. Eddig mindig ő volt a családban a legkisebb gyerek, de most hirtelen ő lett a legidősebb. - Én is bevertem az övét - jelentette ki.

- Tényleg fa...? - Elhallgatott, majd zavartan folytatta:- Tudod..

Jasmine felkacagott. - Nehéz ezt elmagyarázni - mondta a kisfiúnak. - Ugyanaz az anyánk, de más az apánk. Hogy hívnak? Tudnom illene, ha már testvérek vagyunk.

- Adam Charles, de csak Charlie-nak hív mindenki - felelte a fiú.

- Nos, Charlie - mondta Jasmine -, tudom, hogy hallottad a történetemet, de most egyszerűbben is elmondom neked. Az én hazámban törvényes kapcsolatból születtem. A te hazádban te és a bátyáid születetek törvényes kapcsolatból, de itt sokan úgy tartanak, hogy az anyánk és az apám közötti házasság törvénytelen volt. Az én hazámban nem annak tekintenék. Érthető ez? - Lenézett a kisfiúra, aki sötét hajú volt, és Skye kékeszöld szemét örökölte. Az orrán helyes aranyló szeplők ültek.

- Igen. Olyan ez, mint a régi egyház meg az új odahaza. Mindkettő azt mondja, hogy a másik helytelen és elvetemült - bólintott Charlie.

Jasmine-t meglepte a fiú gyors felfogása. - Bizony, Charlie, pontosan ez a helyzet - helyeselt. - Okos gyerek vagy, látom.

- Lehetünk barátok? - kérdezte a gyerek. - Lányokkal még nem barátkoztam, de csak azért, mert nem tudnak ilyen jól verekedni. Jól beverted Sibby szemét, nézd! - azzal féltestvéreire mutatott.

Lady Sybilla valóban csúfosan festett: tökéletes szőke hajkoronája szétbomlott, és vékony szálú haja nevetséges csomókban állt. Az arcán vörös karmolások éktelenkedtek, az egyik szeme körül sötét karika volt, a szoknyája rongyokban lógott. És hangosabban bőgött, mint azt az állapota indokolta volna.

- Majdnem megölt! Meg is akart ölni! Mama! Papa! - Sibby a szüleire nézett, de azok még mindig vitatkoztak, és nem sikerült

felhívnia magára a figyelmüket. Elcsendesedett, és mogorván Jasmine-t méregette, aki hasonlóképp meredt vissza rá.

-Jaj! Már megint nekem akar esni! - visított fel Sybilla. - Ez a vad teremtés nekem akar ugrani! Tartsátok féken! - azzal Willow nénye oltalmába menekült.

Willow-t azonban nem tévesztette meg Sybilla hatásvadász trükkje. Megragadta Sybilla vállát, és megrázta. - Elég legyen ebből, kisasszony! - förmedt rá. - A féltestvéred, Jasmine egy lépést sem tett feléd. Hagyd abba ezt a cirkuszt, különben én térítlek észhez, te kis buta liba!

Sibbynek torkán akadt a szó.

- El van kényeztetve - mondta Willow a sógornőjének, Joan O'Flahertynek. - Velvet rémesen elkényeztette. Nem vezet jóra, ha az ember egyetlen lány egy fiús családban. Most egy vetélytárral kell osztoznia Velvet szeretetében, és féltékeny.

Joan bólintott. Az ember akár egyetért Willow-val, akár nem, legjobb, ha úgy tesz, bár ebben az esetben csak egyet tudott érteni félelmetes sógornőjével.

A gyönyörű Lynmouth grófnő azonban együtt érzőbbnek mutatkozott unokahúga irányában. - Igazán nem okolhatod, Willow - szállt vitába Angel Southwood. -Eddig Velvet csak az övé volt, és Velvet alighanem túl akart tenni önmagán, hogy olyan jó anya legyen, mint amilyen rossz Alanna volt. Sibbynek rettenetes megrázkódtatás lehetett a tudat, hogy Velvetnek még egy lánya van. És nem utolsósorban az adott körülmények között.

- Ha Alex jobb példát mutatna a lányának - jegyezte meg Willow -, Sibby követné. De nem, ő üvöltözik valami miatt, ami csaknem tizenhat éve történt.

- Eleget hallottam! - kiáltott fel Skye O'Malley de Marisco. Amikor csönd lett, így folytatta: - Nem tűrök több veszekedést emiatt. A tények teljesen egyértelműek. Jasmine Velvet lánya az

azóta elhunyt indiai nagymogultól. Sajat hazájában törvényes házasságból született, és ami engem illet, ugyanolyan törvényes, mint bármelyikötök. Menedéket keresve jött hozzánk. És ezt meg is kapja, valamint bármi mást, amit kedvem támad neki adni. Ez mindenkinek világos? Sybilla, te is Velvet lánya vagy, mert gyermekkorodtól ő nevelt, és nagyon szeret. Bármilyenek is születésed körülményei, apád törvényesen a nevére vett. De azt nem hagyom, hogy te vagy bárki más bectelenül befeketítse Jasmine hírnevét vagy a de Marisco nevet. Megértem, hogy féltékeny vagy, mert osztoznod kell a mamádon, de próbáld meg elüzni szívedből ezt az érzést. Tudom, hogy Velvetnek annyi a szeretet a szívében, hogy bőven jut belőle mindkét lányának és az összes fiának is. Csak nem vagy olyan buta, hogy ezt ne értsd meg. Alex! Lányunk jó és hűséges feleséged volt indiai kalandja előtt és azután is. Jasmine körünkbe érkezése természetesen nagy meglepetés volt számodra, de hadd emlékeztesselek, hogy a lányom szeretettel nevelte fel azt a lányt, akit a szeretőd szült. És erre senki sem kérte. Egyedül az irántad való szerelme miatt tette. Ne merj rosszul bánni vele vagy Jasmine unokámmal, ha csak nem akarsz nekem erről számot adni.

- Velem másképp állt a dolog - kezdte BrocCairn grófja, de anyósa dühösen félbeszakította.

- Ha most azt mondd, hogy azért volt más, mert te férfi vagy, Alexander Gordon, itt helyben megöllek! - fenyegette meg Skye. - Nos, ez fárasztóbb nap volt, mint gondoltam. Nem vagyok már a régi. Lefekszem, és azt ajánlom, ti is ezt tegyétek. Adam! - Skye határozott léptekkel kivonult a teremből.

Adam de Marisco felállt. - Jó éjt, kedveseim - mondta, és a felesége után sietett.

48

Egy pillanatig csend volt Queen's Malvern nagytermében. Aztán Jasmine de Marisco illendően búcsút vett rokonaitól, és

nyomában három szolgájával visszavonult éjszakára.

- Ó, papa! - kiáltott fel Sibby, és együttérzést keresve apja karjába vetette magát.

Alex Gordonnak azonban megbillent a lelki egyensúlya. Eltolta a lányát, és így szólt: - Feküdj le, Sibby. Most nem érek rá veled foglalkozni, lányom.

Velvet két kezébe fogta Sybilla arcát, és megcsókolta a lányt. - Menj, tedd, amit apád mond, drágám.

- Szeretsz még, mama? - kérdezte Sibby halkán. - Vagy jobban szereted azt a fattyút?

- Minden gyerekem egyformán szeretem, Sybilla – mondta csendesen Velvet -, és ha te is szeretsz, drágám, nem beszélsz úgy az elsőszülött gyermekemről, mint fattyúról. Mert nem az. Nagyon fáj, ha ezt mondod. Szégyent hozol rám és apádra, ha nem hagysz fel *ezzel*.

Sybilla bólintott. - A világeért sem okoznék fájdalmat neked, mama. Szeretlek!

- Gyere, Sibby - mondta Aidán St. Michael, és megfogta unokahúga kezét, hogy elvezesse. - Conn bátyád és én majd felkísérünk.

Amikor az ajtó ismét becsukódott, Skye O'Malley gyerekei letelepedtek a tűz köré, és beszélgetni kezdtek.

- Mit tegyünk hát? - kérdezte Padraic.

- Mivel kapcsolatban? - kérdezett vissza Deirdre. - Természetesen mind egyetértünk abban, hogy Velvet gyermeke egy a vérünkből, nem igaz?

Mindannyian bólogattak, és egyetértően hümmögtek, de John Blackthorne, Deirdre férje, csendesen azt kérdezte: - És te hogy érzel ezzel kapcsolatban, Alex?

BrocCairn grófja felnézett, és még soha nem látta egyikük sem ilyen sebezhetőnek. - Madame Skye-nak igaza van, amikor azt mondja, hogy Velvet mindig hú feleségem volt. Igaza van,

amikor azt mondja, hogy

Sibby féltékeny. És igaza van, amikor azt mondja, hogy Velvet szeretettel nevelte fel Sibbyt. Olyan nagylelkűen akarok bánni Velvet lányával, ahogy a feleségem bánt az anyémmal. Szeretni akarom a gyermekét, ahogy ő szerette az anyémet, de nem megy! Bár tudtam, hogy a nagymogul feleségül vette Velvetet, ki tudtam verni a fejemből, mert Velvet visszajött hozzám. Mert jó feleségem volt, és fiakat szült nekem. Mert nagylelkűségében szívébe fogadta a lányomat. Ahogy múltak az évek, olyan mélyre temettem életünknek ezt az epizódját, mintha sohasem történt volna meg. Hiszen semmi sem támasztotta alá, nem?

- De most - sóhajtott fel - Jasmine de Marisco élő bizonyítékként áll előttem annak, hogy a feleségem más férfit szeretett. Ha Velvet azt mondaná, hogy kényszerítették... de ő szerette. És ennek a szerelemnek a lánya a bizonyítéka.

Ha Jasmine halk beszédű vagy csúnyácska volna, talán el tudnám fogadni, de nem az. Túlszárnyalja az anyját is szépségben és büszkeségben. A nagymogul lánya. Ezt sosem felejtí el. Félek, azzal, hogy körünkbe érkezett, mindent megváltoztat.

- Igen - értett egyet a sógora, Lynmouth grófja -, már meg is változtatott, de Jasmine a saját húsvérünk és vérünk, és én a magam részéről örülök, hogy visszakérült hozzánk.

- A te véred, Robin - hangsúlyozta BrocCairn grófja. - Nem az enyém.

- Mindazonáltal kedvesen és tisztelettel bánj a lányommal, uram - mondta Velvet a férjének.

- Szavaid kimondatlanul is fenyegetőek, madame - válaszolta a férfi. - Megteszem, ami tőlem telik, de semmit sem ígérek.

- Én legalább özvegynek és császári menyasszonynak hittem magam, amikor együtt háltam a nagymogullal. Te azonban tudtad, hogy élek, mégsem tudtál parancsolni a vágyaidnak, és

képtelen voltál kivárni, hogy visszatérjek. így hát ne merj fölöttem vagy az Akbárral kötött házasságomból született gyermekem fölött ítélkezni. Pillanatnyi hűtlenségem elítélendőbb-e, mint a tiéd, Alex? És miért szenvedjen emiatt bármelyikünk lánya is? - mondta Velvet nyomatékosan. Majd nagy szoknyasuhogás közepette BrocCairn grófnője egyenes derékmal, magasra emelt fejjel kivonult a teremből.

Alex Gordon egyetlen szó nélkül felállt és követte.

- Nos - mondta James Edwardes, Alcester grófja a többi családtagnak -, ez aztán érdekes este volt, ugye?

- *Jasmine!* - Sürgető hang suttogott a fülébe. - *Jasmine, ébredj már! Ébresztő!* - Valaki a karját rángatta. Jasmine éppen azt álmodta, hogy Dzsamal él, és alkonyatkor a Vulár - tavon csónakáznak. Valaki megint a nevét mondta. Jasmine megfordult az ágyban, kinyitotta a szemét, és féltestvére kölyökképét látta maga előtt.

- Charlie - nyögött fel a lány. - Mit akarsz? Ég a ház? - Megint az ablak felé fordult, és amikor kinézett, látta, hogy éppen csak hajnalodik.

A gyerek felmászott az ágyra, és közelebb fészkelődött a nővéréhez. - Szeretném, ha eljönnél velem májusi harmatot gyűjteni! Hiszen május reggele van!

- És az mi? - kérdezte álmosan Jasmine.

- Nem tudod, mi az a május reggele? - csodálkozott el a testvére. - Hát május első napjának reggele, Jasmine. Nálatok Indiában nincs ilyen? Azt hittem, a világon mindenütt van május elseje!

- Az indiai naptár a holdciklusokat követi - magyarázta Jasmine. - Most pedig mondd meg, mi olyan fontos a mai reggelben, hogy fel kell kelnem kényelmes ágyamból, Charlie Gordon, és veled kell tartanom?

- Május elsején kora hajnalban kelünk - mondta türelmesen a

gyerek -, hogy virágot és friss galagonyaágakat szedjünk, és összegyűjtsük az első hajnali harmatot.

Jasmine ásított. - És mindezt mi okból?

- A május elsején szedett harmat mágikus erővel hat a bőrre, a többit meg nem tudom, miért csináljuk - hadarta türelmetlenül a gyerek. - Egyszerűen így van, és kész! Kelj fel és öltözz, Jasmine!

A lány felnevetett, és lelökte az ágyról. - Rendben, de ha azt szeretnéd, hogy felöltözzek, akkor távoznod kell, uram.

- De siess! - sürgette az öccse. - És ne vegyél fel cipőt. Ez nem ünnepélyes esemény. - Azzal kiszáguldott Jasmine szobájából. Az arcán elégedett vigyor ült.

Amint becsukódott mögötte az ajtó, Jasmine kikászálódott az ágyból, és elmosolyodott magában. Az anyja és ez a kis öccse határozottan örülnek a jövetelének. Ingére gyorsan felhúzott egy egyszerű fehér blúzt, alsószyoknyájára pedig egy vörös selyemszyoknyát. Nem kell illendően öltözni, mondta az öccse. Kibontotta éjszakára befont haját, majd miután simára kefélte, újra befonta, és a végére piros szalagot kötött.

A tükör elé állt, és megnézte magát. Az arcán sötétlő horzsolás egy pillanatra elkedvetlenítette. Amikor hátrébb lépett, hogy tetőtől talpig lássa magát, meglepetten tapasztalta, hogy ebben az öltözékben inkább egy fiatal angol nőre hasonlít, mint egy indiai királyi hercegnőre.

Amikor kilépett a szobájából, az öccse már a hallban várta. - Gyors voltál - jegyezte meg elismerőleg. - Se Sybilla, se mama nem szokott ilyen sebesen elkészülni. - Azzal kézen fogta Jasmine-t, és lesiettek a széles lépcsőn a bejárati kapuhoz, amely már tárva-nyitva állt. A kisfiú száján kiszaladt egy félhangos káromkodás, majd megrángatta a nővére kezét, és maga után húzta.

- Az ördögbe is! Mások már megelőztek minket!

- És az számít valamit? - kérdezte Jasmine.
- Lehet, hogy nem - ismerte be a gyerek -, de szeretek első lenni május hajnalán. Nézd csak! Ott van Padraic és Robin bácsi a feleségével. Lefogadom, hogy nem is aludtak az éjjel. Még mind ugyanabban a ruhában vannak, amit tegnap este viseltek. Te maradtál már fent egész éjjel, Jasmine?
- Nem, de későig fent voltam már. Hány éves vagy?
- Szent Bálint napján töltöttem be a tizenegyet - válaszolta a gyerek. - Azt mondják, koromhoz képest magas vagyok.
- A ti naptárotok szerint augusztus kilencedikén leszek tizenhat - mondta Jasmine. - Mondd csak, hány éves Sybilla és a többi négy testvéred?
- Sibby február elsején volt tizenhat. Már csaknem vénlánynak számít ebben a korban. A legtöbb lány ilyen idősen már férjnél van, de mama nem akarja egy előre elrendezett házasságba kényszeríteni. Azt akarja, hogy Sibby szerelemből menjen férjhez. Sibby meg azt hiszi, hogy Lord Leslie-ben találta meg az ideális férjet. Nem tudom, hogy ezt mire alapozza. Alig ismeri azt az embert. Háromszor ha találkozott vele egész életében. Az első két alkalommal még élt a lord felesége.
- És a testvéreid? - noszogatta Jasmine, aki érdekesnek találta ugyan Sibby történetét, de szeretett volna többet megtudni anyja fiairól. A mostohatestvére nem olyan fontos, gondolta.
- Sandy múlt hónapban lett tizenhárom - mondta Charlie.
- Sandy a valódi neve? - kérdezte Jasmine.
- Nem. A teljes neve James Francis Henry Alexander. És neked mi a teljes neved?
- Indiában Jaszaman Kama Begumnak hívtak. Jaszaman indiai nyelven jázmint jelent, Kama szerelmet, és a begum a rangomat jelölte. A begum királyi hercegnő, Charlie. Amikor Angliába jöttem, angolosítani akartam a nevem. Cullen atya azt mondta, hogy a keresztségben a Jasmine Elizabeth Mary nevet kaptam,

mert a pápok ragaszkodtak hozzá, hogy tisztességes keresztény nevet legyen, így most Jasmine Elizabeth Mary de Marisco a neved. Meséld a többi fiútestvéredről.

- Az ikrek, Rob és Hal június végén lesznek tízévesek, a kis Ned pedig hat lesz az ősszel. Nagyon jó kisgyerekek. Pedig mama azt mondja, nem könnyű a legkisebbnek lenni.

- Tudom. Indiában én voltam a legkisebb.

- Jó reggelt, Jasmine, Charlie - üdvözölte Lynmouth grófja az unokahúgát és az unokaöccsét. - Hajnali harmatot jöttetek gyűjteni?

- Ti nem is feküdtetek le az éjjel - hánnya a szemére a kisfiú.

- Nem bizony - borzolta meg a nagybátyja a kisfiú sötét haját.

- Mit csinálnak a felnőttek, ha nem fekszenek le? -tűnődött fennhangon a kicsi.

- Hááát... - kezdte Lord Southwood - beszélgetnek, és néha énekelgetnek meg...

- *Robin!* - figyelmeztette a felesége, és a férfi felnevetett.

- Gondolom, még sosem voltál májusi harmatot szedni, kedvesem - mondta Valentina, Lady Bürke Jasmine-nak. - Charlie elmondta, mit jelent ez a szokás?

- Csak annyit mondott, hogy az arcbőrünket friss harmatban mossuk meg, mert ennek bűvös hatása van - mosolyodott el Jasmine. - És virágot meg virágos ágakat tépünk, de hogy miért, arról fogalma sincs.

Valentina felkacagott. - A szokás gyökerei az idők kezdetéig nyúlnak - magyarázta. - ír őseinket keltáknak nevezték. Május elseje az egyik legszentebb ünnepük volt, és akkoriban Beltaine-nek hívták. A kereszténység sok régi szokást eltörölt, de ez és néhány másik megmaradt. Nézzétek, itt jön Sandy és Sibby is!

- Te jó ég! - morogta Charlie.

- Kellems májusi elsejei reggelt, gyerekek! - kiáltotta Angel.

A két ifjú Gordon illendően visszaköszönt, Sandy vígan, Sibby

visszafogottabban, s közben barátságtalan pillantással méregette Jasmine-t. A hajnali fényben jobban látszott szeme körül a karika.

Elindultak a zöld mezőn. A fűszálakon apró kristályként csillogott a harmat, s mind lehajoltak, hogy megmossák benne az arcukat. A mezőn és a sövényről virágokat szedtek: orgonát és boglárkát, korai rózsát, pipa-í csőt, virágzó galagonya- és almafaágakat. Egy pacsirta dala zengett, és Jasmine majdnem elsírta magát az örömtől. Milyen gyönyörű és békés minden! Hirtelen mindent elsöprő boldogság öntötte el. *Anglia*. Mennyire más, mint a szülőhazája, mégis mennyire szereti! A hazája. Érezte szívében, lelkében. Lenézett a karjában tartott virágokra.

- Miről ábrándozol? - kérdezte Charlie.

- Arra gondoltam, milyen szép itt minden, és milyen boldog vagyok - felelte Jasmine. Körülnézett, és észrevette, hogy rokonai már visszaindultak a házba, de Sandy és Sibby még a közelükben szedték a virágokat.

- Menjünk vissza mi is! - javasolta Charlie. - Szép ibolyát találtam nagymamának. Szereti, ha virágot viszek neki.

- Te meg azt szereted, ha édességet ad neked, cserébe a virágokért - szúrta oda aljasul Sibby, aki hallotta a megjegyzését. - Az öregasszony szereti a hízelgést.

- Talán csak szereti Charlie-t, és örül a figyelmességének - mondta csendesen Jasmine.

- Á, mit tudsz te! - biggyesztette le megvetően a száját Sibby. - Charlie másodszülött. Nem örököl semmit, magának kell boldogulnia. Azt reméli, hogy nagymama majd segít neki, és ezért keresi mindig a kedvét. Az öregasszonynak olyan tenger sok unokája van, és Charlie nem akarja, hogy elfeledkezzék róla.

- Esküszöm, anyád tejével ecetet szívtál magadba, Sibby! - kiáltotta a kisfiú. - Attól lett ilyen savanyú a kedélyed!

Sybilla Gordon képen törölte az öccsét, de a következő pillanatban már a földön találta magát. Sikítva ugrott talpra. - *Meglökött! Te is láttad, Sandy!*

Jasmine oda sem figyelt rá. Sokkal jobban lekötötte Charlie sebének vizsgálata. Sybilla a pofon közben körmével felsértette a kisfiú arcát, és a sebből vér folyt. - Amint visszamegyünk a házba, bekenem a különleges kenőcsömmel - ígérte. - A seb hegmentesen gyógyul tőle. És ha mégis maradna heg, majd azt mondod, hogy párbajban szerezted.

Charlie, aki még olyan kicsi volt, hogy könnyen sírva fakadt, férfiasan nyelte a könnyeit, és közben felkuncogott.

- Sandy! - kiabálta Sibby, aki nem hagyta annyiban. - *Meglökött! Ez a nőszemély megtámadott! Okvetlen mondd meg a papának! Meg kell hogy fenyítse érte. Civilizálatlan vadember, akit nem szabadna finom emberek közé eresztteni!*

- Vad Jázmin - kuncogott fel ismét Charlie, és erre még komolyabb természetű bátyja is elmosolyodott.

- Nem volt jogod megütni Charlie-t, Sibby - jelentette ki csendesen Sandy. - Szerintem Jasmine csak Charlie-t védte meg.

- Ó! Gyűlöllek benneteket! - sivította Sybilla, majd az összegyűjtött virágokat a földre hajította, és visszaszaladt a házba.

- Köszönöm - mondta Jasmine legidősebb testvérének.

Sandy Gordon ránézett, és Jasmine most vette csak észre, hogy borostyánszínű a szeme. Valójában apja kiköpött mása volt: ugyanaz a sötét haj és csontos arc. -Mint apám örököse - mondta ugyanazon a csendes, nyugodt hangon - egy nap majd én leszek a családfő. Bár fiatalabb vagyok nálad, Jasmine, mégis én vagyok a legidősebb fiútestvéred. Elvárom tőled a tiszteletet. Nem tetszett, ahogy Sibbyvel veszekedtetek. Ha gyerekesen viselkedik is, ez csak azért van, mert fél, hogy mama aki ennyi

év után ismét rád talált - jobban fog szeretni téged. Bár majdnem egykorúak vagytok, Sibby még gyerek, gyerekes álmokkal. Te pedig felnőtt nő vagy, Jasmine. Ismered a világot, és sokkal izgalmasabb volt az életed eddig, mint amit Sibby akár csak elképzelni tud.

- Ki vagyok én, Sandy? - kérdezte Jasmine. A fiú egy percig nem fogta fel a kérdését, de aztán megértés csillant a szemében.

- A féltestvérem - válaszolta. - Anyánk lánya az indiai nagymogullal kötött törvényes frigyéből.

- Komolyan így gondolod? - kérdezte Jasmine.

- Ha nem gondolnám komolyan, Jasmine, akkor szégyent hoznék anyánk tisztos nevére, ezt pedig sosem tenném.

- Apádat felháborította születésem nyilvánosságra hozatala - mondta Jasmine. - És az ő tisztos neve mit követel, Sandy? Neki nem tartozol ugyanúgy hűséggel?

A fiú elmosolyodott. - Okos vagy, mint nagymama. Igen, apám felháborodott, de szereti mamát. Időbe telik majd, de beletörődik a tényekbe, ha nem is önszántából, hát mama kedvéért. Arra viszont számítanod kell, hogy Sibbyt minden körülmények között megvédi. O az egyetlen lánya, és mint ilyen, rendkívül kedves a szívének. Apád sem tenne másként.

Jasmine bólintott. Míg beszélgettek, Charlie felszedte Sibby elhajított virágait, s amikor látta, hogy testvérei egyezsége jutottak, így szólt: - Menjünk vissza, és vigyünk mamának és nagymamának virágot!

A három fiatal visszaindult a ház felé, de útközben lódobogásra lettek figyelmesek. Két lovas érte be őket; mindketten csodaszép, nemes jószágon ültek, egyikük feketén, a másik pejen. A két lovas vidéki lovagláshoz öltözött: sötét térdnadrágot, csizmát és mellényük felett bőrkabátot viseltek. Mindketten fedetlen fővel lovagoltak, és nem viseltek köpenyt.

- Jó reggelt, gyerekek! - köszönt rájuk az első lovas. - Ez lenne

Queen's Malvern? - mutatott a házra. - Lord de Mariscót keressük.

- Igen, uram - felelte udvariasan Sandy. - Ez Queen's Malvern. Mi hárman Lord de Marisco unokái közül valók vagyunk.

- Szent ég! - kiáltott fel a másik úriember. - Hát hány unokája van?

- Egyelőre negyvenhat - vigyorodott el Charlie.

- És a lányok mind ilyen szépek, mint a nővéred, fiam? - kérdezte a második úr. - A nővéred, nem?

- A féltestvérem, uram.

- Gyertek, Charlie, Sandy - terelte őket élénken a ház felé Jasmine. - Mama és nagymama már várnak minket.

- Hohó, hiszen te nem is vagy már gyermek! - kiáltott fel a második férfi.

Jasmine felpillantott rá. Mezítláb hátrányos helyzetben érezte magát. - Nem, uram - felelte hűvösen. - De most bocsássatok meg nekünk. A családunk vár ránk. Amíg fecsegéssel töltjük itt az időt, a virágaink elhervadnak, mielőtt beérnénk a házba. - Azzal megkerülte a lovakat, és maga előtt terelve az öccseit, elment.

- Istenemre, Rowan! Alaposan letromfoltak, ha nem tévedek - kuncogott az első férfi. - De ez várható is volt. Ebben a családban a nők erősek, szépek és szóki-mondóak.

- Tudod, ki ez a lány, Tom? - kérdezte a társa. - Láttad a szemét? Türkizkék! Még életemben nem láttam ehhez foghatót! És még ilyen gyönyörű asszonyt sem. Mert asszony volt, az biztos. Egy lány sem ilyen érett, ilyen buja. *Az enyém lesz!*

- Ha nem lány, Rowan, akkor férjes asszony. És a de Mariscókkal csínján kell bánni. Megvédik egymást, és az asszonyaik sem feslett nőszemélyek. Ha a kancádat Lord de Marisco Éjszakai Szellőjével akarod fedeztetni, akkor illendően ajánlatos viselkedned. Westleigh márkijának nem kell nők után

kajtatnia.

- És Kempe grófjával hogy áll a helyzet? - gúnyolódott a barátja. - A fél világot bejártad Valentina Barrows után, de aztán elszerette tőled a cousinod, Lord Bürke.

- Sajna! - horgasztotta le a fejét Tomas Ashburne, Kempe grófja. - A kegyetlen sors úgy rendelte, hogy ne vegyem el az istenített nőt, de mindig tisztelettel és gyöngédséggel bántam vele, Rowan. És örömmel mondhatom, hogy Val, Padraic és én jó barátok maradtunk. Számomra nagy kincs ez a barátság.

Kempe grófja igen szemrevaló férfiú volt. Magas és atlétatermetű. A szeme lágy tekintetű és szürke, sűrű haja és gondosan ápolt, rövid hegyes szakálla meleg aranyszőke. A maga idejében sok női szívet megdobogtatott, de az ő szíve csak egyért égett, Valentináért, Lady Burke-ért. S azóta sem akadt meg a szeme senkin.

A társa nem volt olyan csinos, mint ő. Simára borotvált arcú férfi volt, szögletes álla közepén kis gödröcskével. Ugyancsak magas termetű, de nem olyan karcsú, mint a másik, ám ezt erősebb csontozatának köszönhette, és a teste csak úgy dagadt az izmoktól. A bőre világos színű, de a legfeltűnőbb rajta mélyen ülő aranybarna szeme és hullámos, rőt színű sörénye volt. Dölyfös viselkedése illetett egy olyan férfihoz, aki családfáját Nagy Alfrédig tudta visszavezetni, s akinek családja évszázadokon át meg tudta őrizni a birtokát.

Amikor a két férfi a házhoz ért, leszálltak a lovukról, s egy inas bevezette őket a kicsi, de világos fogadószobába.

- Kempe grófja és Westleigh márkija kíván Lord de Mariscóval beszélni - mondta Tom Ashburne az inasnak.

- Igenis, uram. Kérem, itt várjanak - mondta az inas, és hajbókolva távozott.

Hirtelen kivágódott az ajtó, és egy mosolygó asz-szony sietett be. - Tom Ashburne, te semmirekellő! Miért nem üzentél, hogy

jössz? Padraic és Valentina is itt vannak. Velvet születésnapját ünnepeltük. - Megölelte a férfit, és mindkét orcájára cuppanós csókot nyomott.

- Találtál már feleséget, vagy még mindig a menyem után ácsingózol?

- Madame Skye! – A férfi is megcsókolta az asszonyt, és beszívta kellemes rózsailatát. - Eszemben sincs feleséget keresni. Hát nem azt ígérted, hogy keresel nekem egyet? A te bölcsességedre bízom magam.

- Változatlanul gazfickó vagy - mosolyodott el az asszony, majd kékeszöld szemének pillantása a másik úriemberre esett. - Ha volnál kedves bemutatni a barátodat.

- Madame Skye, Lundy grófnője, ő pedig a cousinom, Westleigh márkija, James Rowan Lindley. Rowan, ez a hölgy Lady de Marisco.

Westleigh márkija mélyen Skye keze fölé hajolt, és udvariasan üdvözölte.

Az asszony szeme mulatva megcsillant, majd így szólt Tom Ashburne-höz: - És mi szél fúj erre? Idejét sem tudom, mikor láttalak utoljára.

- Rowannak különleges kancái vannak, Spanyolországból hozta őket. A békekötés óta semmi sem akadályozza az utazást. Arab vér van bennük. Szeretné fedeztetni őket, s mondtam, hogy a férjed Éjszakai Szellője a legjobb mén ma egész Angliában. Azért jöttünk, hogy erről beszéljünk Lord de Mariscóval.

- Adam, sajnos, még nem kelt fel. A lányunk születésnapjára mindig a május elsejét megelőző este kezdődik, mivel Velvet éjfél után született - magyarázta Skye. - Adam már nem olyan fiatal, mint egykor, és a Velvetnek adott ajándékunk óriási felfordulást keltett családunk körében. De jöjjetek a nagyterembe, és üljetek velünk asztalhoz!

- Mit adtál, asszonyom, a lányodnak, ami így felkavarta a

kedélyeket? - kíváncsiskodott Wesdeigh márkija.

- Hosszú történet ez, uram. Ha valóban érdekel, elmondom majd reggeli közben - ígérte Skye.

A nagyteremben csak Sybilla, a fiúk és Jasmine ültek az asztalnál. Skye arcán gondterhelt kifejezés jelent meg; tudta, hogy ha most belekezd Jasmine történetébe, az ismét felkorbácsolja az indulatokat. Azt azonban I észrevette, hogy a gyerekek alaposan bereggeliztek, ezért mosolyogva így szólt hozzájuk: - Voltatok már a Itiamátoknál?

- Tartottunk tőle, hogy még ágyban van, nagymama - közölte kíméren Sibby. - Nem akartuk zavarni.

- Ünnepe ide vagy oda, régen ideje, hogy felkeljen - mondta Skye az unokájának. - Menj és mondd meg ezt neki, Sybilla.

- Igen, nagymama - válaszolta a lány. Felállt, pukedlizett, majd felvette a hatalmas virágcsokrot. - Felviszem neki ezeket a májusi virágokat - tette még hozzá, és kisietett a teremből. Szőke fürtjei bájosan röpködtek, ahogy szaporázta a lépteit.

- Ő is az unokád, madame Skye? - érdeklődött Tom Ashburne.

- Vömnnek, BrocCairn grófjának a lánya, akit a lányom, azaz a felesége, Velvet nevelt fel. Mindig is az unokámnak tekintettem, bár vérségi kötelék nincs közöttünk.

- Emlékszel, hogy egyszer azt ígérted, feleséget keresel nekem az unokáid között? - emlékeztette elkomolyodva a férfi.

- Sibby Glenkirk grófjára vetett szemet - kotyogott közbe Sandy.

- De még nem jegyezték el egymást - csipogta az öccse.

Tom Ashburne felkacagott. - És e két remek legénykében kit tisztelhetünk? - kérdezte Skye-t, amikor letelepedtek az asztal mellé.

- Az unokáimat, Sandy és Charlie Gordont - válaszolta az asszony -, akik rettentő semmirekellők, én mondom nektek. Egyébként Sybilla féltestvérei.

- És ez a hölgy? - kérdezte Westleigh márkija, és tekintete egy árnyalattal bizalmasabban időzött el Jasmine-on. Látszott, hogy a lány felkeltette az érdeklődését.

- Ő az unokám, Jaszaman Kama Begum, indiai királyi hercegnő. Itt Angliában a Jasmine de Marisco nevet fogja használni. Édesapja a néhai nagymogul, Akbár volt, az édesanyja pedig Velvet lányom. Ő volt az a születésnap ajándék, amely tegnap este akkora port vert fel a családban. Elmeséljem, mi is történt, amíg falatoztok?

Persze mindkét férfi biztosította afelől, hogy az érdeklődésüket már úgyis a végsőik csigázta.

- A család nőtagjai valósággal vonzzák a kalandokat - jegyezte meg mosolyogva Tom Ashburne. - Te, asszonyom, Lady St. Michael, Val és most, mint hallom, BrocCairn grófnője is. De folytasd, úrnőm!

Míg Skye mesélt, a szolgák olyan reggelit tálaltak fel, amihez hasonlót a két férfi már régóta nem evett. Mindketten nagy élvezettel és jó étvággal ettek, s Skye közben elejétől a végéig elbeszélte nekik Jasmine történetét. Amikor befejezte, Tom Ashburne álmélkodva csóválta a fejét.

- Ennél elképesztőbb történetet még nem hallottam, madame Skye. Ha nem ismernélek téged és családodat ilyen jól, kételkednék e történet valóságában. De miután elkísértem a fiadat és a drága Vált Törökországba, engem többé már semmi sem lep meg. Talán egy nyugalmasabb familiában kellene feleséget keresnem.

- Hah! - kiáltott fel Skye. - Szerintem te nem is keresel asszonyt, uram, különben már rég találtál volna megfelelőt. Megtört szíved szenvedését valóságos művészetté nemesítetted - ugratta Skye. - A család többi nőtagja egyébként legjobb esetben is csak unalmas. Ha komoly a nősülési szándékom, Tom Ashburne, ne félj, talállok neked egy csinos és engedelmes fiatal

lányt, aki egy fészekalja gyereket szül. Mit szólsz hozzá?

- És Jasmine úrhölgynek mi erről a véleménye? - nevetett a férfi.

- Ó, rólam szó sem lehet, mylord - rázta a fejét Jasmine. - Egy éve vesztettem el a férjem, és egy darabig még nem óhajtok újból férjhez menni. Egyébként sem vagyok engedelmes. A nagymogul lányai elég rátartiak. / Ezen mind nagyot nevettek, majd Skye az unokájáig hoz fordult: - Drága Jasmine-om, vezesd körül a vendégeinket a kertben, amíg én felkeltem a nagyapádat. Ugye, maradtok, uraim? Mivel legtöbb unokánk otthon maradt, bőven szolgálhatunk vendégszobával!

Mindkét úr köszönettel elfogadta a szíves invitálást. í Tom Ashburne azonban elégedett képpel jelentette ki, ! hogy inkább a kandalló mellett üldögél, abban a reményben, hogy hamarosan viszontláthatja Valentinát.

- Valóban érdekel nagyanyám kertje, uram? - kérdezte Jasmine Westleigh márkiját. - Bevallom, van néhány különleges rózsabokra.

- Imádom a rózsákat - fűzte a lány karját a sajátjába j' a márki.
- Vezess hát, de Marisco úrnő. - Séta közben egyszer csak megjegyezte: - Neked van, asszonyom, a világon a legformásabb lábad. Nemcsak gyönyörű, de van benne valami hihetetlenül érzéki.

- Egek ura! - szaladt ki Jasmine száján nagyapja egyik kedvenc káromkodása. - Teljesen kiment a fejemből, hogy lábbeli nélkül vagyok! Amikor ma hajnalban az öcsém felébresztett, hogy menjek vele harmatot szedni, gondosan a lelkemre kötötte, hogy ne vegyek cipőt. Azt mondta, ez a szokás.

- Gyermekkoromban az unokatestvéreim és én is mezítláb jártunk május első napján harmatot szedni - erősítette meg Rowan Lindley.

Beléptek Skye rózsakertjébe, és lassan végigsétáltak a füves

ösvényeken, melyek mellett már nyíltak a virágok.

- Kempe grófjával együtt gyerekeskedtél? - kérdezte udvariasan beszélgetést kezdeményezve Jasmine.

- Istenben boldogult atyám és Tom anyja testvérek voltak. Négyéves voltam, amikor anyám meghalt, és két évre rá apám is követte. Mielőtt meghalt, a sógorát, Henry Ashburne-t - az akkori Kempe grófját - nevezte ki gyámomnak. Swan Courtba vittek, hogy együtt nevelkedjem nagybátyám gyermekeivel. Tom a szárnyai alá vett. Azóta a legjobb barátok vagyunk.

- A hangod meleg szeretettel cseng, amikor az unokatestvéredről beszélsz, uram. Gyanítom, hogy boldog gyermekkorotok lehetett - mondta Jasmine. - Egyébként hol az otthonod?

- Tom Swan Courtjának közelében. Cadby a neve. Lóháton két nap járásra esik Queen's Malverntől. De hozzád fogható páratlan szépséget még életemben nem láttam!

Jasmine megtorpant, majd rémült tekintetét a férfi arcára emelte. Megdöbentette a Rowan Lindley furcsa aranyszínű szeméből sütő szenvedélyes sóvárgás. - Minden angol ilyen nyíltan beszél, mylord? - kérdezte szándékosan hűvös hangon. A férfi lángoló tekintete láttán kénytelen volt lesütni a pilláit.

- Van egy nyaklánc és hozzávaló függők, amelyeket Spanyolországban vettem - kezdte a férfi, kitérve a válasz elől. - Attól az úrtól vettem, akitől a lovaimat is. Perzsa türkiz és gyémántok ékesítik. A szemed színe, de Marisco úrnő, pontosan olyan, mint azoké a türkizeké.

- Indiában egy férfi nem beszél ilyen bizalmasan egy hölgygel, akivel csak most ismerkedett meg - utasította rendre Jasmine, de a szíve hevesen dobogott. - Minden angol ilyen merész, mint te, uram?

- Van köztünk olyan is - felelte a férfi. - Vakmerőségem annak tudd be, asszonyom, hogy ritkán találok olyasmit, amit igazán

akarok.

Jasmine egészen összezavarodott. - És pontosan mi is az, amit akarsz, uram? - tudakolta udvariasan.

- Téged - felelte higgadtan a férfi.

Jasmine érezte, hogy forróság önti el. - Ó! - ennyit bírt csak kinyögni. Mozdulatlanul állt, mert képtelen lett volna továbbmenni. És ő még a társasági életben jártasnak képzelte magát. Sem eddigi tapasztalatai, sem tudása nem tanította meg arra, mit tegyen egy ilyen helyzetben vagy egy ilyen férfival, mint Westleigh márkija.

Rowan Lindley lenézett rá, és lágyan elmosolyodott. Könnyedén leolvasta a lány arcáról a zavart. Két kezébe fogta Jasmine arcát, akinek szeme tágra nyílt az érintésétől. A férfi széttárta az ujjait, s így simogatta meg a lány arcát, majd hüvelykujját végighúzta Jasmine ajkán.

- Ilyen bársonyos bőrt még soha nem érintettem - suttogta. - Meg akarlak szerezni, remélem, tudod.

- Megszerezni? Minek? - nyögte ki Jasmine, akit megdöbbenett, milyen hatással van rá a férfi meleg, erős kezének simogatása.

A márki röviden felnevetett, s egyenletes fehér fogai kivillantak. - A feleségemnek, Jasmine de Marisco. Azt akarom, hogy a feleségem légy.

- De én egyelőre nem akarok férjhez menni! — tiltakozott a lány.

- Akkor várok rád - felelte a férfi, s tekintete láttán Jasmine vére felforrósodott.

- Egész biztosan anyám hív - bökte ki hirtelen Jasmine. Elhúzódott a férfitől, felkapta a szoknyája szélét, és elfutott.

- Nem hittem volna, hogy a nagymogul lánya gyáva

- kiáltott utána a férfi, amikor pedig Jasmine megállt, és dühösen megfordult, felnevetett.

- *Nem félek tőled!* - jelentette ki hevesen a lány. - És különben is mit tudsz te az apámról?

- Részesedésem van a Kelet-indiai Társaságban - felelte a férfi, de egy lépést sem tett felé. - Évekkel ezelőtt jártam Indiában. Agrában egyszer Akbárt is láttam. A tekinteted olyan, mint az övé, és az ő anyajegyét látom a te arcodon is.

- Ezzel nem mondtál semmi újat, uram - válaszolta szárazon Jasmine, azzal megfordult, és visszasietett a házba.

Rowan Lindley halkán nevetett magában. Minden porcikája kívánta a lányt. Azóta, hogy reggel - megpillantotta, tudta, hogy egy nap az övé lesz. Fiatal, és nyugodt életet élt eddig, gondolta. Hadd tapasztalja meg azt a szabadságot, ami most az ölébe pottyant. Ő várhat.

Jasmine felmenekült a szobájába. A függöny mögé bújt, és lenézett a kertre, ahol Rowan Lindley állt. A férfi felizgatta, s olyan érzéseket ébresztett benne, amilyeneket még drága Dzsamalja sem. Ugyanakkor meg is rémítette, hiába is tagadta. Volt valami mély szenvedélyes elevenség benne, ami már-már veszélyessé tette. Jasmine-t az is meglepte, milyen gyengéden simogatta meg.

Annyira elmerült a gondolataiban, hogy nem hallotta, amint nagyanyja benyit. Ijedten kapta fel a fejét, s büntudatosan elpirult.

- Megmutattad Tom Ashburne-nek és a cousinjának a kertet, drágám? - kérdezte Skye.

- A gróf szívesebben maradt a kandalló mellett - válaszolta Jasmine.

- És Lord Lindley? - puhatolódzott óvatosan Skye. Jasmine megpördült, és egyenesen a nagyanyjára nézett. - Hihetetlen, milyen vakmerő! - szakadt ki belőle.

- Azt mondja, hogy feleségül akar venni. Kezével megérintette az arcom!

- A, értem! - csillant meg huncutul Skye szeme.
- Mit értesz, nagymama?
- Hogy vonzódsz hozzá - válaszolta nyugodtan Skye.
- Nagyon csinos férfi. Mondd csak el pontosan, kedvesem, hogy mit mondott.

- Azt, hogy az övé leszek - kezdte Jasmine. - Én meg azt feleltem, hogy még nem gondolok férjhez menésre, mire azt felelte, hogy akkor megvár! Mit tegyek, nagymama?

Skye vígan felkacagott. - Senkihez sem kell hozzámenned, amíg nem akarsz!

- Még nem vagyok kész rá - magyarázta Jasmine. Skye megveregette a kezét. - Majd én kifaggatom

Tom Ashburne-t a cousinjáról. Furcsállom, hogy nem nős..
.Vajon hány éves lehet?

- Öt évvel fiatalabb a grófnál, s hatéves kora óta együtt nevelkedett vele.

- Hm. Tom egy évvel idősebb Padraicnál, tehát most harmincnyolc éves. Westleigh márkija ezek szerint harminchárom. Éppen a megfelelő korban van. Menj, kívánj jó reggelt anyádnak. Sybilla már eleget volt vele ■ kettesben; ideje, hogy hozzászokjon, hogy van egy lánytestvére.

Lady de Marisco kiment Jasmine szobájából, s lement a hallba, ahol a férjét és Westleigh márkiját beszélgetésbe merülve találta. Tom Ashburne a tűz mellett bóbiskolt. - Ébredj fel, te mihaszna!
- bökte meg Skye. - Beszédem van veled.

- Itt? - pattant fel a gróf szeme.

- Nem, kint, ahol senki sem hallhat bennünket. Amikor már távol jártak a háztól, Skye így szólt: -

Mesélj nekem Westleigh-ról. Próbálkozz az unokámnál. Milyen a vagyoni helyzete? Hozományvadász?

- Az egekre, dehogy, kedves madame! - tiltakozott hevesen Kempe grófja.

- Tom, te nem vagy nős, és a cousinod sem az. A te vagyoni helyzetekkel tisztában vagyok. Meséld nekem Rowan Lindleyéről - kérte Skye.

- A szüleim úgy szerették Rowant, mint a saját gyerekeiket - kezdte a gróf. - Mire Rowan nagykorú lett, semmiben sem különbözött más fiatalemberektől. Huszonegy éves korában visszatért a saját birtokára, Cadbyre. Néhány hónap múlva megkérte egy szomszédos birtok örökösnökjének a kezét. Sokszor látta, amint a lány kilovagol, és nagyon vonzónak találta. A lány is korán árvaságra jutott, akárcsak Rowan. A bácsikája volt a gyámja. A lány elég közönyösen fogadta Rowan közeledését. A szüleimet nyugtalanította ez a tény, de semmivel sem lehetett Rowant eltéríteni a szándékától. Nagyon makacs ember.

Megtartották az esküvőt, de amikor unokatestvérem a nászéjszakán belépett ifjú asszonya hálószobájába, ott senkit sem talált. Látta, hogy nyitva az ablak, odament hát, hogy becsukja, s ekkor fedezte fel, hogy felesége kivetette magát az ablakon. Odalent feküdt a földön. A zuhanás nem ölte meg, de deréktól lefelé megbénult. Tizenegy évig élt még így, de ezalatt egyetlen szót sem ejtett ki a száján.

Úgy egy évvel ezelőtt Rowan felesége tüdőgyulladást kapott, és sejteni lehetett, hogy nem éli túl. Rowan az ágya mellett ült, s amennyire lehetett, igyekezett enyhíteni a fájdalmán, ám ekkor - legnagyobb meglepetésére - az asszony beszélni kezdett, és elmondta a történetét. Soha nem akart férjhez menni, mert szegény és félelem mardosta, mit gondol majd a férje, ha rájön, hogy már nem szűz. Tizenegy éves volt, amikor gyámja elvette a szüzességét, de még ez sem volt neki elég, továbbra is gyakran megerőszakolta.

- Szegény lány - sajnálkozott Skye őszinte együttérzéssel. - De hogyan merte gyámja azt feltételezni, hogy a férj nem veszi

majd észre, hogy a lány már nem szűz?

- Az a férfi nyilván egy alávaló gazfickó volt. Azt beszélte be a lánynak, hogy az esküvő után férje inkább majd el akarja titkolni ezt a szégyent. Azt pedig, hogy a férjének bevallja az igazat, úgy akadályozta meg, hogy a lány vádjainak tagadásával és unokahúga nyilvános megszégyenítésével fenyegetőzött. Azt állította, hogy senki sem tud kettejük alantas kapcsolatáról, ami igaz is volt, mert igen körültekintően viselkedett. A lány tudta, hogy ez igaz, de erkölcsös ember lévén, nem akarta becsapni Rowant, akibe beleszeretett. Így inkább a halált választotta.

- És az unokatestvéred mindezek ellenére szerette és mellette állt - fejezte be Skye. - Örömmel hallom, hogy ilyen jó ember.

- Azt nem tudom, hogy Rowan szerette-e a feleségét, madame Skye. Ha igen, az nem lehetett mély szerelem, de az igaz, hogy kedves ember.

- És még mi, uram? - De Marisco grófnő éles pillantását le nem vette a férfi arcáról.

- Kempe grófja nevetésben tört ki. - Látom, madame, } nagyon szereted ezt az új unokádat!

- De Tom! - kiáltott fel az asszony őszintén. - Hiszen én mindegyiket szeretem! De most mesélj inkább a cousinodról. Igen felkavarta Jasmine-t.

- Makacs, mint mondtam, de jó ember.

- Van saját vagyona?

- Igen, és ezt még gyarapítani is szeretné. Néhány évvel ezelőtt járt Indiában, és amikor visszatért, vagyona egy részét befektette a Kelet-indiai Társaságba.

- Melyik egyházhoz tartozik?

- Az anglikánhoz - hangzott a válasz.

- Helyes! - örvendezett Skye. - Istennek hála, nem fanatikus! Eljár-e az udvarba? És hogy áll az asszonyokkal? Ne mondd, hogy szerencsétlen házassága miatt ennyi éven át szerzetesi

életet élt, mert úgysem hinném el. Beszélj a nőkről az életében.

- Az udvarba csak szórakozni jár, mint mi mindannyian - mondta a gróf. - Ami a nőket illeti, nos, vannak viszonyai, de nagyon diszkrét. - Felkuncogott. - Bosszant, hogy az unokatestvérem máris talált egy hölgyet nőrokonaid körében, madame Skye, akinek udvarolhat, míg én ismét a háttérbe szorulok. - Teátrálisan felsóhajtott. - Hacsak nem szólsz egy jó szót az érdekebben Sybilla úrhölgynél.

- Túl öreg vagy Sybillához - legyintett Skye.

- Ostobaság - mondta a férfi. - Egy tüzes lány mellé idősebb férj kell, aki kordában tartja. Sybillát arany fűrtjeivel és duzzogó szájjával imádnivalónak tartom.

- Glenkirk grófját nézte ki magának, bár őt nem ismerem - figyelmeztette Skye. - Miért van az, Tom, hogy a nők terén mindig az elérhetetlen után vágyakozol? Szerintem szándékosan csinálod. - Huncutul megcsavarintotta a férfi elegánsan nyírt bajuszát.

Kempe grófja elkapta a kezét, és megcsókolta, aztán mélyen Skye szemébe nézett. - Egy magad korabeli hölgynek, kedves madame Skye, nem illene ilyen vonzónak lennie.

Skye hangosan felkacagott. A férfi is vele nevetett, majd hirtelen elkomolyodva így szólt: - Elégedett vagy cousinom becsületességével, asszonyom? Esküszöm, unokád keresve sem találna jobb férjet.

- Bármennyire szeretném is, ha Jasmine férjhez menne, és ismét boldog lenne, félek, még nem kész rá. Szeretném bemutatni az udvarnál, de ehhez vőm együttműködésére van szükségem, mert a nélkül nehéz lenne Jasmine helyzete.

A férfi komolyan nézett rá: - Az udvar már nem a régi.

- Tudom - bólintott Skye. - Hogy is lehetne olyan, mint Bess idejében volt? Gondolom, Skóciai Jakab nem sok életet vitt bele. Úgy hallom, gyűlöli a ceremóniát.

- Ő igen, asszonyom, de királynéja nem. Imádja a maszkabálokat, játékokat és a szép ruhákat. Ha Jakab nem vesz is részt a kicsapongásaiban, az udvar annál inkább. A király vadászni szeret, ez a nagy szenvedélye. A királyné inkább játszani, de abban nem ismer mértéket. Erkölcstelen hely lett az udvar. Jó Bess királynőnk fel lenne háborodva, és nagyon helytelenítené. A király szentimentális fickó. A legapróbb kedvességet is olyan bőkezűen akarja jutalmazni, amit aligha engedhet meg magának. Erzsébet udvaroncai lenézik, mert Jakab a saját árnyékától is fél, s ezért a nép körében sem közkedvelt.

S ami még rosszabb, utálja az udvari életnél elengedhetetlen pompát. Alig bír megülni otthon, és akkor a legboldogabb, ha vadászhat. Skót udvaroncai természetesen jobban megértik, mint az angolok. Kedvesebbek is vele, hogy ezzel saját helyzetükön javítsanak, az angolok pedig fennhordják az orrukát, s különbnek hiszik magukat északi rokonaiknál. De a király nem bolond. Átlát az angolokon.

- Szegény ember - sajnálkozott Skye. - Nem irigylem azért, hogy Bess nyomdokaiba kellett lépnie.

BrocCairn grófnője két lánya társaságában üldögélt anyja kertjében egy fűzfa alatt, és egy gobelinen dolgozott. Sybilla finom párnahuzatokra a monogramját hímezte, Jasmine pedig olvasott. Meleg késő délután, volt, szellő se rebhent, és az idő kicsit fűledt volt. »• Sybilla mellett Kempe grófja nyúlt el a fűvön, s csodálattal nézett fel rá, miközben a lány kérésére hol ezt, hol azt a hímzőfonalat adogatta a kezébe. A gróf egyértelműen a de Marisco család tudtára adta, hogy komoly szándékai vannak az ifjú Lady Sybillával.

Sybilla megszurta az ujját, és felkiáltott: - Ó! Hogy utálok varrni, mama! Már alig várom, hogy ősszel az udvarba mehessek! - s gyorsan kirántotta kezét Tom Ashburnéból, aki

buzgón csókolgatta a sérült ujjacskát.

- Varnni minden nemesasszonynak tudnia kell, kedvesem - válaszolta az anyja.

- Én soha nem tanultam varnni - mélézött el Jasmine, félretéve a könyvét. - Indiában elvégezték helyettem az ilyen munkákat.

- Hát már sosem hagysz fel ezzel a nevetséges hengegéssel? - kérdezte undokul Sybilla. - Lehet, hogy Indiában hercegnő voltál, de itt csak egy közönséges fa...

- Jasmine szemének veszedelmes villanására elharapta a szót, és édesen elmosolyodott. - Nos, mindannyian tudjuk, hogy ki vagy - fejezte be hirtelen fordulattal.

- Nem értem, hogy egy ilyen édes teremtés, mint az anyánk, hogy nevelhetett ilyen rosszindulatú hárpiává - vágott vissza Jasmine hasonló édeskés hangnemben. - Még a végén elijeszted a nemes lordot.

- Ó, én akkor is térden állva csodálnám az én drága szépségemet, ha koldusszegény lenne! - jelentette ki lovagiasan a gróf.

- Nocsak! - húzta fel az orrát Sybilla, majd felpattant, és ledobta a párnahuzatot, amelyen dolgozott. - Én nem vagyok koldusszegény, uram! A király rokona vagyok. BrocCairn grófjának és grófnőjének egyetlen lánya, ezt soha ne felejtsd el! - Azzal haragosan elfutott, a gróf pedig utána, hogy bocsánatáért esedezzen, és visszakönyörögje magát Sybilla kegyeibe.

- Nem kellene heccelned - szidta meg Velvet Jasmine-t.

- Ó pedig ne ragadjon meg minden alkalmat arra, hogy nekem támadjon! - fortyant fel Jasmine. - Egyáltalán nem hengegtem az indiai élettemmel. - Kemény lett a pillantása. - Szeretnék összebarátkozni veled, de ő nem akarja. Mardossa a féltékenység, és ezt te is jól tudod.

Velvet nagyot sóhajtott. - Nehéz helyzetben van... - kezdte, de Jasmine félbeszakította:

- Mint ahogy én is! - fakadt ki hevesen. - Miért támad nekem csak azért, mert én is a lányod vagyok? Elkényeztetett fruska, aki ráadásul nagyon kellemetlen modorú is, mama. Nem tűröm, hogy ingerültségében engem vagy tisztos nevem becsmérelje! Ha továbbra sem hagy fel velem, megtalálom a módját, hogy megbüntessem, ezt megígérhetem! - Jasmine felállt, majd hangos ruhasuhogás közepette bevonult a házba.

Velvet ismét felsóhajtott. Életében nem érezte még magát ilyen kínos helyzetben. Mostohalánya és Akbár lánya között hiába is próbált békét teremteni, minden igyekezete hiábavalónak bizonyult. Bárcsak rá tudná venni őket a megbékélésre! Hiszen ha a lányok nem hagyják abba egymás szapulását, ebből előbb-utóbb botrány lesz. Alexet felháborítaná, ha Sybillája elvesztené az esélyét Glenkirk grófjával kötendő házasságára.

- Min tépelődsz? - kérdezte Skye a lányát, amikor odalépett hozzá. - Csak nem a lányok veszekedtek megint? Az unokám olyan sötét képpel jött vissza a házba, hogy egész megrémültem.

- Képtelen vagyok ráncba szedni őket - vallotta be kimerülten Velvet. - Hogyan mehetnék el az udvarba velük, ha továbbra is úgy viselkednek, mint két marakodó vadmacska?

- Sybilla hibája - mondta ki kereken Skye.

- De Jasmine kamatostul adja vissza a kölcsönt - válaszolta a mostohalányát védő Velvet.

- De a veszekedést mindig Sybilla kezdi - szögezte le határozottan Skye.

- Hol van most?

- Valahol a kertben, Tom Ashburne társaságában. Tom őszintén odavan érte, de Sybilla rá se hederít. Azt állítja, hogy neki csak Glenkirk kell, pedig szerintem boldogabb lenne Tómmal - mondta Velvet az anyjának. - Jóságú, szórakoztató, és úgy imádja Sibbyt!

- És Glenkirk milyen ember? Meséld róla - biztatta Skye, és

letelepedett a kis alacsony támlájú székre, ahol
í korábban Jasmine ült.

- James Leslie, Glenkirk jelenlegi grófja, Alex egyik •
unokatestvérét, Isabelle Gordont vette feleségül. Két fiuk
született. Öt évvel ezelőtt Bella éppen a harmadik gyermekükkel
volt várandós, amikor ellátogatott a közeli kolostorba, amelynek
falai között unokatestvére élt apácaként. Mialatt ott volt, vallási
fanatikusok támadták meg a zárdát. Már hetek óta rémületben
tartották a környéket, és rá-rátámadtak a régi vallás híveire és
intézményeire. Most könnyörtelenül felgyújtották a zárdát. Bellát
elkísérte mindkét fia, akik a lángok között lelték halálukat.
Bellát a zárda füstölgő romjai közt, az udvaron találták meg;
megerőszakolták és összekaszabolták. Körülötte feküdtek holtan
az apácák. Képzelheted, hogy Jemie Leslie-t teljesen
letaglózta ez az iszonyatos tragédia. Az a tüneményes humorú,
kedves ember a családja halála után hideggé és kíméletlenné
vált. Alig lehet ráismerni. Mégsem őt hibáztatom érte.

- És többé nem házasodott meg újra - mondta elgondolkodva
Skye.

- Nem. A családja ugyan könnyörgött, hogy nősüljön meg, de ő
nem volt hajlandó. Amikor Jakab Anglia királya lett, Glenkirk
délre jött vele. A király nem hivatalos minisztere; az Újvilággal
és a Kelettel folytatott tengerentúli kereskedelem ügyeit intézi. S
azt hallottam, mási nem is csinál. A munkába temetkezik. Ez lett
az élete.

- Akkor mi az ördögért ragaszkodik hozzá ez az ostoba kis
Sybilla? - fortyant fel Skye. - Nem hangzik valami jó partinak.

- Kicsi volt még, amikor velünk együtt Glenkirk kastélyában
járt - magyarázta Velvet. - Jemie nagyon kedves volt hozzá,
mivel nem volt lánya, és mindig szeretett volna egyet. Azt
hiszem, Sibby négyévesen szeretett bele, és azt hiszi, ha a gróf
felnőttként látja viszont, ő is beleszeret. Alexnek tetszik az ötlet,

hogy egyetlen lányát Glenkirkhez adja. Alex nagyon szereti Sibbyt, és így nem veszítené el, mert úgy okoskodik, ha Jemmie megnősül, visszatér Glenkirkbe.

- És te mit gondolsz, Velvet? - Skye éles pillantással vizsgálta lánya arcát. - Alex és Sibby nem csak az idejüket vesztegetik?

Velvet a homlokát ráncolta, mialatt a választ fontolgatta. Végül így szólt: - Nem tudhatom, mama. - Megvonta a vállát. - Talán Sibby maga felé fordíthatja a szívét. Nem tudom.

Ebben a pillanatban BrocCairn grófja lépett ki a házból, és a pázsiton keresztül odasétált feleségéhez és anyósához.

- Társaságot kapunk, asszonyom - közölte Alex Gordon Skye-jal, és lehajolt, hogy arcon csókolja.

Skye felállt. -*Kit?* - kérdezte.

- A királyt.

-*A királyt?!* - Skye őszintén megdöbbsent. - Mi a csodát keres James Stuart Queen's Malvernben?

- A király inkognitóban érkezik, asszonyom. Csak egy szolgát hoz magával, és egyetlen társa kíséri el, *Glenkirk grófja!* - A gróf nevét Alex diadalittasan ejtette ki.

- Mit akar tőlünk? - kérdezte Skye gyanakodva. - Miért utazik álruhában?

- Horgászni szeretne - kacagott fel Alex. - Ezért hát meghívtam. Mellesleg az egyszerű családi élet békéjét a vidéki konyha örömeit is élvezni szeretné. Nem éreti a túlfűszerezett ételeket. Inkább kedvére való az élet, ahogyan mi itt Queen's Malvernben élünk. Egy-talán nem lesz a terhünkre, asszonyom, és én végre hetőséghez jutok, hogy a mi kis Sybillánkat a lehető legkedvezőbben mutassam be Glenkirknek! Jobbat el lem tudok képzelni, mert így újra ismeretséget köthet vele, mielőtt Sybilla a királyné udvarhölgyeként Londonba megy. - Elvigyorodott, s látszott, hogy nagyon elégedett magával.

- Talán valóban jó ötlet, hogy Jemmie Leslie kevésbé hivatalos

keretek között újtja fel az ismeretségét Sybillával - helyeselt Velvet.

- Hah! - horkantott fel az anyja. - Nos, ha jó benyomást akar tenni erre a Glenkirkre, ajánlatos lenne Jasmine-nal kellemesebb hangnemben társalognia, Alex.

- Talán akkor elküldhetnéd az unokádat Blackthorne Hallba vagy Pearrocha, mert nem akarom, hogy tönkretégye Sibby esélyeit Jemmie Leslie-nél.

- Ezt csak Sybilla teheti - vágott vissza élesen Skye. Vajon miért olyan vak Alex Sybilla hibáit illetően? - tűnődött magában Skye. - A veszekedéseket mindig ő kezdi, és ezt te is nagyon jól tudod. Ez a ház Jasmine otthona. Nem akarom innen elküldeni, csak hogy a kedvetekben járjak. A változatosság kedvéért most majd Sybilla igyekszik úrrá lenni magán. Ha valóban Glenkirk grófnője akar lenni, kénytelen lesz tartani a száját. Ha viszont fontosabb neki a Jasmine-nal való torzsalkodás, ám legyen! Most pedig, mivel meghívtad a királyt, Alex Gordon, távoznom kell körötökből. Egy ilyen vendég kedvéért fenekestül fel kell fordítani a házat. Mégis, mikorra várható?

- Holnaputánra, madame - válaszolta BrocCairn grófja.

- Igazán nem sok időt hagytál az előkészületekre - válaszolta Skye gunyorosan, majd sarkon fordulva visszasietett a házába.

- Azt hittem, a korról majd kevésbé lesz csípős a nyelve - mélázott el Alex Gordon.

Velvet nevetésben tört ki. - Ugyan miből gondoltad ezt?

Skye, miután bejelentette Adamnek a várható királyi látogatást, összehívta a szolgasereget a nagyterembe, és közölte, hogy egy nap múlva igen fontos vendégük érkezik. - Ő magánlátogatásra érkezik hozzánk - mondta nyomatékosan, és csak a legostobább nem értette, kire célozhat.

A házban pillanatokon belül minden a feje tetejére állt, ahogy a szolgák nekifogtak takarítani, söpörni, port törölni és minden

lehetséges felületet tükörfényesre dörzsölni. Az adott napon először a király inasa jelent meg lóháton, hogy figyelmeztesse a háznépet ura érkezésére.

- Felsorakoztassam a szolgákat a ház előtt őfelsége fogadására, milady? - kérdezte Bramwell, a főudvarmester.

- Nem - rázta a fejét Skye. - A király inkognitóban érkezik, és ehhez kell tartanunk magunkat.

Skye a ház hatalmas előcsarnokában már együtt találta Velvetet és a vejét, öt fiuk, Sybilla, Jasmine és Adam társaságában; mindannyian James Stuartot várták. Látható volt, hogy nagy gondot fordítottak Sybilla megjelenésére. Halványkék selyemruhájában, amelyet finom hímzett csipkeszegély díszített, a szokottnál is szűziesebben festett. Hajviselete maga volt a tökély, és súlyos levendulaillat lengte körül.

A ház ajtaja nyitva állt, így jól látták, amikor a vendégek lóháton megérkeztek. Skye és Adam kiléptek a házból, hogy üdvözöljék James Stuartot. A király és társai egyszerű öltözetet viseltek. Lady de Marisco mélyen meghajolt, és még férje is udvariasan fejet hajtott.

Skye felegyenesedett, s magában örült, hogy az utóbbi időben merev térde ezúttal nem hagyta cserben, majd így szólt: - Isten hozta Queen's Malvernben, felség. Látogatása megtiszteltetés házunknak.

- Isten hozta, sir! - visszhangozta felesége üdvözlését Adam.

Stuart Jakab elmosolyodott. A király nem örökölte szülei magas termetét, sem rendkívüli szépségűiket. Jó felépítésű, közepesen magas férfi volt. Bár egy gyermekkori betegség következtében lábai kissé görbék voltak, mégsem hatott torznak, bár járás közben enyhén bicegett. A Stuart-családban gyakori vörös haj negyvenedik évére vörösös barnára sötétedett. Az arca, orra hosszúkás volt, a szája kicsi, de legjellegzetesebb

súlyos szemhéjú borostyánszínű szeme volt, mely hangulatától függetlenül mindig mérhetetlen szomorúsággal nézett a világba.

- Köszönöm, Lord és Lady de Marisco, hogy fogadtak, ráadásul előzetes bejelentés nélkül - szólalt meg a király. - Belefáradtam az udvari handabandázásba, és egy kis horgászás bizonyosan megnyugtatja a lelkemet. Azt hallottam, hogy hatalmas csukák vannak a folyójukban.

- így van, sir - bólintott Adam. - ígérem, nem fog csalódni. Megkínálhatjuk egy kis frissen sült kenyérral, sonkával és sörrel? Üres gyomorral a testmozgás fele élvezet.

- De mennyire - helyeselt a király, és láthatóan örömét lelte az idős Lundy grófjának barátságos, de tiszteletteljes udvariasságában. A házaspár bekísérte a vendégeket a házba, ahol

BrocCairn grófja bemutatta fiait és leányát.

- És ki ez a bájos leány, Alex? - kérdezte a király, amikor Jasmine elé ért.

- A mostohalányom, Jasmine de Marisco úrhölgy, uram - mondta Alex nyugodt hangon.

- Előző házasságomból született leányom, sir - szúrta közbe Velvet.

- Nyilvánvalóan érdekesnek találja majd, felség, hogy unokám India néhai nagymoguljának, Akbárnak legfiatalabb leánya - mondta határozottan Skye. - Az idén télen érkezett Angliába. Talán étkezés közben elszórakoztathatjuk rendkívüli történetével.

- Á, igen - motyogta a király egy kissé zavartan, bár hajlandó volt mindennel egyetérteni, amit ez a félelmetes hölgy mondott. Emlékezete azonban még nem hagyta cserben, és biztosan tudta, hogy BrocCairn gyönyörű grófnője hajdonként lépett házasságra a férjével. Vagy talán mégis csal az emlékezete? A király ezt nem tartotta valószínűnek. Ezek után valóban

érdekelte Lady de Marisco története.

- Fussatok, gyerekek - mondta Adam, majd a királyhoz fordult.

- Bemutatná felséged az útítársát? - kérdezte udvariasan.

- Ó - kapott észbe a király. - Majd elfelejtettem, hogy te is velem vagy, Jemmie. Ó Glenkirk grófja, csendes fickó, nemde bár, Jemmie? Szeretem a társaságát, mert nem beszél lyukat a hasamba, mint a többiek.

Glenkirk grófja szórakozott, futó mosolyra húzta a száját, majd meghajolt Adam előtt, és kezét csókolt Skye-nak. - Köszönöm a meghívásukat - mondta.

Velvet előrefurakodott, és arcon csókolta James Leslie-t. - Régóta nem láttunk, Jemmie - mondta csendesen. - Hiányzol otthon.

- Glenkirkben semmi sem vár vissza, Velvet. Életemmel a királyom szolgálom - hangozott a nyugodt válasz.

Velvet odahúzta Sybillát. A lány hatalmas kék szeméből sütött a csodálat és az imádat. - Bizonyosan nem emlékszel már a lányunkra, Sybillára, Jemmie. Szép fiatal hölgy lett, és idén télen áll a királyné szolgálatába. Az udvarban sokat jelentene számára a barátságod - mondta anyai aggodalomtól reszkető hangon Velvet.

James Leslie közönyösen nézett Sybillára. Kényszeredett, fagyos mosolyra húzta az ajkát, majd kezét csókolt a lánynak. - Természetesen biztosíthatom a barátságomról, Lady Sybilla - mondta udvariasan a piruló lánynak, de mielőtt az válaszolhatott volna, elfordult-e, és egyenesen Jasmine-ra nézett. - Bemutatnál a másik lányodnak is, Velvet?

- Ez Jasmine de Marisco, Jemmie - mondta idegesen Velvet. Nem egészen úgy mennek a dolgok, ahogy képelték, gondolta.

Glenkirk megcsókolta a felé nyújtott elegáns kicsiket. Tekintete rezzenetlen fűrődött Jasmine türkizkék szemébe. - Madame - csak ennyit mondott, de a pillantása beszédesebbnek

bizonyult. Ezt még Sybilla is észrevette.

- *Hogy tehetted?* - támadt neki Jasmine-nak, miután A férfiak elmentek horgászni.

- Ugyan mit csináltam már megint, amivel kivívtam t neamtetszésedet? - kérdezte Jasmine ingerülten. - Kérlek, Sybilla, legalább addig ne veszekedjünk, amíg a király itt van. Megígértük nagymamának, hogy békén hagyjuk egymást.

- Láttam, hogy néztél Glenkirk grófjára, te alantas származású néember! *Ő az enyém!* Nem tűröm, hogy a magad egzotikus, szajhákhoz méltó módján azzal a férfival kacérkodj, akihez majd férjhez megyek! Ha egy szót is szólsz hozzá, kitépem a szíved! Megértetted?

Megértetted?! - Csinos arca elvörösödött, hangja hisztérikusan csengett.

- Ó, Sybilla, milyen ostoba kis tyúk vagy! - vetette oda türelmetlenül Jasmine, s haragjában az ő hangja is élesebb volt a szokottnál. - Aligha nézhettem félre, amikor a gróft bemutatták nekem! Közönyös érdeklődésen kívül nem láthattál semmit a tekintetemben. Én jobban vigyáznék a szavaimra, *mostohatestvérem*. Apád még nem hozta szóba a gróf előtt kettőtök frigyét. Mi lesz, ha a gróf szolgája meghallja, amit mondasz, és továbbadja az urának? Ezzel magad döntened romba minden reményedet, és akkor mi lesz, Sybilla?

- Jasmine-nak igaza van, drágaságom - szólt közbe Velvet. - Meg kell tanulnod féken tartanod a nyelved és az indulataid.

- Hát annak bizony már ideje lenne - mormolt a Skye.

Sybilla ajka megremegett. Az önsajnálát könnyek-i csalt szép kék szemébe. - Mind összefogatok ellenem! - kiáltotta. - Csak papa ért meg! - zokogta.

Estefelé Skye az unokájával, Jasmine-nal üldögélt a szalonban, és ismét Lady Sybilla Gordonra terelte a szót.

- Remélem, Alex Gordon hamar szerét ejti a házasság nyélbe

ütésének - morfondírozott fennhangon. - Ha Sybilla tényleg őt választotta, akkor minél előbb hozzámegy, annál jobb. Minek fáradnánk és vernénk költségbe magunkat azzal, hogy elküldjük az udvarba?

- Ha pedig férjhez megy, és Skóciába költözik, akkor Queen's Malvern levegőjét sem rontja többé, ugye, nagymama? - ugratta az unokája.

- Bizony, igazad van, kedvesem - ismerte be Skye. - Soha nem tudtam megszeretni azt a lányt.

- Egy kicsit sem hasonlít Lord Gordonra - vélte Jasmine.

- Gyermekkorában jobban hasonlított rá - mondta Skye. - Gondolom, most már inkább arra a teremtésre emlékeztet, aki szülte: az ezüstműves lányára.

- Te is azt hiszed, nagymama, hogy kacéran pillantottam Lord Leslie-re? - kérdezte Jasmine gonoszkodó mosollyal.

- Én inkább úgy vélem, hogy Lord Leslie nézett rád érdeklődéssel, azzal a kifürkészhetetlen zöld szemével - felelte Skye. - Olyan lenyűgözően gyönyörű vagy, drága kislányom. Sybilla bájos teremtés, de te messze túlszárnyalod. Sajnos, ezzel ő is tisztában van. Ne bátorítsd a grófot, kislányom, és akkor téged nem érhet szemrehányás, bármi történik is.

- De én nem akarom, hogy valami is történjék! - heveskedett Jasmine. - Boldog vagyok, amióta Angliába érkeztem, nagymama. Itt van a családom, és biztonságban érzem magam.

- És ezzel beéred? - tudakolta Skye.

Egyelőre igen, nagymama. Úgy érzem, időre van szükségem, hogy élvezzem az életet, mielőtt ismét felesség és anya leszek. Megértesz? Tudom, hogy végül férjhez kell mennem, *de még nem most*. Skye bólintott. - Megértelek - biztosította Jasmine-t.

- Sybillának azonban minden vágya, hogy Glenkirk felesége legyen - folytatta Jasmine. - Talán segíthetek ebben, anélkül hogy észrevenné. Azt hiszem, ma a szobámban vacsorázom. A

mai nap izgalmai szörnyű fejfájást okoztak.

Aznap este Jasmine távolléte feltűnt az asztalnál, de Skye mentegetőzését mindenki hihetőnek találta, s nem is kérdezősködtek tovább. Amikor az asztalt leszedték, Skye megköszöri a torkát, és így szól: - És most elmondanám felségednek, hogyan került Jasmine Unokám a családjunkba.

- Ó, ez felesleges - felelte a király. - Lady Sybilla vacsora előtt már elmondta nekem és Jemmie-nek az egész szomorú történetet. Velvet, kedvesem, maga nagyon bátor, de hát ezt mindig is tudtam - fordult a király meleg mosollyal BrocCairn grófnője felé.

- *És mégis mit mondott Lady Sybilla, sir?* - kérdezte élesen Skye, és haragos pillantást vetett lányára és vejére.

Alex Gordon ajka láthatóan elfehéredett, de Sybilla arcán mérhetetlenül elégedett kifejezés ült. Skye-nak Viszketett a tenyere, hogy letörölje Sybilla képéről a diadalmas arckifejezést.

A király zavartnak látszott: nem értette, mi a baj. De Glenkirk grófja ura segítségére sietett: - Lady Sybilla elmagyarázta nekünk, hogyan rabolták el évekkel ezelőtt az anyját, és hogyan kényszerítették egy szégyenletes érzelmi kapcsolatba, melynek során kénytelen volt gyermeket szülni, akit megmenekülésekor boldogan hagyott hátra. Arról is beszámolt, hogy Lady Gordon szégyenében még Alexnek sem szólt erről a szörnyű esetről. Lady Sybilla felvilágosított bennünket arról is, hogy a már felnőtt gyermek hogyan jött Angliába, és hogyan kényszerítette rá magát Lord és Lady de Mariscóra, kihasználva jóindulatukat és jószívűségüket. Talán nem így van?

- Nem, uram, egyáltalán nem így történt. Amii Sybilla mondott, az felháborító hazugság - mondta csendesén Skye, bár a körülötte ülők, akik ismerték, tudták, hogy halk hangja csak dühét leplezi.

Sybilla azonban meggondolatlanul felugrott, és így kiáltott: -

De igaz! Nem hazudtam!

- Azonnal hagyj el a termet, és menj a szobádba! -mondta Skye a lánynak. - Most rögtön!

- Jasmine tönkre akarja tenni az életem! - Sybilla féktelenül zokogott.

- Mi a baj? - kérdezte a meglepetéséből magához térő király.

- Lady Sybilla hazudott felségednek - válaszolta Skye.

- *Hazudott? Nekem? A királyának?* - James Stuarton látszott, hogy ezt kizártnak tartja.

- Bocsánatodat kérem a lányom viselkedéséért - sütötte le a szemét Alex Gordon. - Kérlek, bocsáss meg Sibbynek, és engedj, hogy anyósom megmagyarázza.

- Ha volnál kedves, madame, felvilágosítással szolgálni - mondta a király. - Furcsa helyzet, nagyon furcsa.

Skye belekezdett a történetébe, és apróra elmesélt mindent. Gondosan megválogatta a szavait, hogy megvédje szeretett lányát és unokáját, és hogy James megértse szorongatott helyzetük mibenlétét. A király valóban igen intelligens volt és jószívű. Együtt érzett a két szerencsétlen asszonnyal.

- Sybilla Gordon, akinek Alex az apja, és akit a nevére vett, és akit a lányom szeretettel nevelt, sajnos iszonyatosan féltékeny a mostohatestvérére. Nyomatékosan kértük, hogy hagyjon fel vele, de nem hallgat ránk, sir.

- Jól el kell fenekelni azt a lányt - jelentette ki a király. - Egy alapos verés és néhány nap kenyéren és vízen minden nyakas gyereket észhez térít, Lady de Marisco. Most pedig nyugodni térek. Mint tudjuk, a halak korán kelnek.

Amikor Lord Leslie kíséretében a király távozott, Skye és a családja hátradőltek székükben, újratöltötték boros kupáikat, és megtárgyalták az est eseményeit.

- Sybillának holnap vissza kell térnie Dun Brocba -; közölte Skye a vejével.

- Ezt nem is vitatom - hagyta helyben Alex Gordon; anyósa szavait. - Szégyenletesen viselkedett, és nyilvánvaló, hogy nem lehet civilizált társaságba engedni. Hadd higgyék le odahaza, és majd késő ősszel visszatérhet Angliába, az udvarba. Anna királyné már felvette az udvarhölgyei közé, és ezt már nem utasíthatjuk vissza.

- Megszakad a szíve, ha hazaküldjük - próbálkozott a lágyszívű Velvet.

- Csak magát okolhatja ezért - torkolta le Alex. - Talán a királynak igaza van. Lehet, hogy el kellene fenekelnem. Igazán megérdemli.

- Mama! - Velvet most az anyjához fordult segítségért.

- Nem, Velvet, nem maradhat - válaszolta Skye a kimondatlan kérdésre. - Belátom ugyan, hogy Sybilla azért tette, amit tett, mert félt, hogy mostohatestvérét Lord Leslie vonzóbbnak találja.

- A lányomnak meg kell tanulnia elviselni tette következményeit - morogta dühösen BrocCairn grófja. -

Nagyon elkényeztetted, Velvet.

- *Csak én?! - Velvet szeme szikrázott. - Nemcsak én kényeztettem el, Alex Gordon! Te is agyondédelgetted.*

- Elég a veszekedésből! - csattant fel Skye hangja. - Inkább figyelmeztessétek, hogy az effajta viselkedést nem tűrik el öfelsége Anna királyné udvarában. Ha nem akarja elveszíteni a helyét az udvarnál, és nem akar szégyent hozni a családjára, akkor uralkodnia kell magán.

BrocCairn grófja és grófnője felmentek a hálósobájukba. Az ágyukon könnyes arccal Sybilla aludt.

- Ó, Alex! - suttogta Velvet, és szívében együttérzés támadt.

- Nem hat meg - suttogta vissza a férfi -, és azt sem hagyom, hogy te meghatódj. - Bátorítólag megszorította a felesége kezét, majd keményen így szólt: - Sybilla! Ébredj fel! Anyáddal beszédünk van veled.

A lány lassan felült, kék szeme tágra nyílt. - Beszéltetek Glenkirkkel a házasságunkról? - kérdezte rögtön Sybilla. - Mit mondott? Elvesz feleségül? Ó, papa! Hát nem ő a legszebb férfi a világon?

Alex Gordonnak a hideg futott végig a hátán. Hogy lehet, hogy Sybilla e percben megszólalásig hasonlít Alanna Wythe-ra, a nőre, aki életet adott neki? Ugyanaz az önzés! BrocCairn grófja csüggedten rázta a fejét, és így szólt a lányához: - Nem beszéltem Glenkirkkel, Sibby Hát még mindig nem érted? Dicstelenül viselkedtél, és szégyent hoztál anyád és az én családomra. Ki akarna magának ilyen feleséget? Talán ha kitünteted magad Anna királyné szolgálatában, akkor jó benyomást tehetsz rá. És akkor talán szóba hozhatom előtte a házasságot is.

- Ez nem igazság! - siránkozott Sybilla Gordon. - Felháborító, hogy Jasmine miatt szenvedjek. Ez az egész az ő hibája!

- Nem, lányom, nem az övé - förmedt rá az apja. - Ne is próbáld Jasmine nyakába varrni. Most pedig fekdj le, és aludj. Hajnalban indulsz haza. Ezt az ügyet lezártuk. Most adj egy csókot, és fekdj le.

- Nem én! - toppantott Sybilla, majd sarkon fordult, és kiszaladt a szobából.

- Ó, Alex! Mit csináljunk vele? - nyögött fel Velvet.

- Ne engedjünk, kedvesem - mondta a férfi. - Sybilla fékezhetetlen, és szégyellem, hogy ezt korábban nem ismertem fel... mielőtt megbántotta volna Skye-t és Adamet.

- És Jasmine-t is - tette hozzá Velvet.

- Jasmine - mondta lassan a gróf. - Ez is egy megoldásra váró probléma.

- Talán ha Sybilla hazamegy, te is jobban meg tudod ismerni Jasmine-t - vetette fel Velvet.

- Igen - mondta a férfi szórakozottan. - Meglehet. -És

megcsókolta a feleségét.

Télire az udvar visszaérkezett a Whitehallba, és egy angol arisztokratákból összeverődött csoport éppen az est kínálta szórakozást mérlegelte.

- A királynénak, úgy hallom, két új udvarhölgye van
- jegyezte meg egy sötét hajú, komoran jóképű fiatalember.
- Az egyik egy Lincolnba valósi lófejű örökös nő - közölte egy vörösszőke hajú, nagydarab fickó. - Hagyjuk meg őt skót honfitársainknak. Ők bárkit elvesznek, aki angol, és degesz a pénztárcája.

Barátai jót nevettek ezen a szellemességen.

- Úgy tűnik, te tudsz közülnk a legtöbbet, Henley - mondta a sötét hajú úriember, Lord North. - Mondd csak, ki a másik új udvarhölgy?

- Egy skót gróf lánya - hangzott a válasz.

- Egek ura! - fakadt ki Lord North. - Hát nem elég, hogy teli az udvar fiatal, elszegényedett másodszülött skót nemesekkel, akik hölgyeinket óhajtják elvenni? Ezek a lelkes bárdolatlan fickók kiszorítanak minket a saját udvarunkból! És most még a szemérmetlen szeplős lányainkat is ide küldik a nyakunkra.

- Ne keseredjete el - vigasztalta őket Henley báró.

- Ennek a lánynak angol volt az anyja, és az igazat megvallva, kedves Northom, isteni teremtés! Aprócska, a bőre hamvas. Aranyszőke fürtök és olyan kék szempár, amelybe belefeledkezhet az emberfia. Egyszerűen imádnivaló! Kempe grófja már bolondot is csinált magából miatta. A lány BrocCairn grófjának egyetlen lánya, és az apja odavan érte. Biztosíthatlak benneteket, hogy komoly hozományt ad vele. Mi több... – Henley báró lehalkította a hangját -...Lundy grófnőjének az unokája, mint hallom.

- És az kicsoda? - kérdezte értetlenül Lord North.

- Egek ura, North! Hát te tényleg semmit sem tudsz. Lundy

grófnője maga a csodálatos Skye O'Malley. Az öreg Bess vetélytársnője volt, és miután házasságot kötött Lord de Mariscóval, Lundy grófjával, száműzték az udvarból. Állítólag ő volt a királyság legszebb asszonya. Azt beszélik, hogy nevének pusztá említése kihozta az öreg Besst a sodrából.

- Miért?

- Miért, miért? Honnan tudnám én azt, North? Lord North felkacagott. - Mutasd meg gyorsan azt a skót kislányt, Henley.

- Ott van - mutatott Sybillára a báró. - A királyné mellett ül egy zsámolyon. Az a csinos kis baba az égszínkék bársonyruhában.

Lord North kimeresztette a szemét. - Nagyon helyes - szögezte le nagy sokára. - Egészen elfogadható, mit ne mondjak! Talán oda kellene mennünk, és ápolnunk kellene az angol-skót kapcsolatokat.

A terem ajtajában álló főudvarmester ekkor pálcájával a padlóra koppantott, és elkiáltotta magát:

- Lundy grófja és grófnője! Jasmine de Marisco úrnő! A nagydarab Henley báró alatt majdnem összecsukszott pipaszár lába, amikor megfordult, és bámulatában eltátotta a száját: - Még életemben nem láttam ilyen gyönyörű nőt! És micsoda zafírok csillognak a nyakában! Valóságos vagyont érhetnek! Ajaj, a téli szezon talán mégsem lesz olyan unalmas.

- Hogy ön hogy tölti a telet, mylord, az természetesen az ön dolga - mormolta halkán a fülébe valaki -, feltéve, hogy nem próbál meg közeledni de Marisco úrnőhöz. *Ő az enyém.*

Henley báró elképedve fordult meg, és szembe találta magát Westleigh márkijával és a cousinjával, Kempe grófjával.

- Ha nem tévedek, az unokatestvérem azt akarja mondani, hogy tartsd távol magad a hölgytől, Henley - vigyorodott el Tom Ashburne. - Ő már hat hónappal ezelőtt bejelentette az igényét de Marisco úrnőre, abban a pillanatban, amikor megismerkedtek. Gondolom, nem akard akadályozni az

udvarlásban? És kedves barátom, North, a törékeny Sybilla Gordon - mert a hölgynek ez a neve - az enyém. Ajánlom, hogy ne feledd, különben kénytelen leszek emlékeztetni rá.

- Azért nézni csak szabad, vagy nem? - mondta í kényszeredett mosollyal Henley báró.

- Találunk itt könnyebb prédát is - vetette oda Lord North, majd belekarolt Henley báróba, és mindketten eltűntek a tömegben.

- Ilyen sötét gazfickókkal még nem találkoztam - bosszankodott Rowan Lindley.

- De szerencsére gyávák és könnyen elijeszthetők - jegyezte meg Tom Ashburne. A tekintete a királyné mellett ülő Sybillára esett. - Hát nem az én drágám a legcsodálatosabb teremtés, cousin?

A márki felnevetett. - Lehetetlen fickó vagy, Tom. Amióta csak ismered ezt a kibírhatatlan kis csitrit, rád sem néz. Elhatározta, hogy Glenkirk grófnője lesz, de Glenkirk tekintete, attól tartok, másfelé kalandozik. De most, hogy Jasmine de Marisco úrnő is az udvarba jött, kettőzött erőfeszítéssel próbálom meg rávenni, hogy a feleségem legyen. Te is tudod, hogy nem könnyen ajándékozom oda a szívem.

A két úriember átfurakodott a tömegen ahhoz a baldachinos emelvényhez, mely alatt a királyi pár ült. Elég közel voltak ahhoz, hogy hallják a beszélgetést. A király és királyné előtt meghajló de Mariscók hódolatát James Stuart széles mosollyal fogadta. - Nagy öröömre szolgál, hogy újra láthatom önöket, uram és asszonyom. Boldog vagyok, hogy elfogadták a meghívásomat. - A királynéhoz fordult. - Ők BrocCairn apósa és anyósa, Annié, és a mostohalányuk, az indiai hercegnő, akiről már meséltem.

A királyné pillantása a Jasmine nyakában lógó nyakláncra tapadt. - Még soha életemben nem láttam ilyen gyönyörű

zafirokat! - mondta üdvözlés gyanánt.

- Elhunyt férjemtől kaptam, madame - válaszolta Jasmine. - Ezeket a köveket Kasmír Csillagainak nevezik. - Egy kis elefántcsont dobozt nyújtott a királyné felé. - Úgy tudom, felséged kedveli a gyöngyöket. Remélhetem-e, hogy elfogadja ezt a kis ajándékot, mellyel kifejezésre szeretném juttatni, mennyire örülök, hogy Angliában lehetek?

A királynéhoz legközelebb ülő Sybilla Gordon elvette a finoman faragott dobozt, és odaadta királyi úrnőjének.

A királyné gyermeki örömmel nyitotta ki a dobozt, és álla leesett a meglepetéstől, amikor meglátta a fekete bársonyon tompa fénnel csillogó, narancs nagyságú barokk gyöngyöt. - Szent ég! - csak ennyit tudott kinyögni. Aztán Jasmine szemébe nézett. - De Marisco úrnő, káprázatos ajándékot adtál. Soha nem kaptam még ehhez foghatót!

- Örömmre szolgál, hogy felséged kedvében járhattam - válaszolta mosolyogva Jasmine, s mivel tudta, hogy a királyné e szavakkal engedélyezte a távozásukat, nagyszüleivel együtt hajlongva hátrébb lépett.

- Úgyesen csináltad, lányom - helyeselt BrocCairn grófja, és rámosolygott Jasmine-ra. Sybilla száműzetése idején sikerült jobban megismernie a mostohalányát, s bár még mindig nehezen fogadta el, hogy szeretett felesége egy másik férfinak szült gyereket, sőt első gyermekét, többé már nem érezte, hogy ezért Jasmine-t kellene okolnia. Jasmine szeretetre méltó lénye az ő szívét is meglágyította. - Eljöttök Robin vízkereszti ünnepségére? - kérdezte anyósát és apósát.

- Igen - mondta Skye. - Fontos, hogy a sok skót jövevény között az olyan régi angol családok is kitűnjenek, mint Robiné. A királyné ráadásul szereti a maszkabálokat és az ünnepségeket. Amikor a király trónra került, Robin ismét olyan nagyvonalú vízkereszti bálokat kezdett adni,

Itt az apja Tudor Erzsébet idején. És a királyné imádja t. Robin szerint egy fél éve készül rá. - Skye elmosolyodott, majd azt kérdezte: - Ti is elmentek, Alex?

- Igen, Velvet ragaszkodik hozzá. - Lehalkította a (lángját: - Egyébként kitűnő alkalom kínálkozna, hogy

Sybillát összehozzuk Glenkirkkal. Mostanáig kifogástalanul viselkedett, madame Skye, és a királyné nagyon ' megkedvelte.

Ebben a pillanatban Sybilla lépett oda hozzájuk. Tudomást sem vett a nagyszüleiről és a mostohatestvéréről, hanem így kiáltott fel: - Láttad azt a közönséges ' gyöngyöt, amit Jasmine adott a királynénak, papa? Életemben nem láttam még rondább ékszert.

Skye felvonta egyik szépen ívelt szemöldökét. -

Apád éppen arról mesélt nekünk, Sybilla, hogy milyen nagyszerűen viselkedsz. Hogy lehet, hogy mégsem üdvözlöd sem nagyapádat, sem a mostohatestvéredet, sem engem?

A lány kelletlenül először Skye, aztán Adam előtt pukedlizett.

- Mit látok, Sybilla? - förmedt rá az apja. - Hát Jasminet nem üdvözlöd? - fenyegetően meredt a lányára.

- *Előtte* nem pukedlizek - pattogott dühösen Sybilla.

- De hiszen ő a mostohatestvéred, Sybilla - figyelmeztette csendesen Skye.

Sybilla ingerülten felsóhajtott, majd üdvözölte végül Jasmine-t, aki ugyanolyan gyorsan és bosszúsan viszonzta a pukedlijét.

- Helyes - mondta Alex. - Ilyennek szeretem a lányaimat.

- Ő nem a te lányod, papa! - háborodott fel Sybilla. - Én vagyok a lányod! Ó, hát téged is elvesztettelek, nemcsak mamát? - Nagy szemébe könnyek gyűltek.

- Édesapád csak kedves hozzám, Sybilla - szólt közbe gyorsan Jasmine. - Csakis te vagy a lánya, bár nekem jutott a megtiszteltetés, hogy a mostohalánya lehetek.

Mielőtt Sybilla végiggondolhatta volna mostohatestvére

szavait, Kempe grófja lépett oda: - Szépséges hölgy, egész este arra várok, hogy beszélhessek veled. Egyetlen kedves szavaddal a mennyekbe emelhetsz.

- Menj innét! - villant rá Sybilla haragos tekintete. - Hát már sehol sincs nyugtom tőled? Miért nem fogod fel, hogy egyedül Glenkirk grófjához megyek és senki máshoz?

- A gróf egy hideg, kíméletlen fickó, szépségem - erősködött Tom Ashburne. - Megfagyna tőle a vér az ereidben, de én lángra gyújtalak szerelmemmel és szenvedélyemmel! Esküszöm mindenre, ami szent! Csak egy aprócska esélyt adj, szépségem! - Alexhez fordult. - Miért nem próbálsz meggyőzni a leányodat?

Alex Gordon mulatságosnak találta a gróf szavait, de uralkodott magán. - Uram, én igen megfelelő kérőnek tartalak a lányom számára, de családuknban az a szokás, hogy lányaink választanak férjet maguknak, feltéve, hogy választottjukat mi is megfelelőnek tartjuk. Te is és Lord Leslie is igen megfelelőek vagytok, de elsősorban Sibby véleményét kell tiszteletben tartanom.

- Menj innen, Kempe! - toppantott Sybilla Gordon.

- Nem megyek, Sibby - mondta a férfi. - Fiatal vagy még, és a szívügyekben nincs tapasztalatod. Glenkirk csalódást okozna, de én nem. És engem megtalálsz, ha majd szükséged lesz rám. - Elkapta a lány kecses kezét, és megcsókolta.

Sybilla elrántotta a kezét, és olyan pillantást vetett Tom Ashburnre, mintha valami rettenetes dolgot művelt volna. - Uram! Elég ebből, könyörgök!

Ebben a pillanatban ért oda hozzájuk Glenkirk grófja. A sötét hajú, jóképű férfi láttán Sybilla csaknem elalélt. Aranyos zöld szemét a lány rendkívül vonzónak találta, de legnagyobb bánatára, a férfi pillantása feszélyezte is. James Leslie-ben volt valami félelmetes, ami Thomas Ashburne-ből hiányzott, ő sohasem feszélyezte. Sybillát e gondolatok egészen meglepték,

ezért igyekezett gyorsan megfelekedezni róluk. James Leslie felesége akar lenni. Mindig is erre vágyott.

- Volna kedve táncolni velem, de Marisco úrnő? - kérdezte csendesen Glenkirk grófja.

Sybilla csalódottságában elsápadt.

- Köszönöm, uram, de még nem tanultam meg az angol táncokat. Kérem, bocsásson meg. - Jasmine pukedlizett, és illedelmesen lesütötte a szemét.

Glenkirk grófja udvariasan meghajolt, majd biccentett a többiek felé, és arrébb sétált.

- Ó, ez a szuka! - sziszegte magából kikelve Sybilla, és hiába uralkodott magán, könnyecsek gördültek le rózsaszín orcáján.

- Kérj bocsánatot a mostohatestvéredtől, Sibby - parancsolta dühösen a nagyanyja. - Jasmine kitűnően ismeri az angol táncokat, amint azt te is tudnád, ha nem küldtek volna haza múlt nyáron Skóciába. A te kedvedért utasította vissza ilyen ügyesen a gróft.

- De miért nem engem kért fel? - siránkozott halkán Sybilla. - *Miért őt?*

- Ki tudja, mit miért tesz egy férfi? - kuncogott Skye. - Ne gyötrődj, Sybilla - folytatta. - Ha úgy van megírva, akkor Lord Leslie a férjed lesz.

- Hiszen észre se veszi, hogy a világon vagyok. - Sybilla fiatal hangján önsajnálattal érződött. - Miért csak *őt* látja, és nem engem? - csattant fel a hangja, s vádlón Jasmine-ra mutatott. - Látom, milyen pillantást vet rá.

- Tudnod kell, hogy nem bátorítom, Sybilla - tiltakozott Jasmine. - Egyáltalán nem érdekel Lord Leslie, s ami azt illeti, más férfi sem. Szeretnék magamra maradni és a férjem gyászolni.

- Aligha látszol gyászoló özvegynek - jegyezte meg szárazon Sybilla.

- Dzsamalt a szívemben gyászolom, Sybilla - mondta halkán Jasmine. - A szív sohasem felejt.

Egy múltó pillanatra Sybilla Gordon természettől fogva lágy szíve együtt érzett Jasmine-nal, de azután ugyanolyan gyorsan száműzte ezt az érzést. *Jasmine az ellensége*. Elvette tőle az anyját, és most már az apja is ezt a szukát pártfogolja. James Leslie nyilvánvaló érdeklődésének pedig egyszer s mindenkorra véget fog vetni! Jasmine megbánja majd, hogy az udvarba jött!

Karácsony után az egész udvar a híres vízkereshti ünnepséget várta, amelyet Lynmouth grófjának pompás házában, a Strandén tartottak. Ezek a bálók már a jelenlegi gróf apjának életében is legendások voltak, és minden udvaronc izgatottan leste, meghívják-e rá. Még aki nem volt is biztos a meghívásban, az is csináltatott jelmezt magának. A londoni szabókat hónapokra lefoglalta a jelmezek tervezése és elkészítése.

Sandy és Charlie Gordonnak is megengedték, hogy most először Londonba jöjjenek, és részt vehessenek Robin bácsikájuk ünnepségén. Apjukhoz és nagypapjukhoz hasonlóan vörös és narancssárga selymekbe öltöztek, amelyek lángnyelveket jelképeztek. Skye, Velvet és Jasmine színpompás pillangónak akart öltözni. Sybillának is ezt a jelmezt ajánlották, de ő inkább egy tökéletes angol rózsa jelmezét akarta magára öltetni.

- Legalább két tucat angol rózsa lesz - fintorodon el Skye. - Megjósolhatom, hogy csalódott lesz. Hogyhogy nem jutott az eszébe eredetibb ötlet? Az ő bájos pasztellszíneivel tökéletes Hajnal lenne.

Sybillát azonban nem lehetett lebeszélni, egészen addig a pillanatig, amikor a bál előtt két nappal fülébe nem jutott, hány angol rózsa lesz a vendégek között. - Végem van! - zokogta vigasztalhatatlanul. - Glenkirk észre sem fog venni, pedig ez volt minden reményem! Mit tegyek, mama?

Lynmouth House-ban a vacsoraasztal körül ült a család.

- Viseld az én jelmezemet - ajánlotta fel nagylelkűen Jasmine.
- Ezüst és arany pillangó akartam lenni. A színek neked is illenének.

- És te mit veszel fel? - pislantott fel rá gyanakvóan Sybilla.

- Majd indiai ruhában jelenek meg, Sybilla. A többi vendég szemében az amúgy is jelmeznek tűnik.

- Nos, rendben, elfogadom az ajánlatod, Jasmine - döntött végül a lány.

- Az a nyomorult teremtés legalább megköszönhette volna - füstölgött később Skye az unokájának.

De Jasmine csak nevetett. - Sibbynek nehéz elfogadnia a segítségemet. Más körülmények között inkább meghalt volna, semhogy belemenjen a dologba, de Lord Leslie figyelmének felkeltése most mindennél fontosabb számára. Bármit megtenne, hogy rabul ejtse a szívét.

- Az a férfi olyan, mint egy kőszobor - mondta Skye -, bár amikor rád néz, drága kislányom, átforrósodik az a jejes pillantása. Szegény kis Sibbynek semmi esélye, de neked, azt hiszem, lenne, ha a legcsekélyebb érdeklődést mutatnád iránta. Ha már Westleigh-re nem vágysz, miért nem választod Glenkirket?

Jasmine kényszeredetten felkacagott, Skye pedig finom hallásával rögtön fel is figyelt. - Vonzó férfi - ismerte be a lány.
- Már úgy értem, Glenkirk. De még nem érzek kedvet a házassághoz. Sybilla Gordon különben is meggyilkolna, ha elvinném tőle azt a férfit, akire egyedül vágyik.

Jasmine nem mesélte el a nagyanyjának, hogy Greenwood House parkjában sétált egyik délután, amikor Glenkirk grófja váratlanul betoppant. Nem ez volt az első alkalom, amikor meglátogatta Jasmine-t, s nem is az utolsó. Aznap a férfi meghajolt előtte, s a lány is illedelmes meghajlással köszöntötte.

- Nagypámhoz jött? - kérdezte udvariasan Jasmine.
 - Nem. Önhöz jöttem, de Marisco úrnő.
 - De hiszen alig ismerem, uram, és még gyászolom a férjem - hárította el Jasmine, de a szíve gyorsabban vert.
 - Elmélyíthetnénk a barátságunkat, úrnőm, ha nem kerülne oly feltűnően - hangzott a derűs válasz. - Tisztelem azért, hogy a férjét gyászolja. Én is elvesztettem a feleségemet és a gyermekeimet, és talán sosem szűnök meg bánkódni utánuk.
 - Igen - válaszolta halkán a lány. - Hallottam családja esztelen elpusztításának történetét. Megértem a bánatát, higgye el. Az én férjemet is meggyilkolták, s ami még rosszabb, saját bátyám bérelte fel a gyilkosokat.
 - Ó, hát ez az egyik rejtély, mely önt övezi, de Marisco úrnő!
 - Szó sincs rejtélyről, uram. Kérdezzen, és bármire válaszolok.
- De úgy vélem, nem illendő itt lennie - mondta Jasmine. - Nyílt titok, hogy mostohaapám össze akarja házasítani a lányával. Sybillával nem különösebben kedveljük egymást. Fájdalmasan érintené, ha megtudná, hogy itt van velem.
- Ugye, akkor nem mondja meg neki, de Marisco úrnő? - ugratta a férfi.

Jasmine elküldte, de Lord Leslie újra meg újra meglátogatta. Jasmine saját özvegységére terelte a szót, mert ezt semleges témának tekintette; gyakran mesélt Dzsamal kánról s vele kapcsolatos emlékeiről, a férfi pedig édes, vidám feleségéről, Isabelle-ről és két kisfiúkról beszélt.

Az eleinte vigasztalónak tűnő közös kapocs idővel megnehezítette a helyzetüket. Miközben most nagybátyja báljára készülődött, Jasmine-nak átvillant az agyán, vajon James Leslie ott lesz-e. Elkésérítette, hogy egyre jobban vonzódik a férfihoz. Ki kell irtania a szívéből ezeket az érzéseket, szidta meg magát gondolatban. Alex Gordon ezt az alkalmat szemelte ki arra, hogy szóba hozza Glenkirk grófja előtt a Sybillával kötendő

házasságot. Reggelig minden bizonnyal meg is egyeznek az esküvő időpontjában. És ez így helyes, sóhajtott fel nehéz szívvel Jasmine.

Jelmeze - egy hagyományos indiai köntös - az ágyán feküdt. A gyönyörű, hosszított derekú ruhát arannyal áttört türkizkék selyemből varrták, és apró gyémántok, gyöngyök és türkizszínű perzsa lazúrkő díszítette a három hüvelyk széles aranszegélyű, szűk ruhaujjakat. A kecsesen libbenő bő szoknyát és a magasan záródó, kerek nyakkivágást is ugyanolyan aranypaszománnal szegték be. A ruhát a nyaknál és a deréknál egy-egy nagy gyémántgombbal fogták össze, de köztük egy keskeny hasítékból észvesztően villant elő Jasmine telt keble. A lábára lapos talpú, puha kecskebőrből varrt cipellőt húzott, amelyet aranylapokkal és gyémántokkal ékesítettek, így minden lépésnél csillogott-villogott.

Rohána a Kasmír Csillagait akasztotta asszonya nyakába, majd fülébe is hozzáillő gyöngyös-zafíros függőt illesztett. Toramalli egyetlen fonatba fésülte Jasmine haját, aztán gyöngyöket és aranszátra fűzött lazúrkövet font bele.

- Hát így fest egy királyi hercegnő - mondta Skye, amikor unokája mögé lépett.

- Várj csak, nagymama, amíg szénnel körülrajzolják a szemem - mondta Jasmine, és hagyta, hogy Toramalli kifesse.

A szolgáló ügyesen és gyorsan dolgozott, és amikor elkészült, Jasmine megfordult, és Skye elé penderült.

Az idősebb asszony csak a fejét csóválta. - Még szebb vagy, kislányom, mint én voltam a te korodban - mondta halkan. - Gyere, mutasd meg magad anyádnak.

Véltetnek elállt a lélegzete, amikor anyja és lánya lejöttek a ház fölépcsőjén. - Ó, istenem! Minden porcikádban atyád leánya vagy, Jaszaman Kama Begum. Királyi öltözékben olyan egzotikusan és idegenül festesz, pedig ma reggel igazi angol

nemesasszony voltál!

A szállingózó hó ellenére egyik vendég a másik után érkezett meg Lynmouth House-ba, ahol Sybilla Gordon fogadta őket. Sibby csak egy pillantást vetett a mostohatestvérére, összevonta a szemöldökét, de okosan tartotta a száját, családtagjai cserébe bókokkal árasztották el. Sibby egyébként valóban bájosan festett arany és ezüst selyembe öltözött törékeny pillangóként, leheletnyi aranybrokát szárnyai minden lépésnél meglebbentek. Két öccse körülötte táncolt, s kis lángnyelvekként tökéletessé tették az illúziót.

Nemsokára megérkezett a király és a királyné. A maszkabálokat szívből utáló Jakab király most is jelmez nélkül jelent meg. Királynéja azonban fűzöld bársonyruhában volt, melyre színes selyemvirágokat varrtak, őszülő szőke haján pedig arany napkoronát viselt. Kacéran házigazdáira mosolygott, ezt Robin lelkesen viszonzotta, majd Dániai Anna kövérkés kacsója fölé hajolva így áradozott:

- De hiszen felséged a legszebb Tavasz, akit életemben láttam!

- Látod, James - kárált a királyné diadalittasan -, tudtam, hogy Robin azonnal felismeri a jelmezem, még ha te nem is!

James Stuart ingerülten felhorkant. - És én mit személyesítek meg, Lynmouth grófja? - kérdezte kihívóan, és szúrós szemmel leste a választ.

- Természetesen Angliát, felség, és Isten tartsa meg sokáig! - vágta rá gondolkodás nélkül Robin Southwood.

- Bah! - A király örömteli kacajra fakadt. - Aranyszájú kígyó maga, kedves grófom. Hála az égnek, hogy szívesebben tartózkodik vidéken, mint az udvarban.

A karzaton rázendítettek a lantosok, s kora hajnalig abba sem hagyták a muzsikálást. A jelmezes vendégek élőképeket adtak elő. Skye és a családja nagy tapsot kaptak „A láng és a lepke” élőképéért, és a két kis Gordon fiú a mennyekben érezte magát,

hogy első felnőtt báljukon ekkora sikert arattak.

Jasmine önálló élőképet alkotott a turbános Adálival; a fehér kabátos eunuch felemelt karján a pompás kékarany papagájt, Hiramant tartotta. A vendégeknek tátva maradt a szájuk, amikor a madár a királyra nézett, majd tisztán érthető, bár reszelős hangján így szólt: - Isten óvja a királyt! Isten óvja a királyt! - Lelkes tapsot kapott, és az elbűvölt királynak még azt is megmutatták, hogyan adhat a madárnak egy darabka süteményt.

Míg a vendégek figyelmét Jasmine és a papagája kötötték le, Alex Gordon megragadta a kínálkozó alkalmat, és félrehívta James Leslie-t. Beültek Robin Southwood könyvtárába, ahol bizalmasan beszélgethettek. Kényelmesen elhelyezkedtek a kandallóban lobogó tűz előtt, öblös kelyhekbe jóféle burgundi vörösborot töltöttek, majd némi hallgatás után Alex Gordon szólalt meg:

- Nem kenyerem a mellébeszélés, Jemmie. Szeretek egyenesen a tárgyra térni. Házassági ajánlatom van számodra: a lányom, Sybilla Gordon kezét ajánlom fel neked. Sybilla az egyetlen lányom, akit törvényesítettem, hiszen Velvet nem az édesanyja. Szülőanyja egy angol ezüstműves lánya, Alanna Whyte. A lányomat mindazonáltal Velvet nevelte fel, s mostanra vonzó szép lánnyá serdült. A házasságba tekintélyes hozományt visz, ezt megígérhetem. Birtokot, aranyat és ezüstneműt adok veled. Nem tagadok meg tőle semmit, és az is köztudott, hogy Sybilla téged választott.

James Leslie, Glenkirk grófja mélyet sóhajtott. Hónapok óta tudta, hogy BrocCairn felkínálja majd a lánya kezét. Másoktól éppen úgy, mint magától a lánytól is tudomást szerzett róla. Amióta csak megérkezett az udvarba, hogy Anna királyné udvarhölgye legyen, Sybilla leplezetlenül epekedett utána. James Leslie nem tudta, lesz-e valaha is kedve újranősülni, egy dologban azonban biztos volt: ha egyszer megnősül, nem Sybilla

Gordont fogja elvenni. A lány egy szemernyit sem vonzotta. Láthatóan elkényeztetett és rosszindulatú volt.

- Szerelmes vagy a feleségedbe, Alex? - kérdezte Glenkirk grófja.

- De mennyire!

- Az első perctől fogva, hogy megláttad?

- Igen!

- Hát én nem vagyok szerelmes Sybillába, Alex. Sajnos, még csak nem is vonzódok hozzá. És soha nem is fogok. - Majd még egy kis hazugsággal is megtoldotta, hogy elejét vegye a további kérdéseknek: - Nem szeretem a szökéket.

Alex Gordon lehörpintette a borát, és bólintott. - A lányom hajszínét nem tudom megváltoztatni - válaszolta. - A szökéket még meg lehet valahogy szokni, de ha nem szereted, és úgy véled, soha nem is tudod szeretni Sibbyt, akkor jobb, ha itt és most véget vetünk ennek a beszélgetésnek. Nem akarom boldogtalanná tenni a lányomat. Megértenéd, ha volna lányod.

- Igen, azt hiszem, így is értem - sóhajtott fel megkönnyebbülten a gróf, hogy ilyen könnyen túlesett ezen a kínos beszélgetésen. - De azért remélem, nem haragszol? Nem tagadod meg tőlem a barátságodat?

- Ugyan, dehogya! - nyújtotta felé a kezét BrocCairn grófja. - Tudod, hogy rajongásig szeretem a lányomat, Sibby meg azt képzelem, hogy szerelmes beléd. Boldoggá akartam tenni, de most kénytelen leszek a másik kérőjével beszélni, s rávenni az én kicsikémet, hogy hozzám menjen ehhez az úrhoz.

A két férfi barátságosan kezét rázott, s néhány szó után visszamentek a vendégek közé.

- Ugye, senkinek sem szólsz róla? - kérte Alex Gordon, mert észébe ötlött, talán jobb, ha másnap mondja csak meg a lányának. Hadd élvezze most a báli forgatagot. Elég, ha szegénynek holnap szakad meg a szíve.

- Nem, ha úgy akarod - válaszolta a gróf, de tekintete már Jasmine de Mariscót kereste a tömegben. Most, hogy pontot tettek a Sybillával kapcsolatos ügy végére, más örömök után nézhet. Hirtelen megpillantotta Jasmine-t, aki kecsesen táncolt a nagyapjával. Amikor a zene elhallgatott, a gróf odalépett Jasmine-hoz, és meghajolt előtte.

- Elkölnéné velem a vacsorát, de Marisco úrnő? - kérdezte.

Az idős Lundy grófja elégedetten elmosolyodott, és Jasmine helyett is válaszolt: - Hogyne, mylord. - Homlokon csókolta az unokáját. - Menj csak, leányom, és érezd jól magad. Köszönöm a táncot!

- Most már aligha utasíthatom el! - kacagott Jasmine. - Nagyapám megfosztott e lehetőségtől. Tudta, hogy ifjúkorában, a család utolsó, vagyontalan sarja lévén, kalózkodásra adta a fejét?

Glenkirk grófja Jasmine kezét a karjába fűzte, és lassan megindultak a vacsoraasztal felé.

- Elbűvöl a származása, asszonyom. Egy király lánya, és egy kalóz unokája. S milyen hamar megtanulta a mi angol táncainkat! Percről percre izgalmasabbnak találom.

- Nem illene a társaságomban lennie - fedtte meg Jasmine, és tudomást sem vett a férfi ingerkedő szavairól. - Láttam, hogy mostohaapám félrehívta, mialatt a vendégek a papagájomat csodálták. Sybilla szerencsére nem vette észre, hogy eltűnt, mert Tom Ashburne mindent elkövetett, hogy lekösse a figyelmét.

- Azt hiszem, önre bízhatok egy titkot - súgta oda halkán a gróf. - Nem lesz Lady Sybilla s köztem házasság. Az apja azonban csak holnap óhajtja tudomására hozni ezt a hírt.

- Szegény Sibby! - sajnálkozott őszintén Jasmine. - Szívvel-lélekkel csüngött önön. Bizonyosan megtalálja a módját, hogy ezért a fordulatért is engem okoljon, főként, ha meglát bennünket együtt vacsorázni.

- Együtt akarok lenni önnel, de Marisco úrnő - mondta a férfi.
- De hát mit akar tőlem, mylord?
- Azt még nem tudom. Csak azt, hogy veled akarok lenni - válaszolta bizalmasabban Lord Leslie. - Szeretnék közelebről megismerni. Szökjünk el valahova, ahol a kíváncsi tekintetek nem láthatnak bennünket. Terítsük magunkra a köpenyünket, és sétáljunk egyet a kertben. Ugye, nem baj, hogy havazik?

A lány feszélyezett kis kacajra fakadt. - Megörültél, kedves lordom. Nem vagyok ilyen sétához öltözve.

Igen, biztos elvesztettem az eszem, gondolta a férfi. A meggondolatlanság magával ragadta, s ez az érzés -bár ismeretlen volt - egyáltalán nem volt ellenére. - Valahol bizonyára kettesben lehetünk, Jasmine de Marisco - mondta. - Találj ki gyorsan valamit, különben kénytelen leszek botrányt csapni.

- A király és a királyné előtt nem távozhatunk - tiltakozott Jasmine. - A nagymama ma este figyelmeztetett.

- Jamie-nek és Annie-nek nem fogunk hiányozni. Legalább háromszázan vannak itt. Tudtad, hogy csókra termett a szád? És most minden vágyam, hogy megcsókoljam.

A lány elképedve meredt rá, de ugyanakkor az járt a fejében, hogy ő is szeretné megcsókolni a férfit. Vajon mennyi ideje, hogy utoljára csókolózott? - töprengett. Mikor csókolta meg Dzsamal utoljára? Már nem is emlékezett rá, és ez mélységesen elszomorította. Elfordult Glenkirktól, nehogy az észrevegye a szemébe toluló könnyeket.

James Leslie azonban látta a gyönyörű arcon átsuhanó szomorúságot. - A férjedre gondoltál? - kérdezte csalhatatlan ráérzéssel. - Ugye, a halála óta nem csókolnál senkit, Jasmine de Marisco? Hidd el, nem akartalak elszomorítani.

Az asszony szótlanul rázta a fejét.

Glenkirk grófja kivezette a teremből, ahol a vigasságot

tartották, és Lynmouth House főlépcsője felé terelte.

A második lépcsőfordulónál Jasmine váratlanul feleszmélt. - Hová viszel, mylord? - kérdezte ijedten.

- A lakosztályomba - mondta a férfi keresetlen őszinteséggel. - Nagybátyád vendégeként ebben a házban lakom.

Jasmine megállt. - Azt hiszem, nem lenne helyes, ha továbbmennék veled, uram - mondta. - Sőt kimondottan helytelen, hogy a társaságodban vagyok.

James Leslie nem szólt semmit. Gyöngéden kezébe fogta Jasmine állát, és szenvedélyesen megcsókolta. Jasmine ajka önkéntelenül is szétnyílt a csók közben, s lélegzetük édesen egybevegyült. A férfi kissé elhúzódott a lánytól, s pillantását a lány türkizkék szemébe fúrta.

- Mindketten magányosak vagyunk, Jasmine de Marisco, de még egyikünk sem akar házasságra lépni. Oldjuk fel magányunkat, s töltsük együtt ezt az éjszakát. Szerelmeskedni szeretnék veled, asszonyom. Csak ennyit akarok, semmi többet. Úgy érzem, ez neked sincs ellenedre. De ha tévedek, fordulj meg bátran, és menj le a lépcsőn. Nem követlek, nem is kényszerítelek semmire.

Jasmine szótlánul nézett rá. Hogy meri feltételezni... hogy mer egyáltalán ilyet javasolni... A férfi most kézfejével a lány állától felfelé haladva simogatni kezdte Jasmine arcát, s ez az érintés ráébresztette Jasmine-t, hogy bármily megdöbentő, de ő is szerelmeskedni akar a férfival. A szerelmi vágy nem volt idegen számára, és ifjú teste sóváran vágyott a kielégülésre.

- Mindketten szabadon engedhetünk vágyainknak - folytatta a férfi. - Oly gyönyörű vagy, hogy nem tudok uralkodni magamon. Tudom, hogy nem vagy ledér nőszemély, és a világtól elzárva éltél, de asszony vagy, nem lány, különben meg sem fordult volna a fejemben, hogy ilyen kapcsolatra kérjelek, asszonyom.

Jasmine bólintott, mert képtelen volt megfelelő szavakat találni. A férfi ismét kézen fogta, és megindult vele felfelé a lépcsőn. Jasmine némán követte, és magában tudta, hogy most már nincs visszaút. Nem hitte, hogy szerelmes lenne James Leslie-be, de kívánta azt az együttlétet, mely egyedül a szeretők kiváltsága.

Beléptek a férfi lakosztályába. James Leslie magával vonta a hálósobába, mely egy faburkolatos kis helyiség volt; a kandallóban lobogott a tűz, és a vörös bársonyfüggönyös, nagy tölgyfa ágy csaknem az egész szobát betöltötte. A férfi bezárta az ajtót, aztán megfordult, és karjába vette Jasmine-t.

- Biztos elment az eszem - szólalt meg végre Jasmine. - Tudom, hogy ez nem helyes!

- Félsz? - kérdezte a férfi, és kigombolta a legfelső gyémántgombot, majd lehajolt, és forró csókot nyomott a Jasmine torkánál lüktető érré.

- Nem - suttozta a lány, s élvezte a bőrét simogató forró száj érintését. - Sosem félttem attól, amit egy férfi meg egy nő egymással csinálnak.

A férfi válasz helyett kigombolta a második gyémántgombot is, mire a ruha derékig szétnyílt. James Leslie lehúzta a ruhát Jasmine válláról, majd keze végigsiklott a lány meztelen felsőtestén, míg a köntös a földre nem hullott. - Ne mozdulj! - parancsolta rekedten, s csaknem eszelősen tépte le magáról a ruhát, míg ugyanolyan anyaszült meztelen nem állt ott, mint a lány.

Jasmine levegő után kapkodott; egyszerre minden ellenállását legyűrő vágy kerítette hatalmába. Tekintete bekalandozta a férfi testét, míg az egyik ruhadarabot a másik után tépte le magáról. Dzsamallal összehasonlítva a grófnak fehér volt a bőre. Magas volt és erős, a válla széles, sötét szőrzet borította a mellkasát, hosszú, izmos lábait és még a lába közét is, ahol férfiassága már

mereven ágaskodott. Jasmine még soha nem látott ilyen szőrös férfit! Hazájában a férfiaknak csak a fejükön nőtt haj, másutt sima volt a bőrük. Vagy legalábbis azoknak, akiket ismert. James Leslie erősen magához rántotta, és Jasmine abban a pillanatban igazolva érezte első benyomását a férfi erejéről. Kemény, izmos volt a teste. A szeme azonban csodálattal és gyöngédséggel tekintett le rá.

Jasmine érezte, hogy muszáj megérintenie. Felnyúlt, megsimogatta az arcát, s érezte enyhén szúrós pofaszakállát. A férfi szemöldöke összevissza meredezett, és Jasmine hiába simította le, ismét visszaugrott eredeti helyére. Jasmine halkan elnevette magát, Leslie pedig lemosolygott rá, aztán a karjába emelte, az ágyhoz vitte, óvatosan letette rá, és maga is mellé feküdt a puha derékaljra.

A férfi egyik karját a lány feje alá tette, a másikkal a mellét kezdte simogatni. Ujjjaival gyöngéden cirógatta a mellbimbóit, és addig ingerelte őket, míg meg nem merevedtek. Lehajolt, s először az egyiket, majd a másikat vette a szájába; meleg ajkának, nyelvének érintése, simogatása, az, ahogy finoman szívta őket, úgy felajzotta Jasminet, hogy felnyögött a gyönyörűségtől.

A férfi ajka most a keblei közti mélyedésre siklott, apró csókokat lehelt a lány bársonyos bőrére, miközben ezt suttogetta: - Mi ez az észvesztő illat, amit viselsz, szerelmem?

- Az, amiről a nevedet kaptam, mylord. Az éjszaka virágzó jázminé.

- Akkor illő nevet kaptál, mert te is pontosan ilyen vagy, Jasmine, bár anyád ezt akkor még nem tudhatta, amikor elnevezett róla. - Megcsókolta a lány meleg bőrét, majd felnézett rá. - A barátaim Jemmie-nek hívnak. Ugye, ha nem lennének barátok, Jasmine, nem lennének itt, ezen az ágyon?

A lány visszamosolygott rá: - Nem, Jemmie.

A férfi ismét lehajolt, hogy szájon csókolja, ajka szétfeszítette a lány ajkait, hogy nyelve becsúszhasson s találkozhasson az övével. Jasmine megborzongott az ölelés és a csók szenvedélyességétől. Amikor a férfi már teleszívta magát a lány nyelvének mézédese nektárjával, csókjaival lassan elkezdte bejárni a testét. Jasmine izgatottan figyelte, ahogy a férfi végigcsókolja s átmelegíti a testét a mellétől a derekán, a jobb combján és térdén át a lábfejeig, majd leveszi róla a jobb cipellőjét, és a bal lábfejétől felfelé haladva visszajut az ajkáig. - Felséges! - mondta a férfi, majd Jasmine elképedésére-hasra fordította, és tüzes csókokkal hintette be a vállát, majd a hátát, melyen kéjes borzongás futott végig, s végül a lábszárát és a talpát. A szerelmi előjátéktól felajzott és nekibátorodott lány nevetve gurult arrébb.

- Ne sajtáíts ki magadnak minden örömet, Jemie Leslie! - kiáltotta Jasmine, és a meglepett férfit a hátára fordította.

Glenkirk grófjának boldog volt a házassága, de sem Isabelle, sem az a kevés asszony, akivel a felesége halála után hált, nem szerzett neki akkora gyönyörűséget, mint ez a csodaszép lány. Jasmine csókokkal, apró harapásokkal borította a testét, majd *szájába*, vette ágaskodó szerszámát, és csaknem megörjítette, míg végül lovagló ülésben rá nem ereszkedett, s be nem fogadta a férfit pompás ifjú testébe. Az újonnan megismert élvezettói James Leslie felnyögött, Jasmine-t a hátára hengerítette, és újra meg újra belehatolt. Egyszerűen nem tudott betelni vele, s egy pillanatig azt hitte, már sosem képes eljutni a csúcsra, amikor rádöbbsent, hogy arra vár: Jasmine vele együtt repüljön a mennybe.

Jasmine tébolyultan vonaglott alatta. Istenem! - gondolta, milyen régen nem érezte egy férfi fékevesztett szenvedélyét. Milyen régen engedte szabadjára úgy a maga vágyait, ahogy most ők ketten tették! Őszintén elfelejtette, milyen

gyönyörűséggel egyesül két kéjsóvár test. *Eddig a percig számúzta az emlékezetéből.* Erezte, hogy a férfi izmos combja szorítja, férfiasságának lüktetése a vágy feszítésének egyre sürgetőbb enyhítését követeli, majd egy kis sikollyal felért a csúcsra, és a testét ellazító, mámoros lebegésben még hallotta, hogy gyönyörében a férfi is felkiált.

Egymás kezét fogva feküdtek egymás mellett. - Még soha nem ismertem senkit, Jasmine de Marisco, aki a nyomodba léphetett volna. Még soha nő ilyen felszabadultan nem szeretkezett velem.

A lány halkán felnevetett. - Mondtam, hogy nem félek attól, ami férfi és nő között történik. Az én hazámban azt tanítják, hogy mindez Istentől való és helyes. Nincs ledérség ebben, és a szenvedélyt senki sem tartja sem rossznak, sem illetlennek.

- Maradj velem ma éjjel - könyörgött a férfi, és Jasmine beleegyezett, mert nyugodtabbnak érezte magát, mint az elmúlt hónapokban bármikor is; végre rájött, mi is hiányzott eddig az életéből. Felnőtt nő, akinek vágyai vannak. Csak egy ember van, aki ezt megértené: a nagyanyja. Holnap majd beszél vele erről a váratlan fordulatról.

Elszenderedtek, aztán felébredtek, ismét szeretkeztek. Később ettek egy keveset, és megint szeretkeztek.

Elaludtak, és legközelebb egy magából kikelt nő sikítására riadtak fel. Az ágyban hirtelen felülő James Leslie és Jasmine de Marisco a dühödt fúriává vált Sybilla Gordonnal nézett farkasszemet.

- Szuka! Szuka! Szuka! - visította a könnyektől maszatos arcú Sybilla. - Ugye, őt is elloptad tőlem? Először az anyámat, aztán az apámat, és most az egyetlen férfit, akit szerettem vagy akit szeretni fogok! Ezt soha nem bocsátom meg! *Megöllek!* - *Azzal* Sybilla Gordon rávetette magát Jasmine-ra.

James Leslie kiugrott az ágyból, hogy kedvesét védje, de

Sybilla szeme elkerekedett az elképedéstől, mert életében most látott először meztelen férfit. Nem talált szavakat, és néhány lépést hátrált. Aztán a torkához kapott, majd még egy sikoly szakadt ki belőle, és elájult. A sikolyra egész családja besereglett a szobába. Egy pillanatig síri csend volt, majd BrocCairn grófja dühödten kiáltott fel: - Mi az ördög folyik itt?

- Az ég szerelmére, Alex, hát nem nyilvánvaló? - kérdezte Skye szárazon. - Sybilla rajtakapta Lord Leslie-t és Jasmine-t egy úgymond igen kínos helyzetben. Velvet, gondoskodj Sybilláról! Maga meg vagy bújjon vissza az ágyba, James Leslie, vagy vegye fel a nadrágját. Eleget láttunk.

Glenkirk grófjában volt annyi jóérzés, hogy elpiruljon, majd sebesen belebújt a nadrágjába.

Skye sarkon fordult. - Ti pedig mind menjetek vissza a szobáitokba! És erről mindenki mélységesen hallgasson. Megértettétek? - Mind bólintottak, és kimentek a szobából.

Sybilla kezdett magához térni. - *Mama!* - nyöszörögte szánalmasan.

- Csitt, drágám, minden rendben - nyugtatta Velvet a lányt, szőke haját simogatva.

- Már soha nem lesz rendben semmi - fakadt sírva Sybilla. - Elvette tőlem jövődöbeli férjemet! Ó, ebbe belehalok!

Velvet megpaskolta mostohalánya kezét, és egy székbe segítette. - Ne sírj, Sibby. Egy férfiért sem érdemes ennyi könnyet ontani. Jasmine nem lopta el tőled Lord Leslie-t, mert ő soha nem is volt a tiéd, drága szívem.

- Úgy volt, hogy összeházasodunk! Papa megígérte! - jajdult fel Sybilla, és kibontakozott Velvet öleléséből.

- *Alex!* - Velvet a férjére nézett. - Mondd meg neki az igazat!

Alex Gordon a lánya széke mellé térdelt. - Nem akar elvenni, Sibby - kezdte a férfi. - Az éjjel beszélgettünk, de ma reggelig nem akartam szólni neked. Olyan jól mulattál bácsikád

ünnepségén.

- *Nem akar elvenni?* - Sybilla Gordon hanghordozásából arra lehetett következtetni, hogy ezt elképzelhetetlennek tartja. - *Miért nem? A szuka miatt! Őt akarja helyettem! Erről van szó?*

- Nem - válaszolta az apja.

- Akkor miért nem? - kérdezte Sybilla.

- Nem szereti a szőkét - bökte ki tehetetlenül Alex. Glenkirk válaszában bővebb taglalásával nem akarta megsérteni lánya érzéseit.

- Nem tetszenek neki a szőkék? - Sybilla felugrott, majd teljesen magához térve átvágott a szobán, és megállt James Leslie előtt. - *Hogy érti azt, hogy nem tetszenek a szőkék? Micsoda nevetséges ürügy! BrocCairn grófjának egyetlen leánya vagyok, a király rokona! Hogy mer visszautasítani?!*

- Rendben, Lady Gordon - mondta hűvösen Glenkirk grófja. Most már ő is dühös volt. - *Ha az igazságra kíváncsi, hát tessék. Nem kedvelem. Elkényeztettnék és rosszindulatúnak találok. Megértette végre?*

- Gondolom, szívesebben venné el a ringyóját? - kérdezte csípősen Sybilla.

- A leányom érdekes szempontot vetett fel, mylord - jegyezte meg csendesén Alex Gordon. - *Kompromittáltad a mostohalányom. Úgy gondolom, ezt csak házassággal lehet helyrehozni. Nem akarunk botrányt.*

- De én nem akarok hozzámenni - szölt közbe gyorsan Jasmine.

- Ez nem rád tartozik! - torkolta le Alex Gordon.

- De mennyire, hogy rám! - jelentette ki indulatosan Jasmine. - *Nem vagyok a lányod.*

- Ez igaz - ismerte be BrocCairn grófja. - *De a feleségem lánya vagy, ennél fogva törvényesen én parancsolok neked. Ez a férfi elcsábított. A becsületed csak házassággal állíthatja helyre.*

- Tévedsz, uram - mondta kis nevetéssel Jasmine. - Jemie nem csábított el; egymást csábítottuk el. Özvegyasszony vagyok, nem szűz. Múlt éjjel magányosak voltunk, és megvigasztaltuk egymást. Ilyen semmiségért nem hagyom magam házasságba kényszeríteni. Nem óhajtok hozzámenni Lord Leslie-hez, és biztos vagyok benne, hogy ő sem akar elvenni engem.

Jasmine mindennél jobban felkeltette James Leslie érdeklődését ezzel a kijelentésével. Nem ismert olyan nőt, aki ne kapott volna az alkalmon, hogy hozzámehessen. Nem szólt semmit, de hallgatása minden szónál ékesszólóbb volt.

- Velvet, Alex, vigyétek vissza Sybillát a szobájába és fektessétek le - parancsolta Skye. - Öltözz fel, Jasmine, és gyere haza.

- Igen, nagymama - hangzott az engedelmes válasz, de a két nő szeme huncutul egymásra villant.

A hálószobában csak Glenkirk grófja és Jasmine de Marisco maradt. A lány kipattant az ágyból, és gyorsan öltözködni kezdett.

- Miért nem akarsz hozzám jönni? - kérdezte kíváncsian a férfi.

- Több okom is van rá, Jemie - válaszolta a lány, miközben a ruháját gombolta be. - Először is, nem érzem még készen magam a házasságra. Mint ahogy szerintem te sem. És nem engedhetjük, hogy mások házasságba kényszerítsenek minket - mondta Jasmine bölcsen. - Ha újból házasságra lépünk, az azért lesz, mert mi úgy akarjuk. Én csak szerelemből megyek férjhez! - A férfit mosolygott. - Nagyon élveztem az együttlétlünket - mondta halkán, majd csókot dobott, és elhagyta a szobát.

A férfi furcsán elhagyatottnak érezte magát a lány távozása után. Micsoda különleges asszony! Amióta csak meglátta, vonzódott hozzá. Talán ideje lenne, hogy jobban megismerje, de ez a gondolat mosolyt csalt az ajkára. Múlt éjjel alaposan

megismerte, gondolta. Talán inkább annak lenne itt az ideje, hogy megnősüljön. Jasmine de Mariscóból igazán elegáns grófné válna, de Jasmine szavai nyomán a férfi rádöbrent, hogy előbb udvarolnia kell, meg kell győznie Jasmine-t, hogy mellette a helye.

Csapodár apjától eltérően, James Leslie monogám férfi volt. És szíve mélyén tudta, hogy Jasmine is az. A múlt éjszakai együttlétük nem futó kaland volt. Jasmine nem adta oda magát könnyedén. A férfi tudta, hogyha egyszer Jasmine megtalálja az igazit, kitart mellette mindhalálig. Most már csak rajta múlik, hogy ^{me}győzze, csakis ő teheti boldoggá.

Sybilla Gordon Greenwood könyvtárában állt az apja előtt. Nagyszülei, anyja és gyűlölt vetélytársnője is jelen voltak. De ha azt hitték, hogy mindaz, ami korábban történt, megtöri majd, tévedtek.

- Az igazat akarom hallani, Sybilla - mondta Alex Gordon olyan kemény hangon, ahogy még sose beszélt a lányával.

- Miféle igazságot, papa? - kérdezte negédesen a lány.

- Miért mentél kora reggel Lord Leslie szobájába? - akarta tudni BrocCairn grófja. - Semmi keresnivalód nem volt ott.

Sybilla bosszúsan az ajkába harapott. Az apjának igaza van. Egy jó családból való, jól nevelt hajadon soha nem menne egy férfi hálószobájába, és ő mégis megtette.

- Nos, Sybilla? - sürgette Alex a választ.

Sybilla elpirult. - Nem vezérelt ledér szándék - hazudta. - Jó éjszakát akartam kívánni Lord Leslie-nek. Azt ígérted, beszélsz velem, és azt hittem, megegyeztetek a házasságban. - Az igazság az volt, hogy kompromittálni akarta James Leslie-t abban a reményben, hogy nem marad más választása, mint elvenni. Alex Gordon nem hitt a lányának, viszont nagyon szerette. Sibbyt nyilvánvaló sérelem érte, és méltán haragszik is. Bármilyen legyen is az igazság, az többé nem számít. Döntésre jutott Sybillával

kapcsolatban, és ezt most közölni is akarta vele.

- Ma reggel beszéltem Kempe grófjával. Szent Ágnes napján házasságot kötsz vele, Sybilla - mondta ellentmondást nem tűrő hangon. - Tom Ashburne tisztességes, jó ember. Szeret téged, és kitűnő férjed lesz.

Sybilla elsápadt. - *Nem!* - Ez volt az egyetlen szó, amit kiejtett.

- Ebben a kérdésben nem te döntesz - mondta határozottan az apja. - James Leslie-vel kapcsolatban bolondot csináltál magadból, de ennek már vége, lányom. Férjhez mész és megállapodsz, mint minden rendes lány. Grófnő leszel, ráadásul *angol* grófnő. Szívesen fogadnak majd az udvarban, és Ashburne a tenyerén fog hordozni. A világ minden kincsét a lábad elé fogja rakni.

- Nagyon csinos - szólt közbe Velvet.

- Miért engem kényszerítetek az oltár elé? - siránkozott Sybilla Gordon. - Nem én hoztam szégyent a családra azzal, hogy úgy viselkedtem, mint egy szajha! Hanem ő! Miért nem őt büntetitek meg? -A mostohatestvéréhez fordult: - Csúffá teszek, amikor holnap megjelenek az udvarban! Aki csak odafigyel, annak elmondom, hogy szajha módjára viselkedtél Lord Leslie-vel! Ezek után egyetlen rendes ember sem fog feleségül venni! - Sybilla diadalmasan rázta az ujját Jasmine orra előtt.

- Egy szót sem szólhatsz arról, ami nagybátyád házában történt az elmúlt éjjel - mondta élesen Skye. - Ha megteszed, Sybilla, gondoskodom róla, hogy alaposan megszenvedj miatta. Nemcsak Jasmine jó híréről van szó, hanem a tiédéről és a családotédről is. Ezért a család védelmében hajlandó vagyok odáig menni, hogy kijelentsem: örült vagy, és bezáratlak, nehogy viselkedéseddel bárkinek is kárt okozz. Valóban ezt akarod? - Skye kérlelhetetlenül Sybillára szegezte a tekintetét, aki tudta, hogy a nagyanyja nem szokott vaktában fenyegetőzni.

- Nos, nem látom be, nagymama, miért szenvedjek Jasmine

bűneiért - morogta Sybilla, aki még nem adta teljesen be a derekát.

Jasmine felnevetett. - Majd később belátod, hogy a szerelmeskedés nem bűn!

- Te hallgass, Jasmine! - förmedt rá Skye. - Mindjárt te is sorra kerülsz. - Visszafordult Sybillához. - Aligha lehet büntetésnek nevezni azt, hogy hozzámész egy férfihoz, aki imád, és módjában áll minden ostoba kis szeszélyedet kielégíteni, te kis buta liba. Igazából mit kifogásolsz Kempe grófjának jellemében? Beszélj, te lány!

Sybilla elgondolkodott, de semmi sem jutott az eszébe, amit kivetendőnek találhatott volna Tom Ashburne-ben. Ha már nem kaphatja meg James Leslie-t - akit most már nem is akart -, akkor Tom Ashburne-nél kitűnőbb férjjelöltet elképzelni sem tudott volna.

- Nos? - Skye választ várt, és mielőtt Sybilla felelhetett volna, meg is adta. - Ugye, nincs ellene kifogásod?

- Nincs - hagyta helyben Sybilla a fejét rázva.

- Akkor ellenkezés nélkül hozzámész?

- Igen, nagymama - adta meg magát Sybilla, miután nem látta értelmét, hogy tovább tiltakozzék.

- Rendben! Akkor ezt meg is beszéljük. Leülhetsz. Gyere ide, Jasmine, drága kislányom. Ma a te jövődről is gondoskodnunk kell.

Jasmine felállt, és engedelmesen nagyanyja és mostohaapja elé állt. - Tudok én gondoskodni a jövőmről - mondta.

- Nem, leányom, nem tudsz - szögezte le határozottan Skye. - Ez Anglia, és nem a nagymogul birodalma. Lehet, hogy hercegnőnek születtél, de itt Angliában csak egy gazdag özvegy vagy. Szépséged és nagy vagyoned a veszélyes kalandorok könnyű prédájává tesz. A múlt éjjeli eset ráébresztett, hogy kész vagy a házasságra, és férjhez is fogsz menni, drágám. Férjhez

bizony!

- Jemmie Leslie nem hozományvadász - védte a férfit Jasmine.

- Ez igaz, de mi lesz, ha legközelebb egy hozományvadászal vigasztalódsz? - kérdezte Skye. - A Lord Leslie-vel kötendő házasságról eszerint szó sem lehet, így Westleigh márkijához mész hozzá április végén, és punktum!

- Miért lesz tavaszi esküvője, nekem meg januári? - duzzogott Sybilla.

- Azért, te libuska - mondta a nagyanyja -, mert először meg kell bizonyosodnunk affelől, hogy mostohatestvéred ostobasága nem jár gyermekáldással.

- O! - mormolta Sybilla, és a szeme elkerekedett.

- A vőlegényed különben is alig várja, hogy elvehessen - folytatta Skye. - Télen egyébként is gyönyörű esküvőt lehet tartani.

- *Nem megyek hozzá Westleigh márkijához!* - szólalt meg Jasmine.

- Miért nem? - kérdezte a nagyanyja.

- Mert nem szeretem. Ó, nagymama, én azt akarom, hogy úgy szeressek valakit, ahogy ti szeretitek egymást! Mély, tartós szerelmet akarok! - kiáltotta Jasmine.

- Dzsamal kánt megtanultad szeretni. Magad mesélted, milyen kedves és jó ember volt. Most majd megtanulod szeretni Rowan Lindleyt. Annyira nem akartad feladni özvegyi mivoltod, hogy nem adtál esélyt a márkinak, Jasmine. Hónapokkal ezelőtt megkért, de nagyapáddal úgy gondoltuk, előbb még bele kell szoknod itteni új életedbe. De ha ma Rowan Lindley felkeres minket, Jasmine, és megkéri a kezéd, igent fogsz mondani.

Amikor a két fiatal lány kiment a könyvtárból, Adam de Marisco vörösborot töltött a kupákba, odaadta őket feleségének, lányának és vejének, majd felemelte a magáét: - Jasmine-ra és Sybillára!

Mindannyian ittak a két lány egészségére.

Velvet letette a serlegét. - Tudom, hogy Sybilla nagyon boldog lesz Tom Ashburne-nel, bármennyire bosszankodik is most James Leslie miatt. Én inkább Jasmine miatt aggódom. Tudom, hogy Rowan Lindley Tom Ashburne unokatestvére, de ezt leszámítva mit tudunk róla, mama? Remélhetjük-e, hogy jó lesz a házasságuk, és mi történik, ha Jasmine boldogtalan lesz mellette?

Skye elmosolyodott. - Nem lesz boldogtalan. Mindent tudok Rowan Lindleyről, amit csak kell. Jó családból való. Nem hozományvadász. Bár jelentős hozományt kap Jasmine-nal, ezt tőlünk kapja, Jasmine vagyona pedig az övé marad, azt tehet vele, amit akar, és Rowan Lindley ebbe bele is egyezett. Tökéletesen illik Jasmine-hoz, Velvet, mi több, olyan férfi, aki irányítani tud egy királyi hercegnőt, anélkül hogy megtörnéné eleven szellemét.

- Akkor hát szerencsések vagyunk, nem, mama? - Velvet belekortyolt a borába.

Aznap délután mindkét lovag felkereste Greenwood Houseban az imádottját. A rózsapiros bársonyruhájában elragadó Sybilla hol félénk volt, hol gögös, de Tom Ashburne hamar megnevettette, s ezután bevonultak a könyvtárba, és magukra csukták az ajtót.

- Menj, Jasmine, mutasd meg Lord Lindleynek a képtárunkat - parancsolta Skye az unokájának, aki lélegzetelállítóan szép volt fekete bársonyruhájában, jóllehet egyáltalán nem az volt a célja, hogy lenyűgözze a férfit.

A képtár kicsi volt, és a folyóra néző oldalon magas ablakok sora nyílt. A falon Skye férjeinek s gyermekeinek portréi függtek, valamint egy kép magáról Skye-ról, még abból az időből, amikor Lynmouth grófnéja volt.

Jasmine végigvezette a márkit a képtáron, s elmondta, melyik

kép kit ábrázol, ugyanúgy, ahogy egy évvel korábban nagyanyjától hallotta. Amikor a terem végére értek, Jasmine az ablakos oldalon indult vissza, majd hirtelen megállt, hogy kinézzen a behavazott kertre és a szürke folyóra. Esteledett, a fákat heves szél cibálta.

- Elállt a hóesés - jegyezte meg.

- Igen - mondta a márki, majd így folytatta: - Emlékszel, hogy megmondtam: el foglak venni, Jasmine de Marisco? - A férfi közvetlen Jasmine mögé lépett, mintegy elállva az útját.

- Lord Leslie-vel töltöttem a múlt éjszakát - vallotta be őszintén Jasmine.

- Sejtettem, hogy valami ilyesmiről lehet szó, amikor úgy eltűntél Lord Southwood báljáról - felelte higgadtan a férfi. - De ugye, hasonló illetlenséget nem követsz el többé, Jasmine? Nem feledkezel meg magadról, ha már a feleségem leszel? - Rowan Lindley lágyan megcsókolta Jasmine feje búbját.

Jasmine megfordult. Dühös volt, és meg is döbbsentette a férfi szinte derűs hozzáállása. - *Hát egyáltalán nem érdekel, hogy együtt háltam Glenkirk grófjával?* - kérdezte magából kikelve, és felnézett a férfi szép arcába.

Rowan Lindley lenézett rá, tekintete megkeményedett, és a hangja is szigorú volt, amikor megszólalt: - Még hogy nem érdekel? De mennyire, hogy érdekel! Felbőszít, asszonyom, ha arra gondolok, hogy a gyönyörtől sírva, meztelenül feküdtél James Leslie alatt! A kép, melyet nem esik nehezemre elképzelni, valósággal beleégett a lelkembe. - Kezével átfogta Jasmine torkát, s bár gyöngéd volt az érintése, Jasmine érezte az erejét. - Hányszor tetted ezt már meg vele, madame?

- Csak egyszer, múlt éjjel - suttogta Jasmine, aki hirtelen megrémült, bár igyekezett nem mutatni. - És soha többé nem teszem meg, ha a feleséged leszek. A nagymogul leánya vagyok, és a magamén kívül a te becsületedet is óvnom kell. De az éjjel

még szabad voltam. Azt tehettem, ami jólesett. Ma már más a helyzet. Nem hozok rád szégyent, uram. Vagy most visszalépsz, amiért ezt elmondtam?

A férfi elengedte Jasmine nyakát, és örömtelenül felnevetett.

- Örülnél neki, ha igennel felelnék? Hát nem, Jasmine de Marisco. Hát nem látod, hogy megőrjítesz? Még soha életemben nem emeltem haragomban kezet egy asszonyra. Ezt teszed velem, és tudom, hogy ha a feleségem leszel, akkor is így érzek majd. Ha egy férfi a kellő tiszteletnél többet mutat irántad, az Isten legyen irgalmas hozzá!

Durván magához rántotta Jasmine-t, és szája oly fájdalmasan, Jasmine vágyát mégis felkorbácsolóan tapadt az övére, hogy a lány egész testében megremegett. - Felforr a vérem tőled, Jasmine de Marisco - mormolta a férfi. - Lázás beteged vagyok. - Apró harapásokkal csókolta a lányt, de a tekintete már lágyan becézte. - Egy éjszakával én nem érem be. Egy örökkévalóságig kellesz nekem! Azt akarom, hogy fiaim és lányaim szülessenek tőled, gyönyörű Jasmine-om.

- Igen! - kiáltott fel a lány, akit magával sodort a férfi szenvedélye. - Én is gyerekeket akarok! Amikor Dzsamalt meggyilkolták, elveszítettem a gyermekemet. Imádom a gyerekeket!

- Akkor légy a feleségem, és én gyerekeket nemzek veled. Mindent megadok neked, amit csak akarsz, Jasmine! *Mindent!*

- Igen, a feleséged leszek, uram - mondta némi habozás után Jasmine.

A férfi két kezébe fogta a lány arcát, és lágyan megcsókolta: - Boldoggá teszek - ígérte komolyan.

Jasmine érezte, hogy könnyek szöknek a szemébe, de felnyitotta pilláit, és könnyein át a férfi szemébe nézett: - Akkor azt hiszem, én is boldoggá kell hogy tegyelek, mylord.

Biztonságban érzem magam mellette, gondolta Jasmine.

Gyermekkorom óta nem éreztem ezt. Azóta nem, hogy Szálím megfosztott ettől az érzéstől. Most - hasított belé a gondolat -, *most* már nem találhat meg a bátyám! Még ha az emberei eljutnak is a nyomomban Angliába, akkor sem tudja anyám, nagyanyám vagy *férjem* nevét.

- Egyet azonban tudnom kell - térítette magához Rowan Lindley hangja.

- Mit, uram?

- Hogy mit jelent számodra Glenkirk grófja, madame - felelte a férfi.

- Jemmie Leslie? - mosolyodott el Jasmine. - Nos, ő a barátom, uram.

- De múlt éjjel...?

- Sok hasonlóság van kettőnk sorsában. Mindkettőnk házastársa gyilkosság áldozata lett. Elvesztettük a gyermekeinket. Magányosak voltunk, és vigasztalni próbáltuk egymást. Nem vagyok belé szerelmes, és ő sem belém. Mostohaapám úgy találta, hogy el kellene vennie feleségül, de én nemet mondtam. Képtelen lennék megbarátkozni a gondolattal, hogy oltár elé kényszerítettem egy férfit - fejezte be még mindig mosolyogva.

- Tudnom kellett, Jasmine - magyarázta a férfi.

Jasmine gyöngéden megsimogatta a férfi arcát. - Tudom és megértem. Hidd el, nem hurcolom meg a nevedet, uram, sem a magamét. Biztos vagy benne, hogy még mindig el akarsz venni?

- Az enyém vagy - mondta keresetlen egyszerűséggel a férfi. - Attól a pillanattól fogva, hogy május első napján megpillantottalak. - Kézen fogta Jasmine-t, és kivezette a képtárból. Nem hozta szóba sem az esküvő időpontját, sem a késlekedés okát. Az asszony becsületessége, nyíltsága lefegyverezte; tudta, hogy Jasmine jó asszonya lesz. Megbízhatok benne, gondolta elégedetten, és szeretettel

megszorította Jasmine kezét.

Hát akkor minden eldőlt, gondolta Jasmine, amikor aznap este aláírta a házassági szerződést. Sybilla házassági szerződését is ugyanakkor írták alá. A két jegyespár tiszteletére családi körben vacsorát adtak.

- Thomas májusban Franciaországba visz - jelentette be dölyfösen Sybilla. - Megkésétt nászútra megyünk, mivel januárban nincs hova menni. Ellátogatunk Párizsba és de Marisco nagyapáék rokonaihoz Archambault-ba. Mama mesélte, hogy van ott egy különleges kis palota, ahol gyermekkorra egy részét töltötte. Belle Fleurs a neve. - Sybilla izgatottan Skye-hoz fordult. - Megszállhatnánk Belle Fleurs-ben, nagymama? Mama azt is mesélte, hogy nagyapával ott töltöttétek a nászutatokat, és hogy nagyon regényes hely. Kérlek, nagymama, engedd meg!

- Evek óta nem lakja senki - tűnődött el Skye -, de jó, rendben van, te kedves libuska, hadd legyen a kedved szerint. Majd üzenek, hogy hozzák rendbe egy újabb nászutas nemzedék számára.

Az első esküvőig alig három hét volt már csak hátra, és Bonnié, a családi varróasszony és kézilánya napi tizennyolc órát dolgoztak. Lady Sybilla Alexandra Mary Gordon csak teljes kelengyével mehetett férjhez. BrocCairn grófja a királyné bocsánatáért esedezett, és megkérte, hogy mentse fel Sybillát udvarhölgyi szolgálata alól.

- Úgy, tehát mégis hozzámegy Glenkirk grófjához! - mondta mosolyogva Anna királyné.

- Nem, madame - helyesbített Alex Gordon. - Sybilla Thomas Ashburne, Kempe grófjának felesége lesz. Glenkirk csak a gyermekkori álma volt. Múlt nyáron Kempe megkérte a kezét, de azt feleltük, hogy előbb az udvarban szeretne szolgálni téged, felség. Sybilla azóta fülig beleszeretett Tom Ashburne-be, aki viszonzza az érzelmeit.

- Akkor ez kitűnő házasság lesz, mylord - mondta a királyné. - A feleségével gratulálhatnak maguknak leányuk jó szerencséjéhez.

- Kétszeresen is szerencsések vagyunk, felség - mondta a gróf. - Megözvegyült mostohalányom, Jasmine de Marisco is férjhez megy tavasszal. Westleigh márkija, Kempe unokatestvére az eljegyzett vőlegénye. - Alex Gordon úgy érezte, most már biztosan közölheti a királynéval ezt a hírt. A Lord Leslie-vel történt félrelépése után két nappal Jasmine-nak megjött a havivérzése. Istennek hála, nem lesz botrány!

A Sybilla esküvője előtti napon Jasmine felkereste a mostohatestvérét. A hálósobájában talált rá, ahol egyedül üldögélt.

- Mit akarsz? - kérdezte Sybilla.

- Szeretném, ha ez a tiéd lenne - válaszolta Jasmine, és felé nyújtott egy lapos vörös bőrtokot. - Ez a nászajándékom.

Sybilla meglepetten nézett Jasmine-ra. - Miért adsz nekem ajándékot? Hiszen te gyűlölsz engem!

- Szó sincs róla - felelte Jasmine. - Ne feledd, Sibby, hogy egy nagyon fontos személy közös az életünkben. *Az anyánk.*

- Tudod, én voltam a kislánya, aztán egyszer csak megjelentél te - sóhajtott fel Sybilla. - Akkor jöttem rá, hogy mindaz a szeretet, amivel elhalmozott, tulajdonképpen neked szólt. A szeretete nem az enyém volt, hanem a tiéd. Ez fáj és feldühített, Jasmine. A helyemben nem így éreztél volna te is? Mamát mindenkinél jobban szeretem! - Sybilla hangja elcsuklott, és kövér könnycseppek gördültek le az arcán.

Jasmine vigasztalóan átölelte, és Sybilla meglepő módon nem húzódott el tőle. - Ó, Sibby! - sóhajtott fel most Jasmine. - Ha te nem lettél volna, anyánk nem élte volna túl azt, hogy el kellett jönnie Indiából, és a házassága sem lett volna ilyen boldog. Képzeld csak el, milyen lehetett mama számára, hogy megszült

engem, és aztán erőszakkal elválasztották tőlem! De azután Dun Brocha került, és ott talált téged! Csak hat hónap a különbség köztünk, Sibby, és ez igazán nem számított. *Te ott voltál neki.* Egy kislány, akinek anyára volt szüksége, és egy anya, akinek kétségbeejtően hiányzott a kislánya. Mama bizonyára úgy érezte, hogy csoda történt. Te lettél hát az ő drága kislánya. Nem én. Újbóli találkozásunkkor sem igazán a lányának örült. Ő hozott a világra, de akárhogy igyekszem is, nem tudok úgy gondolni rá, mint az édesanyámra.

- *Nem?! - Sibby elképedt. Meglepetten bámult gyönyörű mostohatestvéreére. - De hiszen az anyád, Jasmine!*

Jasmine felkacagott. - Tudom, de mivel nem ismertem igazán, Rugáija Begumra gondolok úgy, mint az anyámra, hiszen ő nevelt fel. Miért, te gondolsz úgy Alanna Wythe-ra, mint az édesanyádra?

- *Soha!* - borzongott meg Sybilla. - Ha az *igazat* akarod tudni, utálok, és viszolygok tőle. Ő csak arra használt, hogy az apámat zsarolja velem. Nem az anyám.

- Pedig mégis ő szült. Ő hozott a világra - mondta Jasmine.

Sybilla kék szemén látszott, hogy rádöbrent az igazságra. - De legalább az anya, aki neked adott életet, őszintén szeret - felelte.

- De ez a szeretet semmit sem vesz el az irántad való szeretetéből, Sibby - válaszolta Jasmine. - És hadd mondjam el, hogy amikor rólad hallottam, nagyon boldog voltam. Fel sem merült bennem, hogy nem leszünk barátok. Azoknak kell lennünk, hiszen testvérek vagyunk.

Nem mostohatestvéreket mondott, hanem testvéreket, gondolta Sybilla. - Kedvelsz? - kérdezte Jasmine-t.

- Nem mindig - hangzott az őszinte válasz. - Nagyon elkényeztetett vagy.

- Te pedig zsarnoki - vágott vissza gyorsan Sibby.

- *Mert a nagymogul lánya vagyok!* - válaszolta királynőien

Jasmine.

A két lány pillantása találkozott, és egyszerre szakadt ki belőlük a kacagás.

- Ó, istenem! - kapkodott levegő után Sybilla. - Azt hiszem, jó barátok lehetünk, Jasmine. *Tudom, hogy így lesz, kedves húgom!*

Újra sírni kezdett, és Jasmine is könnyekre fakadt. Velvet így talált rájuk. - Mi baj? - kapott a szívéhez.

- *Testvérek vagyunk* - hüppögte Sibby, akinek a sírástól kipirosodott az orra.

- *Hát nem csodálatos?* - csuklott Jasmine.

- Csak nem kóstoltatok meg a menyegzői bort? - gyanakodott Velvet. Mitől barátokztak ezek össze olyan hirtelen?

- Jasmine nászajándékot hozott - magyarázta végül Sybilla -, és aztán beszélgettünk, és elhatároztuk, hogy nem leszünk többé ellenségek. Testvérek vagyunk, mama, és két unokatestvérhez megyünk hozzá, akik olyanok, mintha testvérek lennének.

Velvet a fejét csóválta. - Hány éve, hogy anya vagyok, és még mindig nem értem a gyerekeket - mondta, aztán így folytatta: - Lássuk csak, mit hozott neked Jasmine, Sibby. Nyisd ki a dobozt. Ó, egek! Hiszen ez káprázatos! - kiáltott fel, amikor Sybilla felmutatott egy gyémántokból és gyöngyökből font nyakláncot, a hozzáillő fülbevalókkal.

- Nem tudtam, hogy van-e Sibbynek felnőtt asszonyhoz méltó ékszere, de úgy gondoltam, ez jól állna neki az esküvőjén - mondta Jasmine. - Tökéletesen illik majd a ruhához, Sibby.

- Komolyan gondolod?

Skye harsányan hahotázott, amikor lánya elmondta a két esküdt ellenség kibékülésének történetét. - Csak idő kérdése volt az egész - legyintett. - Sybilla azért volt féltékeny Jasmine-ra, mert váratlanul osztozkodnia kellett vele a szereteteden. Most, hogy itt van Tom Ash-burne, te már a második helyre szorultál. Jasmine pedig biztonságra lelt új életében. Rowan Lindley

remekül illik hozzá. Adammal még az év letelte előtt dédnagyszülők leszünk, és te, drága Velvetem, kétszeres nagymama leszel! - fejezte be Skye nevetve.

Lady Sybilla Alexandra Mary Gordon 1607. január 20-án, egy ragyogó napos reggelen esküdött örök hűséget Jasmine az eljegyzése után ritkán fordult meg az udvarban. Egy jó családból származó férjezetlen asszony számára illetlenség volt az udvarban mutatkozni, hacsak nem rokonai vagy jövőbelije társaságában. Rowan Lindley azonban nem szerette az udvari életet.

- Teli van tányérnyalókkal és semmirekellőkkel - mondta. - Inkább megmutatom neked Londont. Amint vége a téli viharoknak, úgyis haza kell térnünk. Fel kell készülnöd az esküvőre.

Átvitte Jasmine-t a London Bridgen Southwarkba, ahol a Globe színház állt, melynek egyik tulajdonosa William Shakespeare úr volt, a híres drámaíró. A színházban több darabját is látták: a *Macbethet*, az *V. Henriket*, és a *Lear királyt*. Bár a darabok felelevenítették az angol és skót történelmet, Jasmine-nak jobban tetszettek a vígjátékok, melyekből kettőt is látott: a *Sok hűhó semmiért* és a *Szentivánéji álom* címűt.

A Globe egy feslett népekkel teli, zajos hely volt, mely közvetlen a medvearéna mellett emelkedett.

- Szeretnél egyszer medvehecet is látni? - kérdezte egy nap Rowan.

- Az meg mi lehet? - kérdezte csodálkozva Jasmine.

A férfi elmesélte, hogy medvéket kutyákkal eresztenek össze, és örömmel látta, hogy Jasmine elfintorodik. Ő maga sem szerette a medvehecet.

- De hiszen ez szörnyű! - kiáltott fel Jasmine. - Micsoda kegyetlenség! Egészen más vadászni, mint a puszta multság kedvéért állatokat egymásnak eresztetni! Nem, köszönöm, ebből

nem kérek, uram!

- Ó, szóval vadásztál már? - kérdezte a férfi témát váltva.

- Igen, apámmal és testvéreimmal. Főként tigrisre, antilopra és gazellára. Néha lóhátton, olykor elefánthátról. Elég jó céllövő vagyok puskával és íjjal is, és ha kell, lándzsával is pontosan célzok. Te is vadászol, uram? És mire?

Lord Thomas Henry Kempe-nek. Az esküvőt Lynmouth House kápolnájában tartották, és az utána rendezett lakomán a király és a királyné, valamint udvartartásuk legfontosabb tagjai is részt vettek.

Kempe grófja és Sybilla a vendégek jókívánságait fogadták, amikor a gróf észrevette Lord és Lady Burke-öt.

- Honnan tudtátok? - kiáltott fel mosolyogva.

- Robin üzente meg - mondta Padraic. - A világ minden kincséért sem mulasztottam volna el az esküvődöt! Most legalább nem futsz többé a feleségem után, te gazfickó!

- Ne ugrasd Tomot - szólt közbe Valentina, és csókot nyomott a gróf arcára. - Mindig is mondtam neked, kedves barátom, hogy egy nap megtalálsz az igazit. Hogy örülök, hogy ma itt lehetek az esküvődön. - Aztán halkabban odasúgta: - De miért Sybilla?

Tom Ashburne vidáman kacagott. - Ő a tökéletes párom, istennőm. Esküszöm! Nélküle elvesznék. - Elkapta ifjú asszonya kezét, és ajkához emelve megcsókolta, miközben Sybilla örömmel és szerelemmel nézett rá.

Westleigh márkija büszkén sétált eljegyzett menyasszonyával Lynmouth House báltermében. Jasmine csodaszép volt narancssárga bársonyruhájában, mely alól kivillant aranybrokát alsószoknyája. A nyakában sárga gyémánt nyakéket viselt.

- Nézd csak, milyen büszke a tartása! - mondta Skye Adamnek. - Akár egy királynő!

- Mintha csak téged látnálak, ha leszámítom Jasmine türkizkék szemét és azt az átkozottul izgató anyajegyét

- válaszolta Adam de Marisco.
- Sokkal szebb, mint én valaha is voltam - felelte Skye.
- Nem - rázta a fejét a férfi. - Nálad szebb asszony még nem élt a földön. És ne is vitatkozz velem, kicsi lány. Te vagy a legszebb!
- Soha nem vitatkozom veled - rebegtette meg pilláit Skye, mire Adam elnevette magát.
- Őzre, nyúlra s főként vadmadarakra, de csak annyit lövök, amennyit megeszünk - mondta a férfi. - Pazarlásnak tartom, ha valaki szórakozásból pusztítja a vadat.
- Greenwood House könyvtárában üldögéltek éppen, és azt próbálták eldönteni, hová menjenek.
- Minden nappal többet tudok meg rólad - mondta Jasmine. - Kezdem azt hinni, hogy nagyanyámnak talán igaza volt veled kapcsolatban.
- És mit mondott rólam az a bámulatos asszony? - kérdezte a férfi mosolyogva.
- Hogy jó ember vagy, és számomra a tökéletes férj - vallotta be a lány őszintén.
- Ebben nem is tévedett - helyeselt a férfi -, de én is többet szeretnék megtudni rólad, madame, te pedig erre nem nyújtasz lehetőséget. Gyere csak ide, Jasmine.
- A lány kíváncsian felállt, és odament hozzá, de meglepetésében felkiáltott, amikor a férfi az ölébe vonta, és Jasmine szoknyája a hirtelen mozdulattól magasra lebbent. - De uram!
- A nevem Rowan - figyelmeztette a férfi. - Szeretném, ha így szólítanál, Jasmine.
- Rowan! Mit akarsz? - Megpróbált felállni, de a férfi nem engedte; erős karjával magához ölelte, és csak nevetett Jasmine harcias kapálódzásán.
- Azon az estén, amikor eljegyeztük egymást, megcsókoltalak -

mondta a férfi. - Azóta egyszer sem hagytad, hogy megcsókoljalak vagy megsimogassalak. Vajon azon kívül, hogy férj és feleség leszünk, nem leszünk-e szeretők is, Jasmine?

- De még nem házasodtunk össze - affektált Jasmine, és pipacspiros lett az arca. Hirtelen félénkség lett úrrá rajta.

- És még szeretők sem vagyunk, madame. Miért vagy velem olyan tartózkodó? Glenkirkkal bezzeg nem voltál ilyen szemérmes - fakadt ki hirtelen.

Jasmine úgy kiáltott fel, mint akit megcsíptek, s újból menekülni próbált, majd amikor most sem járt sikerrel, dühösen a férfi felé fordult: - Hát csak ennyit akarsz tőlem, Rowan? Amennyit Jemmie Leslie *akart*? Gondolj, amit akarsz, uram, nem vagyok ledér nőszemély!

- Nekem több jut belőled, Jasmine, mint amennyit ő valaha kapott - mormolta féltékenyen a férfi, és megcsókolta Jasmine-t.

Haragos, vad csók volt, amit a lány hasonlóképp viszonzott. A férfi fájón feszítette szét ajkával Jasmine ajkait, s nyelve párviadalt vívott Jasmine-ével. De haragjuk hamar szenvedélybe csapott át, s a férfi váratlanul ' felnyögött. Csókja gyöngéddé vált, ahogy haragja elpárolgott. Forró ajkával apró csókokat hintett Jasmine szájára, majd arcát, szemét s végül az állát csókolta.

Jasmine megremegett. Szédült, s meglepetten érezte, hogy a férfi csókjai egyre jobban felkorbácsolják a vágyát. Rowan a lány fülcimpáját harapdálta, nyelvével finoman bejárta a csinos fülkagylót, s forró lehelete megborzongatta Jasmine-t. Aztán könnyedén végigsimított Jasmine mellén, majd keze becsúszott az ingváll alá. Jasmine csak azon csodálkozott, hogy nem pattant szét rajta a ruha, úgy feszült a vágytól a melle. A férfi két ujjá közé fogta egyik mellbimbóját és addig cirógatta, amíg Jasmine nyöszörögni nem kezdett az esztelen vágyakozástól.

Rowan ismét megcsókolta, és addig csókolóztak, míg úgy nem

éreztek, nincs tovább, ezt már nem lehet bírni, s ajkaik nedvesen, tüzesen tapadtak össze. Jasmine elhúzódott, hogy egy kis levegőhöz jusson, de ekkor azt érezte, hogy a férfi keze bő szoknyája alá csúszik, végigsiklik karcsú combján, és tévedhetetlen biztonsággal találja meg legérzékenyebb pontját.

- *De Rowan!* - kiáltott fel Jasmine elfúló hangon.

- Muszáj, hogy ott megérintselek - mormolta a férfi kétségbeesetten, s homlokát a lány arcának támasztotta. Ujja érzékien simogatni kezdte a lány apró ékszerét.

Jasmine érezte, hogy megnedvesedik a vágytól. Milyen elvetemült! - gondolta. - *Gonosz!* Erőtlenül megpróbált felülni, de képtelen volt rá. - *Rowan!* - lihegte elhalón, mert már szinte észét vesztette az élvezettől.

A férfi nem válaszolt. Csak dörzsölte, dörzsölte Jasmine ékszerét, míg azt nem érezte, hogy a lány megmerevedik, megrázkódik, majd a gyönyörtói zokogva rá nem omlik a vállára, hogy arcát a férfi mellébe fúrja.

- *Gyűlöllek ezért!* - sírta kimerülten.

- Ugye, nem éred be ennyivel? - kérdezte halkán a férfi.

- *Nem!*

- Nem is ez volt a szándékom, Jasmine.

- Hát mi? Miért csináltad ezt velem? - kérdezte a lány, s nagy nehezen felült, hogy a férfi aranyszínű szemébe nézhessen.

- Azért, hogy te is úgy kívánj engem, ahogy én téged, szerelmem. Nem vagy szűz, akit könnyű kielégíteni. Asszony vagy. Azt akarom, hogy az én asszonyom légy, hogy soha semmit ne tagadj meg tőlem!

- Kegyetlen vagy - rebegte a vágytól majd elepedő Jasmine elgyöngülten.

- Fájdalmat és gyönyört egyaránt kaphatsz tőlem, szerelmem, akárcsak én tőled - válaszolta a férfi, és gyöngéden szájon csókolta.

- Többé ne álljon közénk Jemmie Leslie - mondta Jasmine. - Nincs mire féltékenynek lenned, Rowan! Mi módon győzhetnék meg erről, mondd?

- Talán azzal, ha úgy szeretlek, ahogy téged szeretni kell - felelte a férfi. - Akkor kitörölhetem elméből a képeket, melyekkel fantáziám kínoz, Jasmine. Akkor esetleg saját álmaimmal válthatom fel a rémálmokat, amelyek gyötörnek. De addig a féltékenység savként marja a bensőmet, és ez elviselhetetlen fájdalmat okoz.

- Akkor most rögtön tégy magadévá, Rowan - cirógatta a férfi vörösös haját Jasmine. - Nem bírom elviselni, hogy ilyen semmisség miatt emészted magad. Az a néhány óra, amit Glenkirk grófjával töltöttem, nem volt fontos sem nekem, sem neki. Csak feledést próbáltunk lelteni egymás karjában. Szeretkezz hát most velem, uram, és felejtse el a fájdalmad.

- Nem - válaszolta keményen a férfi. - Nem élhetek vissza a helyzetemmel. Nem akarom, hogy valaha is ezt gondold rólam, Jasmine. Muszáj uralkodnom magamon, de Isten az atyám, mindennél jobban kívánlak!

- Az elnyújtott sóvárgás növeli a szenvedélyt - ugratta gyöngéden Jasmine.

- Glenkirk kötözni való bolond - jegyezte meg váratlanul a férfi.

- Miért?

- Mert megkaphatott volna, Jasmine, de nem volt hozzá elég esze - válaszolta a jegyese.

James Leslie már keservesen megbánta dőreségét. Néhány nappal azt követően, hogy Jasmine de Mariscóval rajtakapták, felkereste Lundy grófját és grófnőjét, hogy elnyerje beleegyezésüket ahhoz, hogy Jasmine-nak udvarolhasson, de visszautasították.

- Jasmine Westleigh márkijának jegyese - mondta Skye Lord

Leslie-nek.

- És ha viselős a gyermekemmel? - próbálkozott a férfi.

- Nem az - hangzott a kimért válasz.

- Szerelmes-e Westleigh-be, vagy miattam kényszerítik ebbe a házasságba? - kérdezte James Leslie.

- Hallgasson ide, mylord - kezdte Skye csendesesen. - Rowan Lindley tavaly májusban ismerkedett meg az unokánkkal. Beleszeretett, és megkérte tőlünk a kezét. Mi visszautasítottuk, mert úgy éreztük, hogy Jasmine-nak még időre van szüksége, hogy beleszokjon az itteni életbe. Az önnel töltött éjszaka azonban meggyőzött róla minket, hogy ideje férjhez mennie.

- És ő beleegyezett a házasságba? - kérdezte Glenkirk grófja.

- Hogyne egyezett volna bele, mylord. Még soha egyetlen gyermekünket vagy unokánkat sem kényszerítettük az oltár elé - háborodott fel Skye. - Csalódottságáért csak magát okolhatja. Lehetősége lett volna elvenni, de amikor megkérdezték, nem szólt semmit, ami felért egy nemmel.

- De hiszen azt mondta, hogy nem akar hozzám jönni! - tiltakozott a férfi.

- És ezt el is hitte neki? - Skye őszintén sajnálta James Leslie-t. A férfi túlkésőn ébredt rá, micsoda hibát követett el.

- Azt hittem, csak tisztességből mondja, madame. Belátja, hogy igen kompromittáló helyzetben találtak ránk. Jasmine nem az az asszony, aki kihasználna egy férfit, ráadásul mostohatestvére érzéseire is tekintettel kellett lennie. Elég jól ismerem ahhoz, hogy tudjam, milyen jószívű.

- És ezt röpké néhány óra alatt állapította meg róla? - ugratta Skye, hogy megpróbálja oldani a feszültséget.

- De Marisco úrnő és én több ízben is hosszan beszélgettünk a parkban, amikor meglátogattam. Az ifjú Lady Sybilla kedvéért azonban nem bátorított - mondta a férfi kimérten.

- Egészen a fiam vízkereszti vigasságáig - mondta Skye

elmélázva. - Jasmine azt mondta, hogy mindketten magányosak voltak, és csak feledést kerestek, uram.

- Igen - felelte a férfi, és Skye látta az arcán a mérhetetlen fájdalmat. James Leslie kihúzta magát, és hivatalos hangnemben így szólt: - Köszönöm, hogy fogadtak, mylord, asszonyom. Az adott körülmények között nem zaklatom önöket többé. Elmondanák Jasmine-nak, hogy itt jártam?

- Nem, mylord, nem mondjuk el - válaszolta Skye becsületesen. - Remélem, belátja, hogy ennek most már nem lenne értelme. Rowan Lindley eljegyzett menyasszonya, és április harmincadikán lesz az esküvője.

Azután, hogy a gróf elment, a szolgálknak is meghagyták, hogy semmiképp se szóljanak de Marisco úrnőnek Glenkirk grófjának látogatásáról. Jasmine Rowan Lindleyé lett. Amikor február közepén már tavasziasan meleg lett az idő, Gordonék, de Mariscóék és Ashburne-ék elindultak Londonból hazafelé.

- Ugye, meglátogatsz Swan Courtban, Jasmine? - könyörgött Sybilla a testvérenek. - Olyan magányos leszek nélküled!

- Amint nagymama elenged - ígérte Jasmine. - Azt mondja, először a kelengyémet kell elkészíttetnünk.

- Üzenj, amint lehet - mosolygott rá utoljára Sybilla, majd az ifjú párt és az asszony szüleit szállító hintó az országútról arra az útra fordult, amely Swan Courtba vezetett.

- Szegény Bonnié! - Jasmine együttérzőn elmosolyodott. - Elkopnak az ujjaid, mire elérkezik az esküvőm napja. Először Sybilla, most meg én dolgoztatunk halálra.

- Örömmel varrok önre, milady - mosolygott vissza Bonnié. - És jóval több időnk maradt, hogy elkészítsük a kelengyéjét, mint Lady Sybilla esetében. Milyen csodálatos ez a menyasszonyi ruha, milady! És csak egy kicsit kell igazítani rajta.

- Nagyanyám és anyám is ezt viselte - mélázott el Jasmine. - Ó, Bonnié! Milyen boldog vagyok végre!

- A márki remek férfi - mosolygott Bonnié, majd elharapott egy szálát. - így ni, milady. Most lesegítem önről, és máris szaladhat jóképű szerelmeséhez. Még néhány hét, és a felesége lesz! - azzal Bonnié lesegítette Jasmine-ról a ruhát és az ingvállat.

Miután kelengyéje már majdnem elkészült, Jasmine végre meglátogathatta Sybillát Swan Courtban. Mostohatestvére már régóta könyörgött, hogy látogassa meg, mert szeretett volna elhencegni új otthonával. Jasmine-t lenyűgözte a ház, mely nem volt ugyan nagy, de igen bájos, s a nevét adó tapon fekete és fehér hattyúk úszkáltak. Sybilla gyorsan nekilátott, hogy rendbe tegye a házat, és tavaszra már csak a park szépítése maradt. Jasmine egy héttel az esküvője előtt maradt. Rowan Lindley jött érte, hogy hazakísérje Queen's Malvernbe.

- Két nap múlva mi is utánatok jövünk - ígérte Sybilla Jasmine-nak. - Csak kicsit lassabban kell utaznunk - tette hozzá, és huncut mosolyt küldött a mostohatestvére felé.

- Nem lovagolsz? - kérdezte Jasmine. - Én ezerszer jobban szeretek lóháton utazni. A hintó lassú és levegőtlen.

- Tom nem engedi, hogy lovagoljak... *az én állapotomban* - felelte Sybilla, és sugárzó mosollyal várta Jasmine válaszát.

Jasmine egy percig úgy bámult rá, mint akinek elment az esze, aztán felsikított: - Gyereket vársz! Ugye, erről van szó, Sibby? Terhes vagy! Mama tud róla?

- Még nem - mondta Sybilla, amikor megölelték egymást. - És te se mondd el neki! Április harmincadikán lesz az esküvőd, mama születésnapja meg az azutáni napra esik. Tommal az első unokáját adjuk neki születésnap ajándéku. Az ősz közepére várom. Szerintem a nászéjszakánkon fogant. Ó, drága Jasmine, neked is ugyanezt kívánom! Olyan boldog vagyok! Légy te is nagyon boldog!

Rowan Lindley oldalán lovagolva Jasmine arra gondolt, hogy

Sybilla kívánsága máris teljesült: boldognak érezte magát. Még az is felmerült benne, hogy lassan beleszeret Rowanba, és kíváncsi lett volna, mit is érez iránta a férfi.

- Valamin töröd a fejed, méghozzá komoly dolgon - szólalt meg Rowan Lindley.

- Honnan tudod? - kérdezte Jasmine, és rámosolygott.

- Ha tünődsz valamin, ráncolod a homlokod, és minél súlyosabb problémával viaskodsz, annál mélyebb a ránc - mondta a férfi.

Jasmine felnevetett. - Hogy ismerhettél meg ilyen jól és ilyen rövid idő alatt, Rowan?

- Úgy, hogy figyelek - felelte a férfi. - És most már csaknem egy éve ismerjük egymást.

- Szeretsz, Rowan Lindley? - kérdezte Jasmine merészen.

- Igen, Jasmine, szeretlek - válaszolt Rowan halálos komolysággal. - Kezdetől fogva szerelmes vagyok beléd, drágám. Tom a megmondhatója, hogy ilyen a természetem. Az első feleségemmel is így történt: megláttam és beleszerettem.

- Nem, az lehetetlen, hogy szeress! - makacskodott Jasmine. - Azt elhiszem, hogy kívánsz, de hogy szeretsz-e, azt nem tudom.

- Szeretlek - ismételte meg komolyan a férfi, majd visszakérdezett: - És te szeretsz, Jasmine? Boldoggá tennél velem, ha így lenne.

Jasmine megrántotta a lóva gyeplőjét, s Rowan is megállította a maga hátaslovát. - Hogy szeretlek-e? Igen, azt hiszem, kezdek beléd szeretni, Rowan Lindley.

Szótlanul haladtak tovább. Az út zöld dombok között kanyargott. Mögöttük, alaposan hátra maradva a de Marisco-hintó zötyögött, benne Toramalli úrnője holmijával. Jasmine vágára fogta a lovát, és Rowan Lindley is nekiiramodott, hogy utolérje a menyasszonyát.

A már reggel óta felhős ég egyre baljósabban festett. Vadul

fújt a szél, és koromfekete felhőket sodort fölöttük. Hirtelen dörgés robajlott, és megnyíltak az ég csatornái; kövér, nagy cseppekben esni kezdett. A hintót rég lehangyák, és korábbi vágójuk miatt reménytelenül messzire kerültek tőle. A közelben egyetlen ház sem volt. Jasmine fejére húzta köpenye kapucniját, és lova nyakára hajolt. Kitartóan vágattak, amíg Rowan Lindley éles szeme fel nem fedezett egy épületet az úttól távolabb. A kéménybői felszálló vékony füstcsíkból tudták, hogy nem lakatlan. Rowan némán a házra mutatott, és Jasmine bólintott. Mindketten a ház felé fordítottak lovukat.

Ahogy közelebb értek, Rowan a mennydörgést túlharsogva odakiabálta: - Fogadóhoz értünk! - A kapu felett lógó táblára mutatott, amelyen ez állt: A RÓZSÁHOZ ÉS A KORONÁHOZ. - Szerencsénk van!

Beügettek az udvarra, és leszálltak a lovaikról, majd bevezették őket a ház melletti kis istállóba. Odabent csak egy vén lovacska álldogált, a többi állás üres volt. Miután bekötötték az állatokat, Rowan kézen fogta Jasmine-t, és a szakadó esőben átszaladt vele a fogadóba.

A fogadósné egy kellemes arcú asszonyság volt, aki azonnal felugrott, amikor meglátta őket. - Isten az atyám! - kiáltotta. - Nem hallottam méltóságotok hintóját! A nevem Greene asszonyság.

- A hintó mérföldekkel maradt él mögöttünk - magyarázta Rowan Lindley. - Lóháton érkeztünk, és az állatokat be is kötöttük az istállóba. Két szobára van szükségünk, asszonyság.

- Sajnálom, mylord, de csak egy hálókamránk van - csóválta a fejét az asszony. - Nálunk nem sokan szállnak meg éjszakára, mert tőlünk úgy ötmérföldnyire van a Vörös Bika az út mellett. Mivel tágas, kényelmes fogadó, az utasok inkább ott szállnak meg. Talán ha alábbhagy az eső, átmehetnek oda. De addig is szívesen szolgálnék valami finom vacsorával, ha nem bánják,

hogy lassú a kiszolgálás. A férjem a vásárba ment, és ma éjjel már nem ér haza. Csak én meg lányom vagyunk itthon.

Jasmine körülnézett. A fogadó kicsi volt, de makulátlanul tiszta. - Maradjunk itt éjszakára, uram - javasolta Rowan Lindleynek. - Nincs kedvem ismét nekivágni az útnak ilyen időben, és ez nyugalmas, kellemes helynek látszik.

- Itt lent is aludhatnék, a tűz mellett - morfondírozott a férfi.

- Vagy együtt aludhatnánk odafent - súgta oda Jasmine. Kezét a férfi karjára tette, és perzselő pillantást vetett rá. - A jövő héten úgyis összeházasodunk, uram. Mi kárunk származna belőle?

A fogadósne nem hallotta a beszélgetésüket, de nem lepődött meg, amikor a férfi így szólt: - Kivesszük a vendégszobáját, Greene asszonyság, és itt a tűz mellett költenék el a vacsoránkat, amikor elkészülnek vele.

- Szolgálatára, mylord - készségeskedett az asszony, majd lesegítette róluk a nedves köpenyeket. - Lizzie! - kiabált ki a lányának. - Fuss, lányom, mert a milady az alsószoknyájáig átázott. Hozd gyorsan az ünneplőruhádat, hogy átöltözhessen. - Azután a márkihoz fordult.

- Máris hozok egy kupa jóféle sört és egy kis sajtot, mylord, csak egy kis türelmét kérem.

- Előbb a hölgyet lássa el, jóasszony - mondta a férfi, mire a fogadósne kisietett, majd nem sokkal később egy habos barna sörrel teli ónkupával tért vissza, egy tányéron pedig kenyeret és sajtot hozott. - Ez elveri méltóságod éhét, mire elkészül a vacsora - mondta. - Eltart egy kis ideig, mert a milady nagyon átfázott, és a lányommal lehozattam a fakádat, hogy a hölgy megfürödhessen a konyhai tűzhely előtt, s fagyos teste átmelegedhessen. Nem is csoda, hisz karcsú, mint egy nádszál, oszt nincs rajta semmi hús. - A fogadósne tüstént kiszaladt, és magára hagyta a kuncogó márkit.

Jasmine a konyhában hamar lekapkodta magáról a vizes ruhát, és a lobogó tűz előtt beszállt a forró vízbe. A fogadósnetől kapott egy tiszta törülközőt meg egy szappant. Gyorsan leszappanozta magáról az izzadt lovak bűzét, majd lustán nézelődve áztatta magát a vízben. Amikor megelégette, a fogadósne kíségette a kádból, és Jasmine szárazra törölte magát a durva szövésű tiszta törülközővel. Alsószoknyája és inge - könnyű batisztból lévén - már megszáradt, fölé pedig Lizzie ünneplő piros szoknyáját és egy mélyen kivágott fehér blúzt vett fel.

- Menjen csak, és nyújtson társaságot annak a finom úrnak, amíg mi nekilátunk a vacsorakészítésnek - ajánlotta az asszony. - Majd Lizzie addig begyűjt a hálósobában, hogy jó meleg legyen, mire felmennek.

Mivel látta, hogy a fogadósne oldalát furdalja a kíváncsiság, de nem mer kérdezősködni, Jasmine jólelkűen maga mutatkozott be: - De Marisco úrnő vagyok, Lundy grófjának és grófnéjának unokája. A társaságomban levő úr Lord Lindley, Westleigh márkija, a jegyesem. Hazafelé tartunk Queen's Malvernbe, a közelgő esküvőnkre. A hintóm és a szolgálaim később érkeznek. Kényelmesen ellesznek az istállóban, de ételre nekik is szükségük lesz.

- Boldogan állok szolgálatára, milady! A hintó biztosan továbbmegy majd a Vörös Bikához, mert úgy hiszik, hogy ott szálltak meg. Ha igen, reggel majd csatlakozhatnak hozzájuk. - A fogadósne pukedlizett, majd Jasmine megfordult, és átment a márkioz.

Rowan és Jasmine asztalát a tűz elé húzták, és mindketten nagyon élvezték az elébük tett finomságokat. Egyszerű paraszti lakoma volt, de ízletes és forró. A vacsora után Westleigh márkija meglazította az övét, és így szólt a fogadósnehoz: - Ha többen tudnának pompás konyhaművészetéről, esküszöm,

ellepnék a fogadódat a vendégek!

- így is elvagyunk valahogy, mylord - nyugtázta a dicséretet elégedett mosollyal az asszony. - Ha kedvük tartja, felmehetnek a vendégszobába, ami a lépcső tetejéről nyílik.

Rowan és Jasmine néhány percig még csendben üldögéltek a tűz előtt, majd a férfi szólalt meg: - Volna kedved visszavonulni, madame?

Jasmine felállt, és pilledten nyújtózott egyet. - Fáradt vagyok, uram - ismerte be -, és a tetőn kopogó eső is elbágyaszt.

- Menj fel - biztatta a férfi -, én is nemsokára jövök. A lépcső tetején nyíló ajtó mögött Jasmine egy apró szobát talált, melyben a széles ágyat színes fonallal hímzett háziszóttos függönnyel vették körül. Jasmine belépett, és becsukta maga mögött az ajtót. A kis kandallóban jól megrakott tűz égett, és a kint dühöngő vihar ellenére is kellemes meleget árasztott. Jasmine levette a ruháit, és a szobában álló székre tette őket, aztán gyorsan bebújt az ágyba, magára húzta a dunyhát, kellemesen elfészkelődött, és lehunyta a szemét.

Fogalma sem volt, mennyit szundíthatott, csak arra ébredt, hogy Rowan tesz-vesz a szobában, és éppen lefeküdni készül. - Mindig ingben alszol, uram? - kérdezte Jasmine álmosan.

- Nem - ismerte be a férfi. - Rendszerint meztelenül alszom. Szerintem úgy kényelmesebb.

- Szerintem is - helyeselt Jasmine.

Rowan Lindley kibújt az ingéből, majd még néhány gallyat dobott a tűzre, és bemászott Jasmine mellé. Néhány percig szótlannul és mozdulatlanul feküdtek egymás mellett, majd Jasmine kuncogni kezdett.

Rowan Lindley meglepődött, és fél könyökre támaszkodva a lány gyönyörű arcába nézett. - Ha megkérdezhetem, mi olyan mulatságos, asszonyom? - kérdezte ingerülten.

- *Hát mi ketten!* - sikerült Jasmine-nak két nevetésroham

között kinyögnie. - Ó, Rowan, szerelmem! Hónapok óta sóvárogsz utánam, és ma este én, dacolva az illemmel, felajánlottam neked, hogy egy ágyban aludjunk. Most pedig itt fekszünk egymás mellett, meztelenül, ahogy Isten megteremtett, és egyikünk sem mer kezdeményezni. Hát te nem tartod ezt mulatságosnak? Mert én igen! - Azzal halkán ismét felnevetett.

A férfi is elvigyorodott, sőt vele kuncogott, de aztán elkomorodott: - Biztos, hogy ezt akarod, Jasmine?

A lány felnyúlt, és megcirógatta a férfi arcát: - Hét nap múlva férj és feleség leszünk, Rowan. Nagyanyám hatalmas ünnepséget rendez. A házunkat zsúfolásig megtöltik majd a minden rendű és rangú rokonok, akik közül jó párat nem is ismerek. Istennek hála, hogy a király és a királyné nem lehetnek ott! E felhajtás kellős közepén ünnepélyes külsőségek mellett vezetnek fel minket a nászszobába. Nekem azt mesélték, hogy minden kihallatszó hangot odalent, a nagyteremben iddógálók s izgatottan hallgatózók nagy nevetéssel és megjegyzésekkel kísérik.

- Szent ég! - szörnyedt el a férfi. - Hát nincs menekvés?

- Muszáj ott maradnunk és részt vennünk az *egész* ünnepségen. Éppen ezért azt javaslom, Rowan, hogy legyen a ma éjjel a nászéjszakánk, kedvesem. Itt biztonságban, a világtól elzárva lehetünk együtt, távol a kíváncsi fülektől és tekintetektől. Olyan szenvedéllyel szeretkezhetünk, amelyre mindketten képesek vagyunk, hogy aztán nászéjszakánkon békésen aludhassunk, és megleckéztessük a pletykára éhes népséget.

- Fondorlatos nőszemély vagy - ismerte el a férfi.

- Apám lánya vagyok - vonta meg gyönyörű vállát Jasmine. - Nos, mit szólsz hozzá?

A férfi válasz helyett felhajtotta a dunyhát, és így szólt: - Állj fel, Jasmine. Olyannak akarlak látni, amilyennek Isten teremtett.

Jasmine felállt, és a tűz villódzó fényében meglátott egy kis

zsámolyt a kandalló előtt. Felállt rá, és egyenesen a férfi szemébe nézett. Aztán lassan felemelte a két karját, a feje mögé tette, és felfedte telt, duzzadt és formás kebleit a férfi kíváncsi tekintete előtt. Mellbimbói nagyok és sötét rózsabarnák voltak. - Nos, mylord? - dorombolta, és türkizkék szeme vágtyól elsötétülve tekintett le rá.

A férfi a látvány minden pillanatát kiélvezte. Szeme bejárta a pompás kebleket, a hosszú, formás lábszárát, a telt csípőt. Jasmine karcsúsága ellenére hihetetlenül buja, formás idomokkal rendelkezett. A tűz fénye lágyan villódzott hamvas bőrén, s megcsillant vénuszdombja szőrzetén. - Fordulj meg! - parancsolta a férfi lágyan, és Jasmine halvány mosollyal engedelmeskedett, hogy Rowan kiélvezhesse ívelt háta és meglepően gömbölyű tompora látványát - hiszen teltségét a bő szoknyákban nehezen lehetett megítélni. Jasmine hollófekete haja éppen a csípőjéig ért. Amikor a férfi kigyönyörködte magát, Jasmine megfordult.

Rowan Lindley lassan felkelt az ágyból. Kezét nyújtotta az asszonynak, udvariasan lesegítette a zsámolyról, s ő lépett fel a helyére. - Tessék, madame, most vegyél szemügyre te!

Jasmine hátrébb lépett, és merészen végigjáratta tekintetét a férfi testén. Rowan magas volt és erős testalkatú, a lába hosszú, mellkasa domború és sima, válla széles. Nagy lábfején Jasmine-nak kissé hosszúnak tűntek a lábujjak.

- Fordulj meg! - parancsolta ő is, és amikor a férfi megfordult, Jasmine megpillantotta feszes fenekét és széles, ívelt hátát. Amikor a férfi ismét megfordult, Jasmine kíváncsian kérdezte: - Miért sötétebb a szőrzet a lábad között, uram, mint a hajad színe? A férfiaknak általában ugyanolyan színű mindkét helyen.

- A hajamat kiszívta a nap! - *Hogy lehet ilyen kérdést feltenni egy férfinak!* - gondolta magában mulatva Rowan.

Jasmine tekintete elidőzött a férfi lábai között lankadtan

csüngő férfiasságán. Nagyobb volt, mint Dzsamal káné, a bátyjáié vagy Glenkirké, bár egyiküknek sem kellett szégyenkeznie. Kérdő tekintetét Rowan arcára emelte. - Nagyon nagy a nemzőszerved - mondta lassan.

- Igen - bólintott a férfi. - Nagyobbat még én sem láttam, Jasmine. Tudod, a fiúk szeretik összehasonlítani a fütyijüket, és mindig az enyém volt a legnagyobb.

- Vajon összeillünk-e majd? - tünődött fennhangon Jasmine.

- Minden gond nélkül - kuncogott a férfi. - Még nem volt nő, aki panaszkodott volna. - Lelépett a zsámolyról, és karjába vette a lányt, ajka a feje búbját érintette.

Jasmine a férfi sima mellkasára fektette az arcát. Ujjával apró köröket rajzolt a férfi bőrére. Hallotta a férfi egyenletes szívdobogását. Kicsit megemelte a fejét, és megnyalta a férfi egyik mellbimbóját, puhán megcsókolta, majd a másikat is ugyanígy üdvözölte. Rowan Lindley mozdulatlanul állt, s hagyta, hadd szabja meg szeretkezésük ritmusát a lány. Jasmine a melléhez dörgölte az arcát, majd végigcsúsztatta a kezét a férfi felsőttestén, és csókra nyújtotta az ajkát.

A férfi két kezébe vette a lány arcát, és ajkával megsimogatta a száját, majd nyelvével megnyalta a felső ajkát, miközben Jasmine erősen hozzásimult. A melléhez tapadó ruganyos halmok felizgatták a férfit, kivált akkor, amikor Jasmine két karjával átölelte, és csábítóan suttogott a fülébe. Rowan érezte, ahogy a lány izmos combja, puha hasa combjához és hasához simul. Jasmine egyik kezével a férfi tarkóját simogatta, míg másik keze megtalálta férfiasságát, és cirógatni kezdte. Az érintése olyan volt, mint a tűz; bár Rowant más is simogatta már ott, de soha nem így. A lány karcsú, ügyes ujjai úgy felajzották, hogy nem sok híja volt, hogy elveszítse az önuralmát, ami eddig csak olyankor történt meg, ha már belehatolt kedvesébe.

- Egek ura! - nyögött fel, és elhúzta onnét Jasmine kezét.

Mindjárt elélvezek, mint egy zöldfülű tacsó, gondolta.

- Megbotránkoztat, hogy ott simogatlak? - kérdezte Jasmine kíváncsian.

A férfi a fejét rázta. - Varázslatos az érintésed, kedvesem, de úgy felajzottál, hogy nem bírom tovább.

- Már alig várod - bólogatott bölcsen Jasmine.

A férfi erőltlenül felnevetett. - Igen, és azt hiszem, sosem kívántam nőt annyira, ahogy téged kívánlak, Jasmine, de ezt a nászéjszakát ki akarom élvezni. S ami még fontosabb, azt akarom, hogy te is élvezd velem együtt. Azt hiszem, talán inkább én akarok szeretkezni veled, mint engedjem, hogy te szeretkezz velem. Később örülök majd, ha úgy simogatsz, ahogy most tetted. Hagyod, hogy én irányítsak, szerelmem?

- A férfiakat gyorsan gyönyörhöz lehet juttatni, uram. Gyorsabban, mint egy nőt. De mivel én csak a kedvedben akartam járni, most úgy kell kielégítened a

í vágyad, ahogy akarod, s ha eközben engem is gyönyörűséghez juttatsz, annál jobb!

A férfi felnevetett. - Azt hiszem, nő még soha nem

i beszélt velem ilyen természetesen a szerelemről, Jasmine. Nyílt vagy, és láthatóan hiányzik belőled minden ravaszkodás. Egy gyönyörű lányba szerettem bele, de a nő, akit feleségül veszek, több mint akit megérdemlek.

- Egyetlen nő sincs ravaszság híján, Rowan. Ne hidd el, bárki állítaná is az ellenkezőjét. Én azért vagyok őszinte veled, mert ilyen a természetem.

- Elég a beszédből - hajolt le hozzá a férfi. Egyik karjával átfogta Jasmine karcsú derekát, a másik kezével megmarkolta feszes mellét. Kezével gyöngéden becézte a lány mellét, ujjával lágy mellbimbóját cirógatta. - Micsoda tökély! - súgta a lány illatos hajába, majd lehajolt, és szájába vette a bimbót, és erősen megszívta.

Jasmine lehunyta a szemét, és mély sóhajjal átadta magát az élvezetnek. Minden szívás gyönyörűséges borzongást keltett benne, és vágyat ébresztett teste minden porcikájában. Amikor a férfi felegyenesedett, a karjába emelte, és az ágyra fektette, Jasmine szinte megkönnyebbült. A férfi azonnal mellé feküdt, és szájába vette Jasmine másik mellbimbóját. Olyan hevesen szívta, hogy Jasmine gyönyörűségében halkán felkiáltott.

Rowan nyalogatni kezdte a bimbót, majd lassan kezdte bejárni a lány testét. - Meg kell hogy ízleljelek - suttogta, miközben a melléről a hasára, majd a combjára siklott a szája, nyelve. Azután megfordította Jasmine-t, és bokájától a válláig végigcsókolta, harapdálta, miközben Jasmine kacarászott és meg - megvonaglott. A férfi ismét visszafordította a hátára, majd Jasmine lábfejjén minden ujját külön üdvözölt, ami a lányból kuncogást váltott ki. Rowan lassan ismét felemelkedett, és két tenyerét végigcsúsztatta a lány combjának belső oldalán: simogatta, dörzsölte és cirógatta, majd gyöngéd ujjjaival befurakodott oda, ahol egy nő legérzékenyebb pontja rejtőzik a lágy, rózsás ajkak között.

Jasmine érezte, hogy a testét feszítő vágytól máris megnedvesedett. A férfi érintése nyomán igyekezett féken tartani magát, mert eszébe jutott, amikor Rowan legutóbb ugyanott érintette, és örjítő vágyat korbácsolt fel benne, amit azután kielégítetlenül hagyott. - *Kérlek!* - suttogta a lány, és szava pírt csalt az arcára.

A férfi *lágyan* tovább simogatta, és Jasmine megborzongott a kéjtől. - Tárd szét a combod - mondta halkán a férfi, és gyöngéden széttolta a lány összezárt combjait. Amikor Jasmine engedelmeskedett, a férfi rőt sörényű feje eltűnt széttárt combjai között, és nyelve tévedhetetlen biztonsággal talált rá Jasmine ékszerére. - Ó, milyen édes vagy! - sóhajtott fel a férfi. - Milyen nagyon-nagyon édes vagy, szerelmem!

- Ó! - Jasmine már szinte zokogott, olyan eszeveszett gyönyörúséget okozott a férfi nyelvének izgató simogatása. - Ó, Rowan! Igen! - kiabálta a régen várt gyönyörben fürödve. - Kérlek, még! - Szinte már fájt, annyira vágyott a kielégülésre, és amikor először eljutott a csúcsra, megremegett, vágya mégis akkora volt, hogy ez sem csillapította. - Kérlek, hatolj belém, Rowan! - könyörgött. - Kérlek, most rögtön! Meghalok, ha nem érezlek magamban!

A férfi fölé tornyosult. - Nézd, mit tettél velem, szerelmem! - mondta rekedten. - Nyisd ki a szemed, és nézd meg, mivel szerzek neked gyönyörúséget, Jasmine, *mert olyan gyönyörben részesítek, kedvesem, amilyenben férfi még soha! Nézz rám!*

S bár Jasmine-t hamar leküzdötte saját vágya, kényszerítette magát, hogy kinyissa a szemét, és csaknem felkiáltott a boldogságtól: Rowan felajzott nemzőszerve hatalmas volt. Jasmine nemhogy félt volna tőle, de örömmel fogadta, odanyúlt, hogy megsimogassa és bevezesse teste legmélyébe. A férfi nyögve merült el az asszonyban, érezte, ahogy Jasmine ifjú teste szorosan, mégis utat engedve öleli körül, s engedi be egyre mélyebbre és mélyebbre, míg már nem juthat tovább.

Rowan kihúzta vessejét csaknem a hegyéig, majd ismét Jasmine-ba hatolt, s addig mozgott egyre gyorsabban benne, amíg csókjaikkal kevert halk gyönyörökolyaik azt nem jelezték, hogy az öntudatukat elvesztett szerelmeseket magával rántja a féktelen szenvedély örvénye. Önkívületében Jasmine addig harapdálta az ajkát, míg ki nem serkent a vére. Körmei vadul szántották a férfi hátát. Rowan úgy betöltötte, ahogy addig soha s senki, s addig feszítette hüvelyét, míg úgy nem érezte, szétszakad. Lázás testében Rowan lüktető férfiassága a férfi sürgető vágyáról beszélt. Jasmine levegő után kapkodott, s ahogy nőtt benne a feszültség, kétségbeesetten próbált felszínen maradni, mígnem eljött a várva várt kielégülés pillanata.

A férfi érezte, ahogy az asszony hüvelye megfeszül, i majd apró kis rebbenésekkel gyönyöre mézesen édes áldozatával koronázza meg nemzőszerve hegyét. Ez a tüzes gyönyörűség Rowan esztét is elvette, és szerelmi nedvei az eksztázis robbanásában öntötték el Jasmine rejtett kertjét. A lány a boldogságtól és a megkönnyebbüléstől vadul zokogva omlott a párnára. A férfi magához vonta, és némán összeölelkeztek. Erre, amit most átéltek, nem volt szó. Kevés szerelmesnek adatik meg az a szenvedély, amiben részük volt, s voltak annyira tapasztaltak, hogy ezt felismerjék.

Egy idő múlva Jasmine halkán megszólalt: - Nem tudom, kibírok-e még egy ilyen szerelmi csatározást, Rowan. Soha nem ismertem ilyen szeretőt, uram, mint te! Soha!

- Még Glenkirköt sem? - A férfi gyűlölte magát ezért a kérdésért, de nem állhatta meg, hogy fel ne tegye. Mi az ördög van vele? Nem engedheti, hogy a féltékenység így mardossa. Még elüzi magától Jasmine-t!

- *Még őt sem!* - sietett Jasmine megnyugtani, mert megértette a fájdalmát, és szerette volna újult önbizalommal megajándékozni. - Se nem ilyen ügyes szerető, sem egyéb kiválóságokkal nem rendelkezik - ugratta Jasmine gyöngéden, és megpaskolta a férfi nemző-szervét. - A vágyam irántad nemhogy csökkent volna, de nőtt, Rowan Lindley, drága uram, jegyesem, jövődöbeli férjem!

- Eleget tudsz a szerelemről ahhoz, hogy tisztában légy vele, a legjobb szeretőnek is szüksége van egy kis pihenésre - mosolygott a férfi.

Válasz helyett Jasmine felállt az összegyűrődött lepedőről, átment a szobán a kandalló mellett álló mosdótálhoz, egy kancsóból vizet öntött bele, majd belemártotta az ingét, kicsavarta, és visszament az ágyhoz, hogy gyöngéden megmosdassa a férfi péniszét. Rowan elképedve figyelte, hogy

mit csinál, mire Jasmine megmagyarázta: - Indiában mindig tartunk egy tál illatos vizet és néhány szerelmi kendőt az ágy mellett. Segít a szerelmeseknek vágyuk megújításában. - Amikor megtisztogatta a férfit, lehajolt, és lankadt vesszejét a szájába vette.

Rowan Lindley a meglepetéstől halkán felkiáltott, de ahogy Jasmine szája szívni kezdte, érezte, hogy nem akarja, hogy a lány abbahagyja. - Egek ura, Jasmine! - nyögött fel. Maga is alig hitte, hogy a lány ajka és nyelve ilyen gyorsan ismét felajzza. Már megint hatalmasra duzzadt, forrón tüzelt a szerszáma, s arra vágyott, hogy ismét birtokba vegye ezt a hihetetlen asszonyt, aki nemsokára a felesége lesz. Durván elrántotta a lány fejét, az ágyra lökte és belehatolt, majd boldogan hallotta Jasmine kéjes sikolyait. Ezúttal egyikük sem kímélte magát vagy a másikat: túlhajszolták egymást a vágyon, a szenvedélyen túl egy izzásig hevített mámorba, mely lángra gyújtotta a lelküket.

Amikor a tavaszi hajnal felderengett, felkeltek, és gyöngéden lemosdatták egymást. Rowan kiment a hálósobából, és Jasmine száraz, a tűz előtt átmelegedett ruhájával tért vissza. Farkasétvággyal estek neki a bőséges falusi reggelinek, amit eléjük raktak.

- A hintójuk nem érkezett meg az éjjel - mondta Greene asszonyosság. - Biztosan továbbment a Vörös Bikába. Hamar utolériük, ne féljenek, és már délre hazaér-

hétnek, mylord, milady. - Sugárzó arccal intett búcsút nekik, s egyébként is vidám természetét még derűsebbé tette az az aranypénz, amit Westleigh márkija nyomott a markába.

- Egy éjszakai szállás nem ér meg ennyi pénzt - róttá meg Jasmine a márkit, mialatt az úton poroszkáltak. - Nem illene ilyen bőkezűnek lenned, mylord.

- Még hozzád sem, szerelmem? - ingerkedett vele a férfi.

Jasmine felnevetett. - Ne csavard ki a szavaimat, uram, ahogy

nagyapám szokta nagyanyám szavaival.

- És ő is olyan könnyen felhevül, mint te, szerelmem? - kérdezte a férfi, és aranyszínű szeme vidáman csillogott. - Imádlak, Jasmine. Félek, nem bírok egy hetet várni arra, hogy elvegyelek.

- Pedig kénytelen leszel - válaszolta Jasmine affektáltan. - De ki tudna arról, ha néha beszöksz a hálósobámba? Nem bírom ki nélküled egy percig sem, kedvesem! - Tüzes pillantása a férfi lába közét simogatta, és kéjesen megnyalta az ajkát.

- Boszorkány! - nyögött fel a férfi, és érezte, hogy vesszeje megduzzad. - Muszáj tisztességesen viselkedned, Jasmine. Nem akarom, hogy nagyszüleid, mostohaapád vagy anyád tudjanak a dolgainkról, úgy értem a magánügyeinkről.

De Skye-nak elég volt egyetlen pillantást vetnie a jegyespárra, amikor végre belovagoltak Queen's Malii vernbe, hogy magában bölcsen kuncogva megállapítsa, hányadán állnak egymással. Jasmine ragyogott, Rowan Lindleyről pedig sugárzott az elégedettség. Skye örömmel látta, hogy ítélőképessége még a régi. Jasmine kész, hogy új életet kezdjen egy új férj oldalán.

Ahogy közeledett az esküvő napja, úgy érkeztek egyre-másra Queen's Malvernbe Skye népes családjának tagjai, s úgy lett Jasmine egyre visszahúzódóbb és csendesebb. Mennyire más minden, mint amikor Dzsamal kánhoz ment hozzá, mégis mennyire ismerős ez a készülődés! Eszébe jutottak a nénjei, hogy mennyire örültek a férjhezmenetelének! Vajon élnek-e mind? *És elsősorban Rugáija Begumra gondolt.*

- Mi emészt, drága kislányom? - kérdezte az esküvő előtti éjszakán Skye az unokáját, amikor a fiatal nőt különösen gyötörték áldatlan gondolatai. - Mi bánt?

- Nem bírom elviselni a gondolatot, hogy anyám nem tud a boldogságomról vagy arról, hogy újra férjhez megyek. Fáj, hogy sosem látja majd az unokáit. Nem érdemelte meg, hogy

öregkorára egyedül maradjon - panaszolta Jasmine. - Jó, szerető anyám volt.

Skye bólintott. A hűséges ragaszkodás nem volt előtte ismeretlen érzés. - Mindig van valami megoldás - mondta elgondolkodva. - Majd kitaláljuk, hogy adhatnánk Rugáija Begum tudtára mindezt, anélkül hogy a bátyád is tudomást szerezne róla. Mondd meg, Jasmine, mivel közvetíthetnék az üzenetet, és én gondoskodom róla, hogy eljusson hozzá!

- Anyám nagyon szereti a kertjét - emlékezett vissza Jasmine -, és azt sem felejthette el, hogy apám Kandrát az ő Angol Rózsájának nevezte. Mi lenne, ha Alain O'Flaherty személyesen elvinne két rózsabokrot Mama Begumnak? *Angol rózsát!* A rózsákról szólva elmagyarázhatná, mi történt. Mama Begum biztosan megértené. *Tudom, hogy így lenne!*

- Talán - mondta Skye. - Jó ötletnek hangzik, drága kislányom, de legalább tíz hónap van még addig, amíg a hajóink újra Indiába indulnak. Ez alatt az idő alatt talán más híred is lesz már a te Mama Begumod számára. S az neki is ugyanolyan örömet szerez majd, mint nekem meg Velvetnek.

- Most már jogom van boldognak lenni - suttogta Jasmine. - Köszönöm, nagymama! Nem is tudom, mi lenne velem nélküled! Soha ne is tudjam meg! - Azzal erősen megölelte a nagyanyját.

- Ne beszélj butaságokat, kislányom - legyintett Skye de Marisco. - Én még sok évig veled leszek. Még csak most lépek be az öregkorba, és sok-sok év van még előttem!

Másnap hajnalban a család és a vendégek megtöltötték Queen's Malvern kápolnáját. Az almazöld selyemruhát viselő, arannyal felékszerezett, tündöklően szép menyasszonyt büszke nagyapja vezette az oltárhoz. Amikor az esküvő előtt Jasmine arra kérte, hogy ő adja ki, Adam végtelenül boldog volt, és készségesen beleegyezett.

Most odaértek az áldoztató rácshoz, ahol Adam de Marisco csókot nyomott szeretett unokája arcára, majd kezét a boldog és szerelmes vőlegény kezébe tette.

Jasmine felmosolygott a nagyapjára, és másik kezével megsimogatta az arcát: - Szeretlek - suttogta.

Adam hátrébb lépett Skye mellé, és nem szégyellte, hogy könnyek peregnek le az arcán. A felesége egyetlen szó nélkül kezébe nyomott egy zsebkendőt, és megszorította a kezét, miközben az anglikán lelkész ajkáról elhangzottak a házassági szertartás első ünnepélyes szavai.